

恭喜
姚阿遥
之王妃有喜啦

姚阿遥

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Xuyên Không

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59

Chương 60: End

Mục lục

Chương 1: Xuyên Không

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60: End

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Xuyên Không

Nếu được quay lại ta sẽ không yêu người, nếu được quay lại ta sẽ không tha thứ.

- Chúng ta là chị em mà sao người lại làm như vậy?

- Chị em sao người thử nghĩ xem. Tại sao người có tất cả mọi thứ tiền tài, sắc đẹp, quyền lực mà ta lại không. TẠI SAO?

- Ta sẽ không để cho người toại nguyện. Nói xong cô nhảy xuống ngọn núi.

- Phế vật người mau tỉnh lại cho ta, hứ mày xinh đẹp thì làm được chỉ cuối cùng cũng chỉ là phế vật không tài không đức. Sao mày có thể gả cho Lãnh vương gia được chứ người đó phải là tao Băng Trúc mày hiểu chưa hả?

Cô mở mắt ra thì nghe được giọng nói điêu ngoa. Mà sao cô vẫn chưa chết người này là ai? Ăn mặt thật là kỳ, sao đầu cô đau vậy. Một dòng ký ức hiện ra. Bản chủ thân thể này là Băng Tuyết Nhi con thứ nhà mẫu thân chết sớm bị mọi người trong phủ coi thường phỉ bán. Từ nay cô xin thề cô sẽ sống thật tốt bù lại quãng thời gian cho thân thể này sẽ khiến nhà họ băng sống không băng chết. Đôi mắt lạnh lùng nhìn ả làm ả sợ phát khiếp nhưng vẫn lên giọng:

- Mày mày là cái thá gì

- Tôi đếm từ 1 đến 3 cô mà không đi thì chết

“1”

- Mà...

“2”

- Mà đợi đấy tao sẽ không tha cho mày đâu BĂNG TUYẾT NHI!!!!!!
Nói xong ả bỏ chạy.

Đứng ở phía xa một bóng người vẫn theo dõi từng nhất cử nhất động của cô. Đáng lẽ nay hẳn đi là để giết cô nhưng khi thấy cô cảm thấy cô rất thú vị và hẳn muốn tìm hiểu cô. Tất nhiên hẳn là Hiên Viên Lãnh

- Dạ! Tìm tất cả thông tin về Băng tuyết nhi cho ta

- Vâng. Sau đó Dạ bỏ đi

Vào căn nhà cũ nhìn vào chiếc gương cô cũng cảm thấy kinh ngạc. Đẹp và mịn hoặc đến mức cướp đi hồn phách người ta, đến khiến người ta nín thở. Về hình dáng, nhẹ nhàng như con chim hồng giật mình tung cánh bay lên, mềm nhạt như con rồng lượn, rạng rỡ như hoa cúc mùa thu, đầy đặn như cây tùng mùa xuân tươi tốt. Lờ mờ như mây mỏng che trăng, lững lờ như bông tuyết bay theo gió. Nhìn từ xa sáng chói như như vàng đồng vừa nhô khỏi mây; nhìn gần tươi tắn như hoa sen vừa vươn lên khỏi mặt nước. Béo gầy vừa phải, cao thấp vừa tầm. Đôi vai xinh như gọt, eo nhỏ như nằm tư mềm, cổ cao xinh xắn lộ ra, không bao giờ cần đến phấn sáp. Búi tóc cao nghệu, đôi mày cong cong, môi son đỏ hồng, răng trắng, thấp thoáng bên trong. Mắt sáng liếc nhìn, đồng tiền lúm trên đôi má. Dáng vóc vừa đẹp vừa trang nhã. Cô chỉ có bấy nhiêu từ để miêu tả vẻ đẹp của cô gái này. “ Cô gái này có một chút võ công còn là thiên hạ đệ nhất thần y, không tồi “

- Quần áo này mặc vào đi vào hoàng cung dự tiệc với lão gia. Cô nô tỳ nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ. Cô nhìn lại trong ánh mắt còn ẩn chứa một ít sát khí. Á nô tỳ sợ quá bỏ đi.

- Muốn coi thường ta nằm mơ đi.

Mặc bộ quần áo vào cô bước ra giờ nhìn cô như một tiên nữ giáng trần không nhiễm khói bụi trần gian.

- Vương gia, Băng Tuyết Nhi tính cách trước đây rất là nhất gan có có võ công là đệ tử duy nhất của Độc môn phái, Thiên hạ đệ nhất thần y nhưng hôm nay Băng Tuyết Nhi rất lạ không còn nhút nhát nữa.

- Ta biết rồi.

Băng Tuyết Nhi nàng làm cho ta thật bất ngờ ta sẽ làm cho nàng phải yêu Hiên Viên Lãnh ta.

Đến hoàng cung mọi người đều ngơ ngác trước vẻ đẹp của cô. Bỗng một tiếng từ đằng sau vang đến:

- Quản cái mắt chó của các người vương phi của ta không phải để cho các người nhìn. Hãn nói làm mọi người sợ hãi. Cô quay mặt về phía sau hãn là ai nhưng thật sự là mỹ nam nha. Cô khó chịu nhìn hãn. Hãn ghé vào tai cô: “Nàng mà không nghe lời ta ta sẽ nói cho họ biết nàng là thiên hạ đệ nhất thần y” Cô nhíu mày” Cũng tạm được”

Hai người nắm tay nhau đến trước điện làm cho mọi người thấy tò mò. Mộc Thượng Lan cháu gái của thái hậu nói

- Bǎng nhị tiểu thư nghe danh đã lâu Mộc Thượng lan ta có phúc để được nghe Bǎng nhị tiểu thư ngâm thơ không?

- Được thôi! Muốn chế nhạo cô năm mơ

Lạc hoa lạc diệp lạc phân phân,

Tận nhật tư quân bất kiến quân.

Trường dục đoạn hề trường dục đoạn,

Lệ châu ngân thượng cánh thiêm ngân.

Ngã hữu nhất thốn tâm,

Vô nhân cộng ngã thuyết.

Nguyện phong xuy tán vân,

Tổ dữ thiên biên nguyệt.

Huề cầm thượng cao lâu,

Lâu cao nguyệt hoa mǎn.

Tương tư vị tất chung,

Lệ trích cầm huyền đoạn.

Nhân đạo Tương giang thâm,

Vị để tương tư bạn.

Giang thâm chung hữu để,

Tương tư vô biên nạn.

Ngã tại Tương giang đầu,
Quân tại Tương giang vĩ.
Tương tư bất tương kiến,
Đồng âm Tương giang thủy.
Mộng hồn phi bất đáo,
Sở khiếm duy nhất tử.
Nhập ngã tương tư môn,
Tri ngã tương tư khổ.
Trường tương tư hề, trường tương tư,
Trường tương tư hề, vô tận cực.
Tảo tri như thử quả nhân tâm,
Hồi bất đương sơ mặc tương thức.

Mọi người đều trầm ngâm trong mỗi câu thơ mà cô nói. Bỗng một giọng nói vang lên” Hay cho câu thơ Trường tương tư hề, trường tương tư, Trường tương tư hề, vô tận cực.”

- Tham kiến hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế
- Hoàng thượng quá khen.
- Vương phi của ta đương nhiên là tài đức song toàn rồi. Hãn nói
- Đúng, đúng vương đệ

- Thừa hoàng thượng Mộc Thượng Lan mạo phạm muốn được hiến vũ được không ạ!

- Mộc tiểu thư xin mời!

- Tạ hoàng thượng

Ả ra nhảy sau khi nhảy xong ả nhìn mọi người cười đắc ý rồi nhìn thái hậu nường nường như có lời muốn nói.

- Không hồ là cháu gái của ai gia lên đây. Mà ta muốn Băng Nhị tiểu thư hiến vũ được không

Hắn nghiêng răng khiến lợi muốn làm xấu mặt vương phi của ta năm mơ. Hắn lên tiếng:

- Thái hậu, Tuyết Nhi không được khỏe nên không hiến vũ được thỉnh thái hậu mời người khác.

- Vương gia để ta lên

- Được, Tuyết Nhi

Trên đài một người phụ nữ múa một cách xinh đẹp không thể tả nổi. Những đóa hoa lung linh theo cô mà tới bay khắp bầu trời. Cô phi thân lên cao múa cùng chim chóc cùng bướm giỡn nhìn cô như một tiên nữ. Nhưng người đàn ông ở đây thềm đến chảy nước bọt, phụ nữ thì ghen tị không sao tả xiết. Kết thúc mọi người vẫn còn đắm chìm vào điệu múa.

- Thật đẹp. Một người nói

- Đúng vậy.

Đúng đây là nàng người mà hắn yếu tài năng đến thế xinh đẹp đến vậy hắn nở một nụ cười hạnh phúc rồi đến ôm nàng đi xuống đài với sự hâm mộ

của nhiều người.

(Mọi người nhớ bình luận cho em ý kiến ạ do mới làm đầu viết mong mọi người chỉ điểm, mọi người chỉ cho em cách đăng chap mới nha em ngu lắm)

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Hắn biết cô sẽ làm được. Hắn tin cô đây là cảm xúc đầu tin hắn có. Trước đây chỉ cần gần phụ nữ 3 thước là họ sẽ chết mà giờ hắn chỉ muốn ở bên cạnh nàng bảo vệ nàng yêu chiều nàng. Hắn cảm nhận hắn đã thay đổi khi đứng trước mặt nàng.

Hắn nhìn nàng một cách ôn nhu khiến cho bọn thuộc hạ sợ đến nỗi đứng im tại chỗ. Thái hậu nhìn cô một cách độc ác, con nhóc này nhất định phải chết nếu để cho hắn và cô kết hợp sẽ gây ra họa lớn cho đồ nhi của ả. Đúng nhất định phải giết và làm cho con nhỏ này sống không bằng chết. Bà thay đổi cách nhìn 360o làm cô giật mình, lão bà này không đơn giản như cô nghĩ. Bà nói:

- Lãnh nhi thật có phúc khi có một vương phi tài sắc vẹn toàn như vậy.
- Đó là quyền của tôi bà không cần xen vào bà hiểu chưa. Hắn ôm cô vào lòng như muốn nói quyền sở hữu của mình.

Sau khi buổi tiệc kết thúc, cô định ra về thì một giọng nói lạnh lẽo của hắn vang lên:

- Đứng lại, nàng là vương phi của ta nàng phải theo ta về phủ.
- Ta chưa gả vào phủ của người nên người hãy nhớ kỹ buổi kịch tối nay đã kết thúc mong người đừng có ở đây ra oai nữa mau rút khỏi tầm mắt ta.
- Kịch kết thúc rồi nàng và ta vẫn có thể diễn lại đúng không?

Nhân lúc đó hần liền hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của cô. Lúc đầu rất dịu dàng sau đó trở nên mạnh bạo hơn. Hần đưa chiếc lưỡi của mình vào sâu trong khoang miệng hút hết mật ngon trong đó. Đến khi thấy cô không thở nổi thì cố gắng buông ra.

- Người dám lấy mất nụ hôn đầu của lão nương được lắm. Tiếp chiêu!!!!

Cô mang chủy thủ ra đánh hần nhưng mỗi chiêu của cô đều bị hần hóa giải. Cô trợn mắt: Công lực tới mức nào cơ chứ có thể như vậy, công lực của ta đã là đệ nhất mà còn có người hơn cô nữa xem ra cô đã quá tự cao vào bản thân mình rồi. Cô suy nghĩ.

- Nàng võ công cũng thật giỏi, nàng đã khơi dậy điều thích thú trong ta. Nàng hãy nhớ kỹ nàng chỉ có thể thuộc về Hiên Viên Lãnh ta không ai khác nữa.

Nói xong hần liền phi thân lên trời cao. Chỉ trong chốc lát đã không thấy hần nữa, kinh công cũng thật lợi hại nàng đúng thật không nên xem thường hần rồi

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 3

TRong căn phòng cũ nát trên chiếc giường nhỏ. Cô đang suy nghĩ cách để làm cho mình trở nên thật mạnh mẽ. “ Cạch “ tiếng cửa mở ra bước vào là một lão già ngoài 50, cô lục lại trong trí nhớ của bản thể cũ, đúng rồi lão là sư phụ của cô Lục Thiên Bảo. Nói về thân phận của sư phụ thì rất lớn, là người đứng đầu tổ chức Lục Bảo Cung(tổ chức sát thủ đứng thứ 2 lúc này), là thần y của Độc dược cốc. Cắt ngang suy nghĩ của cô là giọng nói của lão:

- Đồ đệ đã đến lúc ta nói cho người 1 chuyện.

- Sư phụ cứ nói. Cô lễ phép đáp trả.

- Thật ra mẫu thân con là muội muội của ta. Trước khi chết đã nhờ ta chăm sóc người và người cũng là hậu duệ của Lục Bảo Cung. Ngày mai hãy đến Lục Bảo Cung để nhận chức trưởng môn.

- Đồ nhi đã hiểu xin sư phụ yên lòng. Nhưng đồ nhi thấy sư phụ vẫn còn điều còn giấu con mong sư phụ chỉ điểm!!!!!!!!!!!!!! Cô thành thật trả lời với lão.

- Haizzzzzzz! Đúng là không che dấu nổi con, Mẫu thân của con là Lục Nguyệt là công chúa của Lục quốc thần bí nhất đại lục còn ta là Thất hoàng tử của Lục quốc. Lúc nào con thấy không chống nổi nữa thì hãy đi theo bản đồ này đến đó và tìm hoàng thượng hẳn sẽ che trở bảo vệ người.

- Vâng thưa sư phụ.

-Từ nay hãy gọi ta là sư thúc nhớ chưa?

- Dạ vâng sư thúc

- Đức trẻ ngoan, ta có việc gấp phải đi hẹn ngày tái ngộ.

Vậy là ngày mai sẽ là dấu ấn của cuộc đời cô, Cô thật sự rất mong chờ nha. Bước vào phòng tắm cô ngâm mình vào dòng nước nóng. Thân thể của cô lộ hẳn ra bên ngoài. Từng đường cong hoàn hảo đến không tưởng được. Vì dòng nước rất thoải mái nên cô ngủ quên.

Bước vào phòng tắm, hẳn nhìn cô mà cảm thấy mê người. Nuốt nước bọt, hẳn mặc quần áo cho cô rồi bế cô lên giường. Trước khi đi hẳn còn hôn môi nữa chứ. Hẳn thì thầm vào tai cô nói.

- Nàng là của ta từ giờ và mãi mãi. Hẳn tuyên hệ

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Thời gian trôi qua như cuồng phong, hôm nay đã là lễ hội Bách hoa của Hiên Viên quốc mỗi năm tổ chức một lần, hôm nay mùi hoa bốn phía tràn ngập Hiên Viên quốc, chim hót bên tai không ngừng, làm cho tâm tình người ta đều vô cùng sung sướng.

“Tiểu thư, tiểu thư, bên ngoài rất náo nhiệt đó!” Đây là Mai Anh là nô tì mà cô chọn trúng nên rất hiểu chuyện suốt ngày ở bên cách cô nói chuyện rất tự nhiên

Có thể là bị Minh Anh người lây nhiễm, khoe miệng Cô cũng khẽ cong lên “Buổi tối đi nhìn hoa đăng”, Một câu nói làm cho tâm tình Minh Anh cao hứng vô cùng.

Pháo nổ liên tục đến tận chạng vạng mới thoáng ngừng lại, mà lúc này, tại đường ngã tư kinh thành còn náo nhiệt hơn so với ban ngày, người đến người đi, trên tay mỗi người đều là những chiếc hoa đăng đẹp nhất.

Còn có không ít gã tiểu thương đang hét to không ngừng, hai bên đường treo đầy đủ kiểu dáng các loại hoa đăng, bên trên viết những câu đối, dân chúng tùm nập ba thảo luận câu đối, mặt mỗi người đều tràn đầy vui vẻ.

Giờ phút này, trong đám người trên ngã tư đường xuất hiện bóng dáng mặc váy dài màu bạc,, chỉ lộ ra đôi mắt màu hổ phách, dáng người yếu điệu mông lung làm cho người qua đường đều quay lại nhìn, có không ít nam tử muốn tiến lên làm quen, nhưng đều bị hai tràng khí cường đại từ thị nữ bên người phát ra, sợ hãi không dám tiến lên.

“Tiểu thư, tối hôm nay thật là náo nhiệt” Từ lúc ra khỏi phủ tướng quân, Minh Anh liền giống như chim sẻ cứ riu ra riu rít, Cô cũng tò mò nhìn đông nhìn tây.

- Mà tiểu thư một chút nữa còn phải đi có việc đấy ah. Minh Anh nhắc nhở cô

- Ta biết rồi. Cô trả lời

Ngay lúc mấy người bọn họ đang hưng trí bừng bừng ngắm hoa đăng, thì một tiếng kêu lo lắng hoảng sợ vang lên: Tức Minh, chạy nhanh lên tránh đi!”.

Cô nâng mắt nhìn lại, đập vào mắt chính là một chiếc xe ngựa xa hoa đến cực điểm đang lao ra từ trong đám người, vẻ mặt dân chúng đều hoảng sợ, sau đó liền né tránh, trong đó có một tiểu cô nương tầm ba tuổi vẻ mặt hoang mang, vẫn đứng nguyên không nhúc nhích, nghe tiếng quát của mẫu thân liền khóc lớn.

Mắt của Minh Anh đều nhắm lại, khoảng cách xa như vậy, với nội lực củamình thì không cứu được tiểu hài tử kia.

Nhưng có một bóng dáng màu bạc nhanh nhẹn bay đến, nhanh đến mức mọi người chỉ nhìn thấy tàn ảnh, cùng lúc đó từ một hướng khác, một bóng dáng huyết sắc cũng hướng phía tiểu hài tử bay đi. Trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Cô cùng bóng dáng huyết sắc kia đồng thời ôm lấy đứa nhỏ, phi thân bay lên, rời xa xe ngựa kia.

Mà ngay lập tức DẠ và Ánh cũng vọt lên, hung hăng đá một cước làm con ngựa kia ngã lăn ra, xe ngựa cũng lập tức đổ xuống đất. Con người đỏ chói của Cô cùng Hãn nhìn nhau, lập tức đem đứa nhỏ trả lại cho mẫu thân của nó.

“Cảm ơn, cảm ơn hai vị ân nhân, các người đúng là người tốt”, Mẫu thân của đứa nhỏ mặt đầy nước mắt nói cảm ơn, ôm đứa bé thật chặt vào trong lòng.

Một màn trước mắt ấm áp như vậy, con người Lạnh lùng như cô vẫn trong trẻo, lạnh lùng nhưng thêm một chút mỉm cười. Mà tia cười nhẹ trong đáy mắt của cô đã bị hắt nhìn rõ, nữ tử này nhìn thấy một màn như vậy liền lộ ra tươi cười, cô này thật là... đáng yêu nha.

“Lớn mật, cư nhiên dám cư xử như thế với bản công chúa, muốn chết hả!”, Đúng lúc này, một thanh âm ngang bướng từ trong xe ngựa truyền ra, Cô nghe vậy nhíu mày, a, hóa ra là công chúa?

Chỉ thấy một bóng dáng chật vật từ trong xe đi ra, một thân váy đỏ như lửa, vô cùng chói mắt, hoa văn trùng trùng điệp điệp, búi tóc tinh xảo, trên đầu cắm trâm cài phù dung ấm ngọc, nhưng giờ phút này thì như lung lay sắp rơi, đầu tóc rối tung giống như người điên, mà khuôn mặt vốn nhỏ nhắn kiều mỹ dễ nhìn thì giờ phút này vì phần nộ mà gần như vụn vụn.

Lúc Lăng Nhu ngẩng đầu lên nhìn hai người kia, một là nữ tử mặc ngân y màu hồng, khí chất như tiên, thanh nhã nhưng trong trẻo lạnh lùng làm người ta không dám vấy bẩn. Nam tử kia thì một thân huyết y, khí chất cao quý tựa như thần, phát ra khí chất vương giả nồng đậm làm người ta không dám nhìn thẳng, hai người một ngân y một huyết y đứng chung một chỗ vô cùng chói mắt nhưng cũng rất hài hòa.

Nhưng giờ phút này, Lăng Nhu cũng không nghĩ nhiều đến việc hai người có xứng hay không, sắc mặt bỗng tái nhợt như tờ giấy, kia là Lãnh chính vương Hiên Viên Hạo của hiên viên quốc sao?!

Cái mặt nạ này thực sự quá chói mắt, mỗi lần nàng xuất môn hoàng huynh đều dặn dò nàng không thể trêu chọc hấn, nếu không sẽ liên lụy đến Tuyết Phong quốc. Lần này, nàng thật vất vả mới xin được hoàng huynh

cho phép đến tham dự lễ hội Bách hoa chương, không ngờ lại đụng phải sát thần này, nàng lập tức hối hận.

“Lãnh... Lãnh chính vương, bản cung, không... Không phải, ta... Ta không cố ý!”, Cả người Lăng Nhu run run lắp bắp nói, mà nghe được lời nói như thế, mặt của cô cũng không đổi sắc, vừa rồi nàng cũng đã biết nam nhân này rất quen thuộc thì ra là hôn phu tương lai.

“Nếu bốn vương rảnh thì sẽ đến Lăng Phong, cùng phụ hoàng người nói chuyện một chút về chuyện này”, Thanh âm lãnh liệt từ tính vừa dứt lời, lập tức Lăng Nhu liền hôn mê bất tỉnh. Mà con người cô trong treo lạnh lùng, thản nhiên liếc nhìn nam tử trước mắt, sau đó liền mang theo Minh Anh xoay người rời đi.

Đôi mắt hẹp dài của Hiên Viên Lãnh xuất hiện một ý cười không dễ phát hiện, không ngờ vương phi của mình lại có võ công cao như vậy có thể cùng hắn đồng thời cứu đứa nhỏ, chỉ sợ nội lực đã cường hãn đến cực điểm, mà ở trong đại lục này, những người có nội lực cường hãn như thế chỉ đếm trên đầu ngón tay, càng không nói tới nữ tử trẻ tuổi như vậy nhưng lại có nội lực làm người ta sợ hãi?

Mà Dạ và Ảnh nhìn ý cười trong mắt chủ tử nhà mình chợt lóe lên rồi biến mất, khiến cho bọn họ vô cùng sợ hãi, Chủ tử thật sự rất yêu vương phi sao?????

Nghĩ đến đây, hai người nhìn nhau rồi đồng loạt gật đầu, có khả năng, thân phận chủ tử tôn quý như vậy, coi trọng một vương phi cũng là đương nhiên...

“Đến giờ Ngọ rồi, mọi người đi đến quảng trường thôi.”

“Đúng vậy, mau đi thôi, chiếm vị trí tốt.”

Ngay khi Minh Anh đang ríu ra ríu rít thảo luận về Liệt Hỏa Kinh Thương, thì từng đợt tiếng nói lớn nhỏ vang lên bên tai, Cô nhú mày, đến giờ Ngọ? Hàng năm, hội đố đèn không phải là bắt đầu giờ Ngọ sao?

Nghe nói lần này có không ít người nổi danh ở tứ quốc tham gia, hy vọng có thể dành được một trong hai danh hiệu thiên hạ đệ nhất tài tử hoặc thiên hạ đệ nhất tài nữ, mà hội đèn lồng năm ngoái không có đệ nhất tài tử, chỉ có đệ nhất tài nữ là Băng Trúc.

“Tiểu thư à, chúng ta đi xem hội đèn lồng kia đi!”, Minh Anh mở to mắt nhìn Cô, cô nhìn bộ dạng đáng yêu của Minh Anh, không khỏi mỉm cười, “Đi thôi”, Nói xong mang theo Minh Anh đi đến quảng trường.

Đến quảng trường, mọi người đã sớm tụ tập đông vô cùng, ngay cả trên cây cũng đã có người ngồi, bất luận là già trẻ, nam nữ, trẻ em tất cả đều đang ôn lại bài để tỷ nữa có thể biểu diễn.

Minh Anh cùng dùng nội lực uy áp bốn phía, mở ra một đường thông suốt đến trước đài cao nơi diễn ra hội đèn lồng, mà trên đài hoa đăng dùng làm phần thưởng để tỷ thí lần này bị một miếng vải đen che phủ, làm cho người ta không thấy được rõ.

Giờ phút này, ánh trăng sáng tỏ một vòng thật lớn phía chân, người của sơn trang Lang Tiêu đứng trên đài nói: “Cảm ơn mọi người đã đến cổ vũ cho lễ hoa đăng năm nay, những người tham gia lần này đều là những người có thân phận tôn quý của bốn nước, trong đó có thiếu trang chủ của sơn trang Lang Tiêu ta.”

Vừa dứt lời, một bóng dáng xuất hiện ở trên đài, chỉ thấy người nọ một thân kim sắc, tuấn mỹ tuyệt luân, ngũ quan như điêu khắc, có mái tóc dài, đôi lông mày kiếm, một đôi mắt đào hoa dài nhỏ làm cho người ta có cảm giác vô cùng lạnh mị, khiến người ta không tự chủ được trầm luân trong đôi

mắt đỏ, mũi thẳng cao, môi đỏ mọng có độ dày vừa phải, thật sự là một nam tử yêu nghiệt hiếm có trong thiên hạ này.

“Các vị, chiếc đèn mà hôm nay sơn trang Lang Tiêu ta mang đến có tên là "Hiên Viên thiên hạ", so với những đèn lồng trước đó thì tinh xảo gấp trăm lần, bắc đèn được làm từ dạ minh châu vô giá, cho nên chính ta cũng không nhịn được mà đăng ký tham gia.”

Trong lời nói của Lang Thiên còn có chút vui đùa, cộng thêm vẻ ngoài tuấn mỹ yêu nghiệt, thoáng chốc đã bắt được tâm của vô số tiểu thư, gia thế hiển hách, vẻ ngoài đẹp trai, như thế nào cũng là một phu quân trong mơ.

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Băng Trúc nói: “Băng Tuyết Nhi cô dám so tài với bản cô nương không” Vừa mới nói xong, liền có tiếng vỗ tay vang lên “Được, nếu như vị cô nương này cùng với Băng Trúc cô nương đã cao hứng như thế thì Lăng Thiên cũng xin ra nhập.” Về mặt Lăng Thiên đầy vẻ hứng thú, muốn tham gia cuộc thi.

“Tốt, nếu Lăng thiếu chủ đã tham gia, thì Tiêu cũng tham gia”, Thái tử của Hiên Viên quốc - Hiên Viên Tiêu về mặt ôn nhuận nói, nhìn người trong lòng của mình cũng đã tham gia, Băng Mai cũng ngượng ngùng, lập tức thông báo cũng tham gia. Nghe vậy, con người Cô càng phát ra thâm thúy, ta chính là đang chờ người tham gia.

“Ngày xưa mọi người đều là một người một tổ, nghĩ đến cũng chán, bách hoa hội đèn lồng lần này, chúng ta hai người một tổ như thế nào?”, Lăng Thiên vừa mới nói xong, một thanh âm lãnh mị bá khí từ trong đám người truyền ra, “Được, bốn vương cũng cảm thấy hứng thú”.

Sau khi thanh âm vang lên, một bóng dáng huyết sắc phi thân lên trên đài, chỉ lẳng lặng đứng nhưng khí chất vương giả vẫn vô hình chung phát ra, tư thế oai hùng kia làm cho không ít thiếu nữ ở đây đỏ mặt. Mà con người của Lăng Thiên và Hiên Việt Tiêu đồng loạt nhíu lại, trong lòng hiện lên cảnh giác, nhưng bọn hắn cũng không dám quang minh chính đại chống lại chiến thần Lãnh chính vương.

“Hoàng đệ đã tham ta đúng thật là vinh hạnh cho chúng ta”, Là thái tử Hiên Viên, Hiên Viên Tiêu lập tức khách khí nói với Hiên Viên Lãnh, mà

hắn lại thản nhiên liếc mắt nhìn Hiên Viên Tiêu một cái, sau đó nhìn bóng dáng dưới đài của cô nói:

“Nương tử sao còn chưa lên đài?” Nghe vậy sắc mặt mọi người trên đài với người dân xung quanh đều hiểu rõ, thì ra Lãnh chính vương vốn tâm tình bất định, thị huyết vô tình lên đài là vì cô nương kia.

Đáy mắt Băng Trúc xẹt qua một tia đau lòng khi cô được hắn yêu chiều, không như như nàng nghĩ, người ta đường đường là một lãnh chính vương làm sao có thể tình nguyện lấy một cô gái tuy có sắc nhưng không có võ công được truyền làm phế vật? Bây giờ, cô ta đã ra khỏi phủ chẳng lẽ muốn giành đệ nhất tài nữ của nàng, mà Lãnh chính vương lại khẳng định muốn lấy cô ta, ả thật sự chỉ muốn giết chết cô ta.

Cô nghe được lời nói của Hiên Viên Lãnh thì con ngươi chợt lóe, khẽ bước từng bước lên đài, Băng Trúc nhìn thấy như vậy thì trong mắt chợt lóe lên tia độc ác, trào phúng.

“Muội muội người vừa không có nội lực lại không tài không đức lên đây để làm trò đùa cho thiên hạ sao mà lại làm mất hãnh diện của Lãnh Chính Vương nữa.”

Quả nhiên, nghe được lời nói như thế, trong mắt dân chúng xung quanh đều xẹt qua tia khinh thường, chính Hiên Viên Tiêu cũng xẹt qua một tia chán ghét trong mắt, còn Lăng Thiên thì nhíu mày, nhìn cô mà trong mắt đã xuất hiện tia đau lòng, Hiên Viên Lãnh thì mặt không đổi sắc, đôi mắt thâm thúy đen như tuyền nhìn về phía Băng Trúc, làm cho sắc mặt Băng Trúc lập tức trắng bệch.

“ Chuyện của nương tử ta không liên quan tới người.”

Nàng cư nhiên quên mất hắn – em rể tương lai, lãnh khốc thị huyết vẫn còn ở nơi này, ngay lập tức Băng Trúc nhìn hắn mong hắn có thể nhìn nàng, chỉ cần một ánh mắt thôi nàng cũng thấy hạnh phúc rồi.

Nhưng mà khi nhìn đến thì thấy hấn đang nhìn phế vật không có nội lực kia! Nàng làm sao có thể chấp nhận được? Hung hăng nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào da thịt nhưng lại không cảm thấy đau đớn, đôi mắt phẫn nộ trừng Cô.

Cô nghe được lời nói của Băng Trúc trong mắt xẹt qua tia cười lạnh, là tỷ tỷ nàng, thế nhưng ở bên ngoài công khai chửi bới muội muội. Các người đã khinh thường ta như thế, thì tí nữa đừng trách ta vô tình.

“Tốt lắm, chúng ta phân tổ thôi”, Lăng Thiên vừa nói xong, một thanh âm bá đạo vang lên, “Bốn vương cùng nương tử một tổ”, Lăng Thiên bắt đắc dĩ lắc đầu, ai bảo hấn chậm chân hơn người ta đây?

Cuối cùng tổng cộng có 4 tổ, cô và hấn một tổ, Băng Trúc và Lăng Thiên một tổ, Băng Mai và Hiên Viên Tiêu một tổ, còn một tổ là con gái của thái phó nổi danh - Liễu Niệm Tình và con trai thừa tướng Trương Tử Khiêm.

“Được rồi, nếu các vị đã phân tổ xong, như vậy ta tuyên bố các mục tỷ thí, thứ nhất là thi phú, hai là nội lực và ba là đoán đèn. Chỉ cần thắng được hai trong ba hạng mục là chiến thắng, người thắng có thể có được danh hiệu đệ nhất tài nữ và đệ nhất tài tử, ngoài ra còn được tặng ‘Hiên Viên thiên hạ’” Người được sơn trang Lăng Tiêu phái tới lớn tiếng nói, trong thanh âm cũng chứa tò mò, Bách hoa đèn lồng lần này so với trước đây thì kích thích vô cùng.

Đôi mắt Cô vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước, không mang theo một chút cảm xúc, thản nhiên, giống như đội nào thắng thua cũng không thèm để ý, mà thần thái này rơi vào trong mắt Băng Trúc và Băng Mai chính là biến thành sợ hãi, trên mặt không thèm để ý, còn không phải là biết mình sẽ thua sao?

Hắn nhìn đến đôi mắt trong trẻo đang bình thản đến cực điểm kia cũng tò mò, chẳng lẽ nàng thật sự không lo lắng? Hay là nói nàng đối với mình vô cùng tự tin sẽ thắng được những người này?

Ba vòng tỷ thí, đối với vòng thi nội lực chắc chắn sẽ đứng nhất không cần phải nói. Hắn biết nếu nàng ra tay khẳng định nhất, hơn nữa hắn cũng không biết tài hoa của nàng như thế nào, lạnh nhạt như thế chỉ sợ đã định liệu trước, hắn không tin một nương tử của nàng lại là một phế vật được.

“Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu vòng tỷ thí thứ nhất, phú thi! Mà nội dung phú thi lần này sẽ khác với ngày trước, không phải là đề tài tùy ý, lần này viết về lễ hội bách hoa chương và ngày thất tịch, thời gian là một nén nhang, sau khi mọi người nghĩ ra sẽ viết lên giấy rồi đưa cho ta“.

Giờ phút này, bốn tổ liền đứng thành hình tam giác, trên bàn trước mặt mỗi tổ đều là giấy, bút và mực.

Mà nghe nói như thế, sắc mặt Băng Mai nhất thời trắng bạch, nếu là thi liên quan đến thất tịch thì nàng đã lâu không có đọc qua? Nghĩ đến đây liền hung hăng trừng mắt nhìn cô, nếu không phải vì nàng ta và lãnh chính vương đột nhiên tham gia, thì người ta đã không làm ra nhiều trò như vậy, chết tiệt!

Trên khán đài một mảnh yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài thanh âm cúi đầu thảo luận, chỉ có tổ của cô và hắn là tổ sắc mặt vẫn như thường, cũng không có thảo luận, ngay tại lúc hương sắp cháy hết, cô mới cầm bút viết lên trên giấy, sau khi viết xong, ánh mắt của hắn dừng lại trên giấy, không bao lâu, sắc mặt liền tràn đầy sợ hãi cùng tán thưởng.

Thời gian một nén nhang qua đi.

“Tốt lắm, chư vị, đã hết giờ “ Người của sơn trang Lăng Tiêu phái đến, đi tới tổ của Băng Mai đầu tiên, chỉ thấy trên tờ giấy trắng kia có dòng chữ thanh tú, rõ ràng là do Băng Mai tự tay viết.

“Yên tiêu Vi Nguyệt đam trường không

Ngân hà thu kỳ vạn cổ cùng nhau

Mấy phần hoan tình cùng cách hận người

Hàng năm cũng lúc này tiêu trung.”,

Những câu thơ này quả thật là tuyệt đỉnh, thực là siêu việt. Mà dưới đài cũng là vang lên từng đợt khen ngợi, Băng Mai kêu ngạo ngẩng cao đầu, vô cùng tự phụ.

Theo sau đó là Băng Trúc cùng Lăng Thiên,

“Một đạo cầu Hi Thước hoành miếu miếu

Ngàn thanh ngọc bội quá lạnh canh

Biệt ly còn có kinh năm trăm năm

Trướng vọng không bằng hà cổ tinh.”

Khi vừa đọc thơ xong, ở dưới khán đài không khỏi vang lên tiếng ồ kinh ngạc, xem ra Bách hoa hội đèn lồng lần này thật là ngọ hổ tàng long, những câu thơ hôm nay quả thực rất hay.

Rồi sau đó tổ của Liễu Niệm Tình và Trương Tử Khiêm chủ động rút lui, tuy hai người đều rất có tài hoa, nhưng ở đây toàn ngọ hổ tàng long, bọn họ thực sự không có khả năng thắng được.

Cuối cùng là tổ cô và hãn, mà khi người của Ngự Long sơn trang nhìn thấy dòng chữ trên tờ giấy thì sợ hãi.

Vừa nãy tận mắt hãn thấy bài thi này là do chính tay cô kia viết, nhưng đây là phong văn của bậc đế vương, chữ viết cứng cáp hữu lực, làm lòng

người phát ra rung động mạnh mẽ. Câu văn hiện ra thiên quân vạn mã đang đạp gió cưỡi mây, chỉ bằng một câu văn lại có thể miêu tả được như vậy?

“Tiêm vân làm khéo, phi tinh truyền hận, ngân hà xa xôi ám độ.

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, liền thẳng lại nhân gian vô số.

Nhu tình như nước, ngày cười như mộng, nhãn cố cầu Hỉ Thước đường về!

Hai tình nếu là lâu dài khi, lại khởi tại triều sớm tối mộ!”

Vừa dứt lời, bốn phía im lặng không một tiếng động, tất cả mọi người vẫn còn đang chìm đắm trong câu thơ, không bao lâu sau một trận tán thưởng truyền đến, tiếng vỗ tay vang vọng.

“Ha ha, hay, Hai tình nếu là lâu dài khi, lại khởi tại triều sớm tối mộ! Đúng là một nữ tử kỳ tài!”, Lăng Thiên vô cùng tán thưởng, vỗ tay trầm trồ khen ngợi, chính Hiên Viên Tiêu giờ phút này cũng là vẻ mặt tán thưởng, hẳn sao lại không biết ở Hiên Viên quốc có nữ tử tài hoa hơn người như vậy?!

Mà những câu thơ của cô viết khi rơi vào trong mắt hai người, sự tán thưởng và ý cười đều biến mất không thấy, chỉ còn lại sự ngưng trọng, sợ hãi, có thể viết ra những câu thơ đầy cuồn vọng, bá khí như vậy thì phải là một người vô cùng tài hoa, nếu như được nàng tương trợ, vậy thì sẽ rất may mắn.

Ánh mắt hẳn nheo lại, nàng không phải là phế vật, chỉ cần có chất xúc tác thì nàng sẽ hóa phượng hoàng! Nữ Tử như vậy trong thiên hạ này rất hiếm, nàng đã có gương mặt tuyệt đẹp thì sợ sẽ làm cho tứ quốc rung chuyển, tranh nhau cướp đoạt, nhưng giờ nàng đã là nương tử của hãn ai cũng không lấy được.

“Như vậy phần phú thi thì Băng Tuyết Nhi cùng lãnh chính vương dành chiến thắng! Bây giờ là phần thi thứ hai nội lực!”, Vừa dứt lời, mấy người còn lại đều liếc nhìn nhau, tỷ thí cùng chiến thần Hiên Viên Lãnh-nội lực thần bí khó lường. Nhìn ra được sự e ngại trong mắt mấy người đó, cô thản nhiên liếc mắt, sau đó lạnh lùng nói: “Trực tiếp tỷ thí vòng thi cuối cùng đi”.

Có thể không cần đánh nhau với hãn, hai tổ còn lại đều gật đầu đồng ý, mà hãn chỉ nhú mày chứ không nói.

“Được, vậy thì vòng ba: Đoán đố đèn, trên đài sẽ có mười cái đèn để mỗi tổ đoán, trong thời gian một nén nhang, tổ nào đoán đúng nhiều nhất sẽ thắng!” Vừa nói xong, trên bàn mỗi tổ đều có một tờ giấy, phải viết tên từng cái đèn lồng lên giấy trong thời gian một nén hương.

Điều này làm cho hai tổ Băng Trúc và Băng Mai đều nhú mày lại, lập tức vừa nhìn những đèn lồng mới được thắp nến vừa đoán, còn hai người cô và hãn không hề gấp chút nào.

“Chẳng lẽ cô nương kia lại không đoán được một chiếc đèn lồng nào? Như vậy không phải là sẽ liên lụy tới Vương gia sao?” Nhìn trên đài thấy cô không nhìn đèn lồng, Dạ mở miệng than thở nói, nhưng không ngờ lại bị Minh Anh đứng không xa nghe thấy.

Minh Anh lập tức giận dữ, nói: “Câm miệng của người lại, cần thận không bốn cô nương không khách khí với người đâu!” Nghe được lời nói như vậy, Dạ vô cùng ngạc nhiên, nghe thấy lời nói của hãn, chỉ sợ nội lực sẽ cực cao, tuổi trẻ như vậy mà đã có nội lực thuộc hàng cao thủ, thiên phú đều có thể so sánh cùng bốn người bọn hãn.

Mà nghe được lời nói của nàng thì hãn biết nàng là thị nữ của nữ tử trên đài kia. Chỉ là thị nữ mà cũng đã thuộc hàng cao thủ hiếm thấy? Vậy thì thế lực đằng sau của nữ tử trên đài kia tuyệt đối không thể khinh thường!

“Cô nương, tại hạ không phải là cố ý, mong cô nương thứ lỗi!” Dạ nghĩ nghĩ, xong hướng Minh Anh xin lỗi chân thành, ai ngờ Minh Anh chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm để ý đến Dạ, Dạ sờ sờ mũi, chẳng lẽ bộ dạng của hắn xấu vậy sao? Hắn nhớ rõ là khi ở Ma Vực hay là phủ Lãnh Chính Vương thì có không ít cô nương ái mộ hắn mà? Sao mới vừa đi ra khỏi phủ lại thay đổi như vậy?

Lập tức, Dạ quay sang, liếc nhìn Minh Anh một cái, nhưng cái liếc mắt này lại làm Dạ ngẩn người, một thân hồng nhạt màu hoa sen, tà váy dài thướt tha, thắt lưng nhỏ nhắn, cơ thể mềm mại, nõn nà, khí chất thoát tục. Hắn đã gặp qua không ít thị nữ, nhưng hắn chưa thấy qua thị nữ nào thanh nhã thoát tục như vậy!

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Minh Anh cảm nhận được ánh mắt của Dạ, lập tức quay đầu lại, trừng mắt nhìn Hồn Thiên, “Nhìn cái gì vậy, dám nhìn nữa, bốn cô nương móc mắt của người ra!” Dạ cảm thấy thật vô tội, người nào vừa rồi cảm thấy nàng thanh lệ thoát tục? Khẳng định không phải là hắn.

Nhìn bộ dáng khổ sở, nhíu mi đoán của hai tổ Băng Trúc và Băng Mai, dân chúng đều tò mò không thôi, xem ra phần đồ đèn năm nay rất khó, nhưng vì sao phế vật không nội lực kia và lãnh chính vương không thèm nhìn một chút nào vậy?

“Nương tử vì sao không xem đèn?” Nhìn cô vẫn một bộ dáng bình tĩnh như nước, hắn không khỏi tò mò mà hỏi. Nghe thấy câu hỏi, cô nâng mắt lên nhìn lướt qua những chiếc đèn lồng trên bàn kia, lạnh nhạt nói: “Đang suy nghĩ chuyện khác, quên xem” Nghe được lời nói như vậy, tận sâu trong mắt hắn xuất hiện ý cười, nương tử thật là thành thực.

Mắt cô quét qua vài lần những chiếc đèn lồng trên bàn xa kia, lập tức viết đáp án vào giấy, từng chiếc từng chiếc một. Khi hắn nhìn những đáp án trên giấy kia không khỏi ngạc nhiên, những đáp án này với đáp án hắn nghĩ ra giống nhau như đúc, nương tử quả nhiên không phải người bình thường, tài hoa như vậy nam tử cũng không dám so sánh.

Thời gian một nén nhang đã trôi qua, người chủ trì của sơn trang Lăng Tiêu cũng mở miệng: “Thời gian một nén nhang đã hết”.

Sau đó lấy đáp án đã chuẩn bị từ trước ra so với đáp án của các tổ, tổ Băng Mai trả lời đúng chín cái, tổ Băng Trúc tám cái, lần này đúng là ngọa hổ tàng long, mà tổ của cô và hắn mười cái đều đúng!

“Không có khả năng, không có khả năng, nàng ta nhất định là đã biết trước đáp án!” Khi nghe được đáp án sắc mặt Băng Trúc lập tức trắng bệch, điên cuồng kêu lên, làm sao có thể, nàng làm sao có thể ở trước mặt hần học cầu kê, không thể được!

Cũng như vậy Băng Mai hung hăng nắm chặt tay, gắt gao cắn môi dưới, tuy rằng nàng cùng Hiên Viên Tiêu đã đính ước, nhưng nếu bây giờ ở trước mặt dân chúng học cầu kê, thì về sau cho dù gả được vào trong hoàng thất thì đây cũng sẽ thành chuyện cười!

Nghe được lời nói của hai người, sắc mặt dân chúng đều là hèn mọn, vừa rồi tỷ thí bọn hần đều nhìn, nói người ta biết trước đáp án chẳng phải nói mắt bọn họ có vấn đề sao?

Nếu nói sơn trang Lăng Tiêu như thế thì vì sao họ không nói trước đáp án cho thiếu trang chủ của bọn họ mà lại cấp cho một người ngoài? Cái này lại càng không thể, rõ ràng là phế vật xinh đẹp hay là đệ nhất mỹ nhân kia tài hoa hơn người mới đúng.

“Hai vị cô nương là đang nghi ngờ sơn trang Lăng Tiêu ta?!” Sắc mặt Lăng Thiên lập tức lạnh đi, tuy rằng hần cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng hần tin tưởng nữ tử có đôi mắt đẹp kia thực sự là một tài nữ.

“Ta đã thắng? Vậy nhóm các người học cầu kê đi” Khi mọi người nhìn đến khuôn mặt xinh đẹp của cô, hóa ra lần này danh hiệu đệ nhất tài nữ đã thuộc về nhị tiểu thư của phủ Băng quốc tướng quân!

Sắc mặt Băng Trúc và Băng Mai trắng bệch nhìn quanh bốn phía, dân chúng xung quanh thấy các nàng chặm chạp không mở miệng, không khỏi lớn tiếng ồn ào nói:

“Này, nghe đồn nhị tiểu thư của phủ Trấn quốc tướng quân vốn không tài không đức, nhưng hôm nay tỷ thí ở trước mặt mọi người, đã chứng minh

nàng tài hoa hơn người, nhóm các người đã thua sao còn không mau học cầu kêu đi!”

“Vậy thì, nói không chừng trước kia cũng là do hai người tử tử, muội muội ác độc này đi ra ngoài nói xấu tử tử, muội muội nhà mình nha!”

“Nha, Lý Nhị, những lời người nói cũng có đạo lý đấy” Dân chúng xung quanh người một câu ta một lời, làm cho mặt của Băng TRúc cùng Băng Mai đen sì lại.

Đôi mắt Băng Mai nhìn về phía Hiên Viên Tiêu, mà giờ phút này sắc mặt của Hiên Viên Tiêu cũng không tốt, nhưng vẫn nói, “Tuyệt Nhi, các nàng dù sao cũng là muội muội, tử tử của người, lần này có thể nể mặt ta tha cho các nàng không?”.

Nghe vậy, đôi mắt của cô liếc Hiên Viên Tiêu một cái, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Chúng ta không quen biết, sao lại nói với Băng Tuyệt Nhi ta như vậy, người là ai, ta vì sao phải nể mặt người, tử tử, muội muội ư? Các nàng có bao giờ xem ta là tử tử, muội muội chưa?” Vừa dứt lời, sắc mặt Hiên Viên Tiêu xanh mét, hăn chưa từng tưởng tượng được, một nữ tử đã từng ái mộ hăn lại có ngạo khí bậc này!

Mà Lăng Thiên cũng không vì hai chị em họ mà mở miệng. Trước ánh mắt của mọi người, hai nàng xấu hổ vô cùng, hung hăng trừng mắt nhìn cô, sắc mặt trắng bệch, sau đó hai người lập tức che mặt, lấy khăn lau nước mắt, vội chạy đi, rời khỏi quảng trường, theo sau các nàng là thanh âm cười ha ha của dân chúng.

“Tuyệt Nhi cô nương, muốn ta kêu không?”, Lăng Thiên nhìn cô hỏi, mà cô lại thản nhiên quét mắt liếc hăn một cái, sau đó xoay người rời đi.

“ Tiểu thư đến lúc đến Lục Bảo Cung tiếp nhận chức trưởng môn rồi và còn phải nhận thêm ba cung nữ nữa nhưng họ đều là người có nội lực cao” Minh Anh nhìn cô tươi cười nói.

“ Đi thôi, Anh” Cô thản nhiên nói rồi thi triển khinh công đi.

Qua 1 nén hương 2 người đến nơi trước mắt là hàng ngàn người đang đứng chờ cô, phía trước là Lục Thiên Bảo. Lão nói:

“ Giờ lành đã đến con mau vào đại điện tiếp nhận vị trí “ Lão nói với cô rất vui vẻ

“ Dạ Vâng “

Vào đại điện mọi người hô to:

“ Chúc mừng trưởng môn mới”

“ Các vị hãy đứng lên đi” Cô lạnh nhạt nói

“ Tuyệt Nhi đây là Minh Cúc đường chủ còn có Minh Mai đường chủ, Minh Lan đường chủ và Minh Anh đường chủ từ nay họ sẽ theo con”

“ Vâng” 4 người nọ và cô nói

“ Haha giờ đã đến lúc ta đi ngao du thiên hạ rồi mọi việc trong môn phái sẽ do con quản lý”

“ Đồ nhi đã hiểu, đồ nhi sẽ không để người thất vọng.

.

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Cất bước tiến vào phòng trong, cô nhìn thoáng qua hai tay, lắc đầu lẩm bẩm: “Vẫn không được.”

Thân là đệ nhất sát thủ, tinh thông mười tám loại vũ khí, việc nàng sử dụng được trường tiên cũng không phải việc gì đáng ngạc nhiên.

Tuy nhiên, hôm nay tuy động thủ, nhưng lực đạo so với trước kia còn kém xa, điều khiến độ mạnh yếu cũng chưa đạt, vốn muốn đánh nát cục đá kia nhưng lực không đủ, hiện tại cứ nhiên chỉ được 2/3 cục đá. Sai lầm như vậy, nếu là ở hiện đại, một lần cũng đủ biết thực lực yếu như thế nào.

Thân thể này cần hảo hảo rèn luyện thêm.

Nắm chặt tay, cô quyết định thu dọn tư trang.

Hôm nay làm xấu mặt của 2 đứa con gái mà lão gia yêu quý nhất, trừng phạt tiểu nhân, lão gia kia khẳng định sẽ tìm nàng để đòi công đạo.

Nàng hiện tại phụ thân không lo bà ngoại không thương, ngay đến võ công cũng chưa khôi phục, khẳng định không thể chống lại địch thủ, đã vậy thì tốt nhất là nên tránh đi, bảo tồn cái mạng nhỏ. Cùng nhất nàng chỉ đánh hơn mấy trăm người nội lực bằng 4 người kia là được.

Dù sao, Bãng gia đối với nàng mà nói cũng không phải gia đình. Lúc đầu nàng ở nơi này bất quá là vì rèn luyện thân thể để tăng khả năng hộ bản thân, nay khả năng đó cũng có rồi, rời đi lúc này có lẽ cũng thích hợp.

Cô cũng không có đồ vật gì đáng giá, chỉ có một khối ngọc bội tùy thân luôn mang bên mình, thuận tay nàng lấy thêm một ít quần áo. Xoay người,

Cô hướng cửa đi tới, đằng sau là Minh Mai, Minh Anh, Minh Lan, Minh Cúc

“Làm nhục tử tử, muội muội xong bỏ chạy, đây phải chẳng chính là quy củ người nói?” Âm thanh lười biếng đột nhiên vang lên bên tai Cô.

Cô trong lòng cả kinh, người nào, cứ nhiên đến không một tiếng động, tiếp cận nàng lúc nào mà nàng cũng không hề hay biết?

Nhanh chóng xoay người lại, mặt trời tỏa sang rực rỡ, nam tử tóc đen một thân trường bào màu tím nhạt tiêu sái đi tới.

Phía sau hần đường như phát sáng tỏa ra thứ ánh sáng làm chói mắt kinh người.

Cô khẽ nheo mắt.

Trong kim quang, hình dáng người đi đến dần hiện ra.

Đường nét gương mặt sắc sảo như điêu khắc, mi bay vào tấn, đôi người đỏ thắm mang theo sắc thái hủy diệt, làm cho người ta mê hoặc, sống mũi cao thẳng, môi mỏng đỏ tươi.

Ngũ quan nếu xem xét lần lượt thì cũng không quá xuất sắc, nhưng cùng nhau đặt trên gương mặt, lại đoạt hết phong tình của xuân hoa thu nguyệt, sự sắc bén của núi cao biển sâu.

Lãnh khốc cùng tà mị, vốn là có lẽ không thể dung chung một chỗ, vậy mà khuôn mặt kia dường như lại nhuần nhuyễn thể hiện chúng. Nam nhân quả thực yêu nghiệt, tuấn lãng làm người ta phải thở dài oán trách.

Cô kiếp trước vốn gặp qua không ít mỹ nam tử, tuy nhiên người này vẫn là khiến nàng phút chốc không dời được ánh mắt.

Đây có lẽ là hợp thể hoàn hảo của quý vương cùng yêu tinh. Mà đây chẳng phải là Lãnh Chính Vương người sau này nàng sẽ gả hay sao?

Người mới tới liền bước vào trong phòng, khoanh tay nhíu mi nhìn Lưu Nguyệt, ánh chừng là một thiếu niên hai mươi hai hai tuổi.

Chậm rãi buông tư trang trong tay, Lưu Nguyệt tiến đến trước mặt nam tú kia, người này có thể vô thanh vô thức tiêu sái đến gần nàng mà nàng không hề phát giác, mặc dù thân thể này chưa rèn luyện đạt đến trình độ trước kia của nàng, nhưng trước mắt nam tử này vẫn không thể xem thường.

“Người có chuyện gì?” Cô nhìn hãn.

Khóe miệng chậm rãi vẽ nên một tia cười yêu mị, người mới tới không chút để ý, tựa vào cạnh cửa mà nói: “Chuyện này liên quan đến nương tử ta đến bảo hộ nàng có gì sai?.” Bốn người ánh, dạ, mị, thiên đều sợ hãi. Vương gia của họ đây sao?

Người này chắc cũng phải tới gây chuyện.

Cô nhăn khế mày, từ khi nào mình và hãn lại thân mật đến mức này nhỉ, chỉ có buổi tối ở đó nàng mới nhận thấy hãn có điểm tốt mà giờ lại vô si vậy.

Xoay người năm tú hành lý, Cô liền nhanh hướng cửa đi tới, vừa trầm giọng nói: “Tránh ra.”

Hãn kia nghe vậy vẫn như trước tựa vào cạnh cửa, không tránh ra cũng không ngăn trở, vẻ mặt tràn đầy hứng thú.

Cô thấy hãn cũng không ngăn trở chính mình, lập tức sát bên người mà qua, hướng tới ngoài phòng bước đi.

“Nương tử nàng đi ra trước đi tý ta ra cứu nàng có phải rất tiêu soái hay không ta sẽ bảo vệ nàng nha, nên nàng cứ dựa vào ta” Cúi đầu tiếng cười vang lên, so với phong còn khinh trong lời nói, làm cho cô nhất thời dừng lại cước bộ.

Băng gia cho người đến, động tác thật đúng là mau.

Nàng, đi không được.

“Nương tử cầm lấy đồ này.” Nam tử yêu mị cười bàn tay như bạch ngọc thân thủ chộp lấy tay nải của cô, một bên hông nhấn một cái, một thanh nhuyễn kiếm màu bạc lập tức xuất hiện trong tay của hắn.

“Chúng ta cùng ra nhé.” Tùy tay cầm trong tay trường kiếm liền vút cho cô, nam tử ý cười đầy mặt tiến từng bước đi đến bên cạnh của nàng, hôn môi nàng

Minh Cúc, Minh Lan, Minh Mai, Minh Anh nhìn 4 tên kia trong ánh mắt như muốn hỏi” Vương gia nhà người có phải vô sỉ quá mức không?” Đáp lại ánh mắt của 4 người kia là một ánh mắt vô tội, họ không biết gì hết

Cầm trong tay nhuyễn kiếm, cô nhú nhú mày “Ta và nàng cùng tiến cùng lui”, hừ rồi cuộc nàng và hắn có quan hệ gì?

Trong lòng nghĩ vậy nhưng miệng lại không nói thêm gì, cô nắm nhuyễn kiếm tiến lên mấy bước đứng hiên ngang giữa sân trong tiểu viện, ánh dương chiếu lên trên người cô, một quần áo vải thô nhưng lại phát ra khí chất cao quý cũng lãnh ngạo làm người ta không dám đến gần, bên cạnh còn có hắn một khí thế oai nghiêm băng giá làm mọi người sợ hãi.

Tiểu viện bỗng trở nên đông đúc, không gian bỗng chốc náo động.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cô lắng tai nghe, người tới cước bộ thực loạn, có nặng, có nhẹ, hiển nhiên cũng đều là võ công cao cường nhưng cũng

không phải là đối thủ của cô.

Một, hai, ba..... Ba mươi bảy người với tám người võ công cao cường.

Hơi hơi nhúu mày, Lưu Nguyệt chỉ nghe ra ba mươi bảy tiếng bước chân, nhắm mắt sâu hơn nữa tám tiếng bước chân kia mới lộ ra, hứ chỉ là một lũ tôm nhép dám đánh với cô.

Như vậy, tám người này võ công quả thật thấp hơn nàng hơi ít.

Chậm rãi mở mắt, hai ngón tay lướt nhẹ qua thân nhuyễn kiếm.

“Tiểu súc sinh, dám bôi nhục thanh danh tỷ tỷ, muội muội.....” Tiếng rống to truyền đến, cúng theo đó một đám người vọt tiến vào.

Mâu quang chợt lóe, tay khẽ lướt qua thân kiếm làm nhuyễn kiếm bất chợt bắn ra, phát ra thanh âm ‘vù vù’, sắc bén cực kỳ.

Ánh quang màu bạc, dưới ánh mặt trời bỗng lạnh như hàn băng.

Đám người Băng gia đang vọt tới thấy vậy đều ngưng cước bộ, nhìn vào trong viện cô và hẳn đang đứng chờ họ, cô toàn thân trầm tĩnh khí độ cùng hơi thở vô cùng sắc bén, làm cho người ta không dám đối diện, đây chẳng lẽ là Băng Tuyết Nhi...?

“Ngũ thúc, ai là súc sinh? “Ta, Băng Tuyết Nhi cùng Tam ca đều một mẹ sinh ra, hay là, trong mắt Ngũ thúc dòng máu chảy trong người Tam ca cũng chính là dòng máu súc sinh?” cô thản nhiên mà hỏi, thanh âm kia mềm nhẹ theo gió thổi qua, vừa lúc rơi vào tai cha nàng Băng Kiên.

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 8

“Vương gia chuyện nhà người ta chẳng lẽ vương gia lại xen vào” Băng Kiên nói trong nó có phần nhượng bộ.

“ Chuyện vương phi của ta không xen vào thì ai xen vào cơ chứ” Hãn nhìn Băng kiên như muốn giết người làm Băng Kiên sợ đến mức lùi về sau 3 bước.

“ Ta....ta”:-(:-(:-(:-(:-(:-(:-(:-(:-(:-(:-

“ Hứ! Giờ vương phi của ta sẽ đến phủ ta ở nên các người đừng đến làm phiền nàng còn nữa ta sẽ xin hoàng thượng ban hôn cho ta ngày mai ta sẽ ban hôn cho ta và nàng hãy chuẩn bị đi” Hãn nói rồi dắt nàng rời đi.

Sau đó, 4 người Cúc, Mai, Anh, Lan rời đi cùng với Ảnh, Dạ, Mị, Thiên đến vương phủ của hãn.

“ Nàng ở đây ngày mai hãn về ta sẽ cho người đi rước dâu” Hãn nhnf nàng về nhu tình.

“ Cũng được” Nói xong nàng vào phòng để lại hãn ở đó

Sáng hôm sau, cô về phủ.

Nhưng mà một ngày này Băng quân phủ cũng là phá lệ náo nhiệt, bởi vì Hiên Viên- Hiên Viên Lãnh phái người đến đưa sính lễ!

Tin tức này làm cho người người trong tứ quốc đều là kinh ngạc, Hiên Viên Lãnh Chính Vương kia là một người ra sao a? Người kia thế nhưng là một vị chưa bao giờ bị đánh bại, có thể lấy một vạn binh mã ngăn cản mười vạn mà bất bại - Chiến thần!

Mà đích nữ của Hiên Viên Băng quốc Tướng quân phủ kia lại là loại người nào? Đó là một cái mười tuổi nội lực cũng chưa thức tỉnh, bị gọi là phế vật nha nhưng bù lại khuôn mặt của nàng là Khuynh quốc khuynh thành, Đệ Nhất Mỹ Nhân tứ quốc đó nha.

Tưởng việc liên hôn của hai người khi đó sẽ làm trò cười cho dân chúng tứ quốc lấy ra đàm luận, phế vật gả Chiến thần? Chuyện này quả thực chính là chê cười trong chê cười, mà nữ tử tứ quốc có ý với Hiên Viên Chiến Thần- Hiên Viên Lãnh lần này đều là một phương nát tâm.

Dạ cùng Mị cười hồng mã oanh liệt, phía sau đi theo vô số thiết vệ trật tự ngay ngắn, phía trên xa mã kia nâng sính lễ quả thực muốn mù mắt mọi người. Sính lễ thế nhưng là trực tiếp từ Băng quốc Tướng quân phủ xếp hàng dài đến ngoài ô kinh đô Hiên Viên! Đây là loại chuyện tình đáng sợ đến cỡ nào a?

Quả thực là so với sính lễ đế hoàng đế cưới hoàng hậu còn muốn long trọng gấp vài lần có thừa! Lại có người liếc mắt nhìn thấy bên trong sính lễ kia một đôi long phượng tôn ngọc, kim liên quỳnh bích, chẳng lẽ nói Hiên Viên- Hiên Viên Lãnh kia đầu óc hỏng rồi sao? Cư nhiên đem vật báu vô giá đó ra làm sính lễ cho phế vật kia?!

“Chúng ta đến nghênh đón Vương phi về phủ!” Hồn Lãng Hồn Trạch hai người cao giọng hô to, dứt lời, thiết vệ trật tự ngay ngắn phía sau cũng là hô to: “Chúng ta đến nghênh đón Vương phi về phủ!” Khí thế kia giống như mãnh hổ xổ lông gầm thét, như thương long rời bến, thanh âm vang vọng toàn bộ Hiên Viên đế đô!

Ngay cả Hiên Viên Tiêu trong hoàng cung cũng đều nghe được, lập tức sắc mặt xanh mét, khí thế này, chính là mấy ngày trước đây hãn cưới Lăng Nhu cũng đều không có, quả thực là kém quá xa!

Mà một ít thị vệ Băng phủ lại sắc mặt hoảng sợ nhìn khoảng chừng ngàn tên thiết vệ kia, lập tức quá sợ hãi sắc mặt trắng bệch, kia... sẽ không phải là thủ hạ dưới tay Hiên Viên Chiến Thần Lãnh Nhiếp Vương thiết vệ tiếng tăm lừng lẫy - “Huyết nhận” đi?!

Phải biết thủ hạ của Phong Mâu Chiến thần_Liệt Hỏa Kinh Thương có hơn một ngàn thiết vệ, tên là “Huyết nhận”, đi theo hãn chinh chiến sa trường mấy năm, từng cái đều là thiết về boong boong tôi luyện từ máu mà ra, thập phần sát phạt, lấy một địch trăm tên tinh nhuệ! Nhưng bọn hãn chỉ nghe theo mệnh lệnh của Lãnh Chính Vương_Hiên Viên Lãnh! Không nghĩ tới hôm nay lại là dùng để làm thị vệ cưới hỏi?!

Nghĩ đến đây, khóe miệng bọn thị vệ phủ đều giật giật, đầy mặt xấu hổ!

Dân chúng quanh đó nghe được lời nói của thị vệ, sau đó cũng là hoảng sợ đến cực điểm. Chẳng lẽ nói Hiên Viên Lãnh Chính Vương - Hiên Viên Lãnh kia kỳ thật đối với Nhị tiểu thư của Băng quốc tướng quân phủ - Băng Tuyết Nhi này là có ý? Vì vậy mới có thể lấy sính lễ vô giá như thế thú nàng về nước? Nhân dân ở đây đều rất quý trọng hãn nên cũng không dám nói nhiều.

Bốn người Minh Mai lại tụ ở trong góc ồn ào:

“Xem ra Lãnh Chính Vương Hiên Viên Lãnh kia đối với tiểu thư là thật tâm!” Minh Mai vượt cằm cắn răng nói.

“Ừm, ta cũng cảm thấy như thế, từ lần trước tiểu thư cùng Lãnh Chính Vương kia từ trong phòng đi ra ta liền cảm thấy không khí giữa hai người trong lúc đó trở nên có chút không bình thường!” Minh Lan vẻ mặt bát quái, thần thái riu ra riu rít nói.

“Mặc kệ nó, dù sao chúng ta cũng sẽ cùng nhau theo đến phủ của họ. Nếu là Lãnh Chính Vương kia dám khi dễ tiểu thư, vậy thì chúng ta liền dẫn dắt Lục Bảo Cung đánh sập Ma Vực của hắn!” Minh Cúc lại bá khí nghiêm nghị nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu bởi vì kích động mà đỏ rục.

“Đúng vậy, nếu là Lãnh Chính Vương kia dám có lỗi với tiểu thư, cùng lắm thì Lan Nhi trực tiếp phong tỏa toàn bộ buôn bán của Hiên Viên quốc, ta xem Hiên Viên quốc đó còn như thế nào khi dễ được tiểu thư!” Khuôn mặt ôn nhu của Minh Anh cũng là một phen chính khí, rất lạ lùng nói.

Bốn tiểu nha đầu ríu ra ríu rít, người một lời ta nhất ngữ, mà cô bất đắc dĩ xoa xoa đầu, vài cái nha đầu này a, có cần hưng phấn như thế hay không đây: “Máy người các người, còn không sửa sang lại hành lý?”.

Nói xong vài cái nha đầu liền chạy nhanh đến sửa sang lại hành lý, kỳ thật hành lý cũng không nhiều, cho nên không bao lâu liền sửa sang lại tốt lắm. Cô lại ngay cả giá y cũng chưa thấy, trực tiếp đi ra ngoài Băng quốc Tướng quân phủ. Điều này làm cho nguyên bản đang chờ ở ngoài cửa Băng Kiên tức giận, nhưng mà bị Dạ, Mị gắt gao nhìn chăm chăm, hắn cũng không dám nổi giận với cô.

Mà cô lại ngay cả nhìn cũng không thèm liếc nhìn hắn cái nào, trực tiếp ngồi vào trong kiệu hoa. Máy người Minh Mai cũng là tư thế oai hùng hiên ngang lên ngựa, mà trong cả quá trình này, Băng Kiên trực tiếp bị mọi người không nhìn đến. Mà Dạ, Mị cũng không đem sính lễ lưu lại, trực tiếp vì Vương phi của bọn họ nâng đi, bọn họ thế nhưng là đã nhìn ra, cái gì Đại tướng quân này đối với Vương phi của bọn họ một chút cũng không hảo!

Những thứ cần mang theo trở về cũng chính là bốn thị nữ Minh Mai của Băng Tuyết Nhi này chuẩn bị cho Vương phi, Tướng quân phủ này cư nhiên ngay cả một lượng bạc đồ cưới cũng đều không có chuẩn bị. Kỳ thật cũng không phải Băng Tuyết Nhi không cho chuẩn bị đồ cưới, chính là Dạ, Mị đến quá bất ngờ, không kịp chuẩn bị!

Lập tức chuyện của Băng Tuyết Nhi lại trở thành chuyện mà người người trong tứ quốc bàn tán say sưa. Lãnh Chính Vương lấy sính lễ giá trên trời để cưới Nhị tiểu thư phế vật của Hiên Viên Băng quốc Tướng quân phủ, mà Tướng quân phủ cũng là một lượng bạc đồ cưới đều không có. Liền ngay cả một kiện giá y cũng đều không có chuẩn bị. Lại càng lộ ra này đường đường là nhị nữ ở trong Tướng quân phủ thăm đạm như thế nào, bất quá xem thái độ của Hiên Viên Lãnh Chính Vương kia, nói vậy ngày lành của vị nhị tiểu thư này thật muốn quá tốt rồi!

[*Nguyệt Nhi: Aizz du,... hôn lễ lần này thực có chút thăm đạm a ~. Bất quá không sao hết, ngày sau Lãnh ca sẽ bù cho Nhi tỷ một cái thịnh thế hôn lễ a ~ Thật là phấn khích chờ mong nha!!! @@]

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Ngay tại trên đường Băng Tuyết Nhi gả đến Lãnh Phủ cách xa Hiên Viên Quốc ở tận Nam Cung Quốc(do hẳn là con nuôi của hoàng thượng nên ở đây), trong "Phượng Nghi cung" ở hoàng cung Hiên Viên truyền đến tiếng vang lách cách, sợ tới mức tất cả cung nữ ngoài diện sắc mặt đều trắng bệch bùm bùm run rẩy quỳ rạp xuống đất.

"Người nói cái gì?! Hiên Viên Lãnh là Ma chủ Ma Vực - Nam Cung Lãnh Thiên?! Con của cái tiện nhân kia cư nhiên không chỉ là Chiến thần, lại còn là Ma chủ Ma Vực tiếng tăm lừng lẫy - Nam Cung Lãnh Thiên?!".

Giờ phút này gương mặt được trang điểm tỉ mỉ của Thái hoàng thái hậu Mộc Uyển Lan kia tràn đầy vụn vẹo, đôi môi tô vẽ đỏ tươi như máu kia giờ này cũng trắng bệch không chút huyết sắc khiến người ta mao cốt tung nhien.

Mà thân thể một cái nam tử diện mạo thanh tú cũng là run nhè nhẹ quỳ trên mặt đất: "Dạ, thỉnh Thái hoàng thái hậu bớt giận!".

"Phong Tâm! Lần này ta giao cho người nhiều tử sĩ như vậy, thế nhưng bị chết vô số không nói, người cư nhiên còn không có giết được Hiên Viên Lãnh?! Hiện tại là chuyện gì đang xảy ra? Hẳn cư nhiên cầm lương thảo tự mình đi đến Sơn Lan kháng địch, còn không quên đem Hiên Viên phế vật kia thú trở về? Chẳng lẽ đúng như người bên ngoài đồn đại hẳn có ý với Hiên Viên phế vật kia sao?".

Đáng chết, vốn định mượn việc hôn lễ này nhục nhã hẳn, nhưng là đâu chứ? Hẳn cư nhiên lấy sinh lễ giá trên trời, thiết vệ "Huyết nhận" đến Băng Phủ thú phi?! Móng tay đỏ tươi của Mộc Uyển Hi hung hăng cắm sâu vào

thịt, trong lời nói mà nàng nói ra ẩn hàm đầy lệ khí, làm cho người ta hoảng sợ không thôi.

"Thái hoàng thái hậu bớt giận, nếu Hiên Viên Lãnh coi trọng phế vật Băng Tuyết Nhi kia, thuộc hạ xin lĩnh mệnh đến giết nàng, như vậy cũng đủ để cho Hiên Viên Lãnhở Sơn Lan xa xôi đau lòng!".

Nghe vậy con người âm lạt của Mộc Uyển Hi chột lóe, tiếp đó liền khôi phục thái độ tao nhã, nằm trên nhuyễn tháp cao quý. Tư thái tao nhã cùng toàn bộ cảnh tượng đổ vỡ tan tành trên đại điện kia hình thành hai cái hình ảnh cực kì đối lập, cặp môi đỏ mọng tiên diễm như máu mở miệng nói: "Nếu lần này lại thất bại, kết cục người có biết...".

Nghe nói như thế, nam tử thanh tú tên Phong Tâm đang quỳ gối trên điện run lên, sắc mặt trắng bệch: "Dạ, thuộc hạ nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của Thái hoàng thái hậu!" Nói xong ngay lập tức lui xuống.

"Ha ha ha, Hỏa Linh Linh, nếu không thể sớm như vậy đưa con người xuống gặp người, như vậy đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, ha ha ha..." Tiếng cười cuồng vang vọng khắp trong ngoài Phượng Nghi cung, hồi lâu cũng không có phiêu tán đi...

"Minh Mai, đến nơi nào rồi?" Ngồi ở trong kiệu hoa nhắm mắt dưỡng thần, Cô chậm rãi mở mắt đẹp hờ hững hỏi.

"Tiểu thư, đã ra khỏi địa bàn Hiên Viên quốc. " Nghe vậy, ngồi trên trong kiệu, trong mắt cô hiện lên một tia suy nghĩ sâu xa không rõ ý tứ, nhưng mà liền ngay sau đó, dị biến nổi lên.

"Người đâu, bảo hộ Vương phi! " Vẻ mặt Dạ xanh mét quát, hăn cũng không biết được Băng Tuyết Nhi chính là Cung chủ Lục Bảo cung, chỉ biết Tuyết Linh cũng giống như những tiểu thư khác tay trái gà không chặt. Vì vậy rất là lo lắng rống giận, có người đến ám sát, việc này chủ tử cũng đã dự liệu đến, cho nên mới để cho thiết vệ "Huyết nhận" đi theo hộ tống.

Nhất thời đa số thiết vệ dẫn cưới đều vây quanh ở trước kiệu hoa. Khi bọn họ đến Vương gia đã nói qua, muốn mang về một Vương phi lông tóc vô thương, bằng không nếu có chút sơ xảy, vậy thì đề đầu tới gặp! Vương gia tuy là đối với bọn họ nghiêm khắc, nhưng đây là lần đầu tiên nói với bọn họ nghiêm túc như thế. Bởi vậy bọn họ thế nhưng đều biết rằng Vương phi ngồi bên trong kiệu này chính là người trong trái tim của Vương gia.

Thiết vệ "Huyết nhận" có chút khinh thường Vương phi thanh danh cực kém này, hơn nữa lại là nữ tử tay trái gà không chặt, có thể nào xứng đôi với Vương gia anh minh thần võ tựa như thần đế của bọn họ chứ. Nhưng mà lại cũng không dám biểu hiện quá mức rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, Phong Tâm cùng Dạ, Mị đánh cùng nhau, ngàn tên hắc y ám vệ thân thủ không tầm thường cũng cùng thiết vệ "Huyết nhận" dây dưa cùng nhau. T Toàn bộ hiện trường cực kỳ hỗn loạn, thỉnh thoảng lại có tiếng kêu thảm thiết truyền đến, mà bốn người Minh Mai cũng đều gia nhập vào đánh nhau.

Chỉ có cô lẳng lặng ngồi bên trong kiệu. Không quá lâu sau, thể lực của Phong Tâm có vẻ chống đỡ hết nổi, nhưng hãn một chút cũng không để mình rơi vào thế hạ phong. Hãn như thế nào không biết cái Hiên Viên phế vật kia lại có được bốn thị nữ lợi hại như thế chứ?

Lập tức nhìn những hắc y nhân lần lượt bị giết sạch, con người chột lóe, hướng về phía trong rừng huýt một tiếng sáo.

Nhất thời chỉ thấy một số lượng lớn độc nhân tử sĩ từ trong rừng bay ra, bởi vì lần này được phái đến dẫn cưới là thiết vệ Huyết nhận, vì vậy Phong Tâm một chút cũng không dám qua loa. Trước hết để cho hắc y nhân tiêu hao phần lớn nội lực của bọn họ, sau đó liền kêu ra tử sĩ, lần này quyết làm cho bọn họ thi cốt vô tồn!

Nhìn đám độc nhân tử sĩ đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người đều là sắc mặt ngưng trọng. Mà Dạ, Mị cùng bốn người Minh Mai cũng là sắc mặt xanh mét, lần trước chính là những người này, lần này cư nhiên còn dám đến ám sát tiểu thư, quả thực đáng chết!

Nhìn mặt mọi người biến sắc, trên mặt Phong Tâm xẹt qua một tia đắc ý. Có thể làm cho thiết vệ Huyết nhận kinh sợ tứ quốc cùng hai phụ tá đặc lực của Chiến thần Hiên Viên Lãnh sắc mặt đại biến, ha ha ha..., thật sự là tâm thần hào sảng khoái a!

Nhưng mà không đợi hẳn đắc ý, một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước từ trong kiệu hoa truyền ra: "Ta là một người mang thù tất báo." Dứt lời, một cái ngân y nữ tử diện mạo cực kỳ xinh đẹp từ trong kiệu đi ra. Vốn chỉ là một cái bóng dáng gầy yếu, lại không biết vì sao làm cho Phong Tâm có một loại áp lực như khi đối mặt với Hiên Viên Lãnh. Lập tức cũng không dám nhìn lâu, liền chỉ huy độc nhân tử sĩ xung phong liều chết xông lên.

Một đạo hồng quang hiện lên, chỉ thấy ngân y nữ tử kia giương lên trong tay một cây đàn bạch ngọc, sừng sững đứng giữa không trung, khí thế giống như nữ hoàng làm cho người ta sùng bái, khiến cho Phong Tâm quá sợ hãi, nàng không phải phế vật sao?! Làm sao có thể có được khí thế làm cho người ta sợ hãi như vậy, hẳn có loại dự cảm, hôm nay chỉ sợ vốn cũng không thu được về, mà liền ngay cả chính hãn... Chỉ sợ cũng trở về không được!

Dạ, Mị có chút há hốc mồm nhìn Vương phi nhà mình, đây là cái tình huống gì? Liền ngay cả ngàn tên thiết vệ Huyết nhận quanh thân cũng đều trợn tròn mắt há hốc mồm, đây là cái "Phế vật" Vương phi trong truyền thuyết kia sao?!

Bốn người Minh Mai lại là sùng bái nhìn tiểu thư nhà mình ở trước mắt, quả nhiên không hổ là tiểu thư!

Tuyết Nhi bộc phát ra khí thế khiến đám độc nhân tử sĩ quanh thân sợ hãi đều lui lại cước bộ một chút, đôi con người màu Hồ Phách có chút nheo lại, nhìn hơn hai trăm độc nhân tử sĩ ở phía dưới, không ai nói qua Cô nàng thực là người mang thù tất báo sao?

Tiếp đó bàn tay tinh tế trắng nõn nắm lấy Phượng Huyết Lãnh Nguyệt, mắt đẹp híp lại gương cung về phía độc nhân tử sĩ ở dưới, ngón tay thon dài kéo căng dây cung. "Phanh" một tiếng, một cây khí tên kim sắc phá không mà ra, trực tiếp cắm ở trên người sáu gã tử sĩ, một giây sát sáu người!

Cô tán thưởng sờ sờ Phượng Huyết Lãnh Nguyệt, hôm nay nhất định để cho bọn họ có đến mà không có về!

Mà Dạ, Mị trực tiếp lão đảo té ngã trên đất một cái, ai có thể nói cho bọn họ biết vì sao... nội lực của Vương phi làm sao có thể cao thâm như thế a?! Nhìn bộ dáng đại sát tứ phương của tiểu thư nhà mình, bốn người Minh Mai lại xoa tay, dẫn theo nội lực nhằm phía đám người đến ám sát.

Phong Tâm sắc mặt trắng bệch nhìn độc nhân tử sĩ mà hấn cực khổ bồi dưỡng một đám rồi lại một đám ngã xuống đất, hoảng sợ nhìn nữ tử hiên ngang giữa không trung kia. Kế hoạch của Thái hoàng thái hậu sợ là xuất hiện một cái dị biến rồi a, mọi người bên trong kế hoạch của nàng, thực lực sâu nhất chỉ sợ cũng chính là nữ tử diện cực kỳ xinh đẹp này. Có nàng, kế hoạch của Thái hoàng thái hậu... khó mà thành a!

Không quá lâu sau, hơn hai trăm độc nhân tử sĩ đều bị giết hết hầu như không còn. Tuy rằng tiếng đàn cũng là dùng nội lực, nhưng là lần này độc nhân tử sĩ cũng không có nhiều như lần trước, hơn nữa có được Phượng Huyết Lãnh Nguyệt, Băng Tuyết Nhi có thể nói là như hổ thêm cánh, vì vậy nội lực cũng không có tiêu hao quá nghiêm trọng.

Cô đứng cao giữa không trung, nhìn xuống Phong Tâm ở phía dưới sắc mặt trắng bệch, khóe miệng gợi lên một chút ý cười yếu ớt: "Kiếp sau, nhớ rõ Băng Tuyết Nhi ta là người mang thù tăt báo." Nói xong một đạo khí tên âm thật sâu xuyên qua ngực Phong Tâm.

Nhưng mà khóe miệng Phong Tâm lại mang theo một chút nụ cười ý vị thâm trường, mở to hai mắt âm âm ngã xuống đất, từ nhỏ hẳn đã bị Thái hoàng thái hậu bồi dưỡng, không biết bị bao nhiêu là khổ, kỳ thật, hẳn hẳn a.

Hẳn hẳn cái lão bà kia không để ý đến ý nguyện của hẳn liền ép hẳn cưỡng chế mang đi!

Hẳn hẳn cái lão bà kia vì làm cho hẳn không có bà con thân thích, vì nàng bán mạng mà giết chết song thân của chính mình!

Hẳn hẳn cái lão bà kia hạ trung thành huyết cõ với hẳn!

Ha ha ha, nữ tử tên Băng Tuyết Nhi này sẽ là khắc tinh của nàng, nhất định sẽ như vậy! Thái hoàng thái hậu, kế hoạch của người sợ là không thể thực hiện được rồi, ta ở dưới suối vàng chờ nhìn người thất bại, ha ha ha...!

Nhìn Phong Tâm chết không nhắm mắt, con người thâm thúy của Cô vẫn lạnh như băng, sau đó thân nhiên lắc lắc đầu, này cũng là một người đáng thương, nhưng là nàng cũng không phải người tốt, nếu dám xuống tay đối với nàng, vậy thì tất phải nhận tử mệnh!

"Thiên" Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Cô truyền vào trong tai Dạ, Mị vẫn đang ngốc lẳng, hai người lập tức cung kính nói: "Dạ, Vương phi!" Lần trước ở phía trên Băng phủ nhai, bọn họ liền cảm thấy bốn thị nữ của Cung chủ Lục Bảo cung kia rất giống với bốn thị nữ của Vương phi bọn họ, nhưng là cũng không dám xác định.

Hiện tại nhìn bốn người Minh Mai một chút không tổn nội lực, khí thế cường thế thiên hạ cùng nội lực kim giai siêu cường của Vương phi nhà mình, bọn họ xem như đã biết, thì ra Vương phi nhà bọn họ cư nhiên chính là Cung chủ Lục Bảo Cung_Lục Bảo Nhi!

(Từ chương sau ta sẽ gọi thẳng tên nha)

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tháng trước, hẳn về tình cảm của 2 người đã tốt hơn rất nhiều chỉ có điều là chưa viêm phòng à.

Nàng cười, quay người đi sang 1 góc vườn bắt tay chế tạo....bom nguyên tử. Tuy thiếu 1 số thứ nhưng sức mạnh ko hề giảm a nha!

_ OANH _ 1 tiếng nổ vang lên từ 1 góc Linh hoa viện

Ninh đào viện

- VƯƠNG GIA!!! - Dạ, Mị khuôn mặt nứt nở chạy vào, vẻ mặt khủng hoảng

- có chuyện gì? - Hiên Viên Lãnh ngẩng đầu, lên tiếng

- vương phi..... vương phi.... - cả 2 người lắp bắp

- à, lúc này là tác phẩm của nàng? - hẳn mỉm cười ôn nhu

- Vâng, đúng như vậy, Vương Phi chế tạo cái cục gì đó tròn tròn, đen thui, ném lung tung rồi nó nổ!!!

- hỏi nàng xem, vườn có đủ cho nàng nổ ko? Vậy ta đưa nàng ra ngoài thành nổ tiếp!

- vương.... vương gia, nàng nói đó là thử nghiệm, nàng... đã mang hết cái cục đó vào bao tải, rồi nói vào cung với My quận chúa nổ tiếp!! - Dạ,

Mị mềm nhũn, khóc lóc kể lại sự việc

- cái gì? Nàng đang ở đâu?

- vương gia tha tội, ta ko ngăn được Vương Phi!! - 2 người dập đầu dập đầu, khóc to hơn nữa

- ai cho người ngăn nàng? Mau sai người tới vác bao tải cho nàng! - hăn tức giận lên tiếng

- ý người là...? - Dạ đơ người, vè mặt ko hiểu ý hăn.

- Nguyệt nhi của ta yếu đuối như vậy, ho các người để nàng vác bao tải hả? - hăn vừa nói, mắt vừa hiện lên tia đau lòng.

Dạ, Mị quỳ trên đất, nghệt mặt....: vương gia.....bao che cho vương phi sao a? 2 người này, có phải hay ko là tâm đầu ý hợp?

Dạ, Mị đứng dậy, chạy ra ngoài...

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Phượng Nghi Cung(cung Thái Hoàng Thái Hậu)

_ OANH _ OANH _ OANH _ từng tiếng nổ mang theo từng đợt uy vũ vang lên trong phủ hoàng hậu.

Nơi phát ra tiếng nổ

My My đang ra sức ném vào những thứ đồ đẹp nhất - đắt nhất - làm nàng đau mắt nhất. Thái Hoàng Thái Hậu trước là nữ kiêu ngạo của của một quốc gia thần bí. My My nàng vốn ghét nữ nhân chanh chua kiêu ngạo này. Tuy hoàng đế ca ca cũng ko ưa gì nàng(Nàng ko có con chỉ nhận hoàng thượng là con nuôi) nhưng nàng lại là mối liên hệ giữa 2 nước, giúp 2 nước yên bình.

Nguyệt Nhi đang ngồi trên mái phủ, thầm nghĩ: hửn thực là hiểu ta!

Tay xoa xoa bom, bắt đầu ném

_ OANH _

- Trời đất, thiên địa ơi! Ai? Là ai đã làm chuyện này??? - 1 người phụ nữ đi ra, la hét inh tai hơn cả tiếng nổ nữa!!! Người này làm nàng liên tưởng tới Dung mama trong hoàn châu cách cách quá! Béo nè, quần áo lụa là nè, phấn son bôi 1 lớp dày cộm nè! Nàng lắc đầu, tặc lưỡi: kinh khủng quá!!!

- Lân mama! Người biết là kẻ nào dám phá Phượng Nghi cung của ta chưa? - một Uyển Hi Tháihoàng thái hậu thân tử y bước ra. 1 thân tóc đen trắng buộc với cả đồng trang sức trên đầu, nàng ta ko biết nặng là gì hay sao? Quần áo tầng tầng lớp lớp, già rồi mà vẫn tô son lèo lẹt?

Dạ ôm nàng bay xuống. Nguyệt Nhi cười xinh đẹp, dịu dàng nhưng trong đó là cực nham hiểm!!!

Mộc Uyển Hi: nữ nhân này là đẹp hơn ta gấp vạn lần, xinh đẹp phóng khoáng, tựa thiên tiên. Thân vận cấm trường bào, giản dị xinh đẹp. Kẹp tóc ngọc tím hình hoa tử la lan gần tai trái, còn lại tóc tím bạc để xõa. Có phải hay ko đây chính là đệ nhất tài nữ Hiên Viên _ Lãnh vương phi. My My chạy lon ton tới bên nàng.

-tam tấu a! Đây là đại mẫu, là người mang cho 2 nước bình an đó nha! - nàng kéo dài 2 chữ bình an, như muốn nói hoàng đế ca ca ko hề quan tâm nàng như mẫu thân a!!!

Mộc Uyển Hi tím mặt: súc sinh, nếu ngươi ko phải là quận chúa thì ta đã giết ngươi từ lâu!!!

Mộc Uyển Hi cười gượng, khẽ nói:

- Ta là Thái hoàng thái hậu, ko vì con dân làm địch thì cho ai đây?

My My nhú mày, dám đối phó nàng, rất được. Đang định lên tiếng, thấy Nguyệt Nhi cười cười, phất tay áo với nàng, liền hiểu ý, ko nói nữa, cười thầm nhìn Mộc Uyển Hi đang vênh mặt kiêu ngạo.

- nghe My My nói, ngươi là vì đất nước quá nhỏ bé, chiến lược ko đủ sức chống lại Nam Cungtriều, lương thực ko xong, lực lượng ko đủ,..... ngươi là địch nữ tể tướng Thượng đẳng quốc, ăn mặc chỉ như nha hoàn hồi môn, hiện tại chính là treo trên người 1 đồng trang sức như vậy, thì ra là 1 bước lỡ thành phượng hoàng thành thái hậu như bây giờ!!! - nàng nụ cười mang theo tia trào phúng mãnh liệt, cười tươi nhìn nàng ta.

- ha ha ha ha!!! Tấu độc miệng a nha! -My My hết cả dáng vẻ quận chúa, bò xuống đất cười

- người.....- Mộc Uyển Hi tái mặt nhìn Nguyệt Nhi, tay chỉ vào nàng

- gì đây a? Thứ nữ tử vì nước bán thân đủ để chỉ trở ta ư? - Nàng lại cười, ý nói sâu thẳm

- ta đường đường là Thái hậu mà người dám, ai cho tam vương phi có quyền cao hơn ta? Các người dám nổi cung của ta, xem hoàng thượng tới, các người bị xử như thế nào!!!

- Hoàng thượng hẳn còn ko dám làm gì ta. Ta sợ người sao? - Nàng lừ mắt nhìn Mộc Uyển hi, nhòe miệng.

- người! - chưa nói xong, liền chạy tới, toan vả miệng nàng. Nhưng chưa chạm tới mặt nàng thì tay nàng đã tóm lấy tay nàng ta.(tại trước bị mất một quân cờ và hết tử sĩ nên mới ra nông nỗi vậy)

- là muốn đánh ta? Vô lễ!!! - nàng trừng mắt, trong lòng hò hét: OH YEAH! Đúng kế hoạch!!!

Nàng 1 chân giơ lên, đá nàng ta đầu đập vào tảng đá

_ RẦM _

- Thái hậu!!! - Lân mama lắc mông chậm chạp tới đỡ Mộc Uyển Hi dậy.

- người....người dám đánh ta! - nàng ta lại ra sức chỉ tay vào nàng

- súc sinh, tiện nhân! Dám Đánh bốn cung! - nàng ta chửi bới om sòm
Phượng Nghi Cung

Nguyệt Nhi đứng 1 bên, chớp mắt cầm bóng dáng bay tới tát nàng ta đả sừng tấy cả mặt. Mộc Uyển Hi ngất đi.....

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Phủ Lãnh Chính Vương:

- vương gia! Vương phi đánh thái hậu chảy máu đầu, hiện tại ngất xỉu -
Ảnh bay từ mái xuống, cung kính nói với Hiên viên lãnh

Hắn giật mình, vẻ mặt tức giận

- sao nàng dám? Nàng đang ở đâu? Mau gọi nàng về đây!!! - hắn tỏ ra
hàn khí bức người, hét to

- đánh thái hậu thì làm sao? Người muốn làm gì ta? - cửa mở, Nguyệt
nhi bước vào, vẻ mặt kiêu ngạo, tóc tím tung bay, xinh đẹp quyến rũ, đằng
sau là 4 người Minh Mai.

_ ẦM _ Hắn đập bàn, đứng dậy, tiến ra chỗ nàng

Nàng nhìn hắn: gì đây? hắn là coi chính trị hơn nàng?

- Ảnh, 4 người Minh Mai ra ngoài, người ra ngoài - nàng phất tay với
Ảnh vs 4 người kia

- Ân, vương phi - hắn và 4 cô gật đầu, bước ra, đóng cửa lại

Hiên Viên Lãnh cầm tay nàng lên, lật lòng bàn tay ra xem: bàn tay vốn
trắng trẻo! lại bị sưng tấy vì đánh người như vậy, thật làm hắn tức giận!!

- sao nàng làm vậy? - hắn gằn từng chữ

- Nàng ta suýt đánh ta, chửi ta và hơn cả, làm ta.....ngứa mắt! - nàng nhú mày, thờ ơ đáp.

- Trời ơi! Sáng nay ta kêu người trả hết vũ khí lại cho nàng rồi cơ mà! Sao nàng ko mang? Đánh người bằng tay thế này là đau đó! Có biết ko? - hấn ánh mắt thương xót nhìn đôi bàn tay sưng đỏ của nàng, tuôn 1 mạch.

Nàng hơi đờ người, có vẻ nàng rất giỏi trong việc làm người ta cuồng mình nha!!!

Nàng cười xinh đẹp, tóc tím khê bay, cằm y trái dài trên đất. Hấn 1 tay cầm tay nàng, 1 tay vuốt má nàng, ánh mắt thương xót, khuôn mặt tuấn mỹ, càng thêm vẻ đẹp của thiên tiên, thuần khiết, trong sáng

- hừ, người còn cười - hấn chu môi, phụng phịu nói với nàng, vẻ mặt thập phần đáng yêu

- ha ha, vậy người bôi thuốc cho ta chứ? - Nàng dụi đầu vào lồng ngực hấn, tay ôm thắt lưng hấn, dáng vẻ ôn nhu, mềm mại. Nàng ngẩng đầu, tay vòng qua cổ hấn, khê kiễng chân, môi mềm nhẹ đặt lên môi hấn, tiếp tục 1 nụ hôn gió thoảng

- người ko cho ta bôi, dám cho tên khác động vào bàn tay người ư?

- ta sẽ nhờ 4 người Minh Mai hoặc My My - nàng cười

- ko được!

- sao ko?

- ta ko thích - nàng lại khúc khích cười, tên này là lãnh khốc vương gia đó a? Y 1 tiểu hài tử 3 tuổi ấy nha

- được, theo ý người! - nàng ngồi lên giường, mang tay cho hấn bôi thuốc.

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 13

- Cấp báo cấp báo. Ở bên ngoài có một đội quân lính đang đến phủ.

Khi vào phủ không biết họ nói cái gì làm cho hăn hăn mặc áo giáp chẳng lẽ có người dám xông vào địa bàn của hai nước? Cô thấy lạ liền ra cạnh hăn nói:

- Có chuyện gì mà phải gấp gáp thế?

- Nương tử ở nhà đợi ta có được không? Ở bên cương đang có chuyện khoảng tháng sau ta mới về. Hăn nói với giọng ưu buồn

- Ta chờ người đi đường cẩn thận nha!

- Biết rồi nương tử.

Nói xong hăn liền biến mất, khinh công của hăn giỏi lắm mà nên vì cái đã đến nơi rồi. Cô phải học hỏi nhiều thêm mới được.

- Tiểu thư... tiểu thư!! Bốn người Minh Mai chạy vội vào

- Có chuyện gì sao? Cô bình thân trả lời

- Ở Lãnh Nguyệt Quốc có người muốn cướp vương gia. Minh Anh tức giận nói

- Chuẩn bị xe ngựa đến đây.

Không mất bao lâu, Dạ đã chuẩn bị bảo mã tốt lắm ngày đi ngàn dặm. Mị, Ảnh, Minh Lan, Minh Trúc ở lại Vương phủ, mà bốn người khác đều đi theo Cô tiến đến Lam Man.

Đọc theo đường đi, ngân y của cô bị gió nhắc lên, tóc dài lại theo gió nhảy múa, khiến Dạ, Ảnh ở phía sau nhìn thấy ngơ ngác sửng sốt. Phải nói là tư thế cưỡi ngựa của Vương phi nhà bọn họ cũng là tư thế oai hùng hiên ngang như thế, bóng dáng lại xa hoa.

Hai ngày không ngừng không nghỉ rốt cục cũng tiến nhập biên cảnh Lam Man, Tuyết Nhi, dáng người yếu điệu, thật sự làm cho không ít nam tử trên thảo nguyên liên tiếp ngoái đầu vọng tưởng, nhưng là quanh thân cô tản ra hơi thở lãnh liệt cũng làm cho người ta không dám tiến lại gần hơn một bước.

Đọc theo đường đi mọi người đều đang thảo luận chuyện tình xảy ra mấy ngày gần đây, cũng làm cho mấy người cô hiểu biết thêm tính nghiêm trọng của tình huống.

"Ai, tuy rằng vị Chiến thần điện hạ của đại lục kia thật là một nam tử hiếm có, nhưng là công chúa Mạ Lạp của chúng ta cũng không nên lấy tương lai tộc Lam Man chúng ta ra làm tiền cược!".

"Đúng vậy, theo ta thấy, chỉ có nam tử trên thảo nguyên chúng ta mới là hán tử thật sự! Cái tên bạch diện thư sinh đại lục này như thế nào có thể sánh được chứ?".

"Nói đúng nha, Vương tử Tạt Tề của tộc Sơn Man_Ứng Dực điện hạ chính là mỹ nam tử tiếng tăm lừng lẫy, người đại lục sao có thể sánh bằng? Vương tử của chúng ta lại nhiều năm chưa lập nhất phi, được xưng là nam tử tốt nhất chỉ thú một người trên thảo nguyên! Đâu có giống như người đại lục này, một nam tử lại muốn thú nhiều nữ tử như vậy!".

"Ai, các người cũng đừng nói lớn tiếng như vậy, nghe nói vị Chiến thần điện hạ kia tư thế oai hùng, hơn nữa lại làm cho một vị công chúa nổi danh đại lục phải ngàn dặm xa xôi tới Lam Man của chúng ta, nghe nói công chúa Mạt Lạp chúng ta muốn gả cho Chiến thần điện hạ, lập tức giận dữ, cùng công chúa của chúng ta đánh cược đại hôn a. Cái mà nữ tử này muốn thí chính là cưỡi ngựa bắn tên, ai thắng là có thể gả cho Chiến thần điện hạ kia!".

"Nhưng là vị Chiến thần điện hạ kia không phải đã cưới vợ sao? Thế nhưng lại tuyên bố chỉ thú một người phi tử này thôi a".

"Ai biết, dù sao chúng ta là tiểu dân chúng, có thể xem hoàng thất diễn cũng không phải không tốt a, tóm lại không đại chiến là được!".

Nghe xong nhiều lời như vậy, trong mắt cô xẹt qua một tia hiểu rõ, lập tức nhớ tới gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết của Hiên Viên Lãnh kia. Quả nhiên là lam nhan họa thủy a, nàng là chính thất Vương phi còn sống, vậy mà hai nữ tử kia lại coi nàng như đã chết sao?!

Cưỡi ngựa bắn tên? Nghe qua giống như cũng có chút điểm ý tứ, nghe nói bộ tộc Lam Man này có một trấn tộc chi mã, tên là Đình Lô, mình tựa hồ cũng là thiếu một bảo mã thích hợp, không bằng liền chọn trúng Đình Lô này như thế nào?!

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Lan Ảnh với Tạt Tề Nhĩ Mạt Lạp sẽ tử thí vào ngày hôm nay, ở tại bên trong bãi săn của Lam Man tộc!

“Hôm nay, công chúa Nguyệt Tàn quốc-Lan Ảnh sẽ cùng ta- công chúa Lam Man Tạt Tề Nhĩ Mạt Lạp tử thí kỵ xạ! Nếu ai thắng thì có thể tiến đến Hiên Viên! Thỉnh các vị đều đảm đương chức vụ trọng tài, như thế nào?!”, bên trong bãi săn, xung quanh có vô số vương tôn quý tộc ngồi.

Mà Hiên Viên Lãnh vẫn như trước, lẳng lặng ngồi trên ghế bên cạnh Lam Man vương, con người hơi nheo lại nhìn vào giữa sân, giống như hẳn chỉ là người qua đường bình thường, hoàn toàn không có chút áy náy mặc dù vì hẳn mà hai nữ tử kia lại giương cung bạt kiếm.

“Hảo! công chúa người hãy hung hăng giáo huấn công chúa địa lục kia đi!”.

“Đúng vậy, làm cho các nàng ở đại lục được mở mang kiến thức về tài kỵ xạ của người ở thảo nguyên chúng ta! “.

Xung quanh tiếng động ồn ào liên tiếp vang lên, mà Lam Ảnh lại cong khóe miệng lên một cách tràn đầy khinh thường, nếu nàng là công chúa quốc gia khác sợ rằng sẽ thật sự bại dưới tay người thảo nguyên dã man này, nhưng mà nàng lại là hoàng nữ tôn quý của Nguyệt Tàn quốc, từ nhỏ đã đi học kỵ xạ, cùng nó lớn lên!

Hơn nữa Nguyệt Tàn của nàng vẫn lấy kỵ xạ mà nổi tiếng ở bốn quốc, trong quốc nữ tử người người ai cũng đều rất có bản lĩnh về kỵ xạ, mà

nàng-Lan Ảnh lại là thiên tài trong đó,vậy thì tại sao lại phải sợ những người này!

Nghĩ đến đây, ánh mắt si mê của Lan Ảnh lại nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, nguyên lai thân phận của hãn tôn quý như thế, không chỉ là ma chủ Ma Vực, còn là Lãnh chính vương của Hiên Viên quốc và Nam Cung Quốc,dưới một người trên vạn người!

Đúng vậy, cũng chỉ có nam tử như vậy mới có thể xứng đôi với nàng-Lan Ảnh, sau lần này, khi về nước nàng sẽ bảo mẫu hoàng hạ chỉ liên minh quốc tế với Hiên Viên! Ngày sau khi nàng đi lên ngôi vị hoàng đế, cũng chỉ muốn một người nam tử duy ngã độc tôn kia!

Mà công chúa Tạt Tề Nhĩ Mạt Lạp có một tư thế oai hùng hiên ngang, một thân da lông màu lửa đỏ, tóc dài bị thổi tung, bên cạnh còn cầm một cây linh vũ đỏ rực, một đôi mắt to sáng tràn đầy thâm tình nhìn Hiên Viên Lãnh, nam tử như vậy, trên thảo nguyên của nàng không thể có, ngay từ lần đầu tiên gặp hãn,nàng đã xác định, hãn nhất định phải là của nàng-Tạt Tề Nhĩ Mạt Lạp!

Mà ở xa Hiên Viên Lãnh ngay cả một ánh mắt cũng chưa từng bố thí cho các nàng, con người hơi nheo lại nhìn về phía vị trí của Hiên Viên quốc, khóe miệng khẽ cong lên một tia cười yếu ớt, nàng hãn là đã thấy nhàm chán đi? Không biết hiện tại nàng đang làm gì?. Mà một màn cười yếu ớt này lại làm cho hai người Lan Ảnh và Tạt Tề Nhĩ Mạt Lạp như si như say, lập tức không thể khống chế mình mà si mê.

“Tốt lắm, hai vị công chúa đã chuẩn bị tốt? Hiên Viên chiến thần hãy nhìn lại đây!”, Vừa dứt lời hai người giống như là gà bị cắt tiết,ánh mắt sáng quắc nhìn đối phương,tràn đầy chiến ý!

“Hảo, như vậy tử thí liền...”, nhưng mà ngay khi sứ giả Lam Man kia còn chưa nói xong, một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững

tựa như một trận lôi vang vọng ở bên trong bãi sấn Lam Man. “Chậm đã”, không biết vì sao, nghe thanh âm như thế, mỗi người đều có thể cảm nhận được một trận khí thế cường đại đập vào mặt, hung hăng đè nén hô hấp của mỗi người.

Nhưng mà vốn đang nhìn về phương hướng Hiên Viên quốc-Hiên Viên Lĩnh cũng chấn động, thanh âm này....Sau đó không dám tin nhìn về nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy đám người tự động tách ra thành một đường, xuất hiện một nữ tử đi tới, quần áo ngân y tựa thiên tiên, khuôn mặt tựa như thiên sứ mắt tròn xinh động nghiêng nước nghiêng thành

Mái tóc dài ở sau người tùy ý khiêu vũ, nghịch ngợm giống như những linh tinh, một đôi phượng mâu màu hổ phách trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững.

Mâu quang thâm thúy của Hiên Viên Lĩnh xẹt qua một tia mũi nhọn, Thân hình ngay lập tức đứng lên, nháy mắt đi đến bên người U Tà, trong thanh âm từ tính hơi khàn khan cùng run run nói: “Người... Người làm sao có thể đến đây?”, nghe vậy phượng mâu Băng Nguyệt Nhi xẹt qua một tia nghiến ngấm, thanh âm cũng không đổi vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng, như trước thân nhiên nói, “Ta nếu như không đến, chẳng phải là để cho người ta đoạt mất phu quân của ta?”.

Mà nghe nàng nói như thế Hiên Viên Lĩnh có chút ngốc lảng, sau đó con người thâm thúy tràn đầy vẻ không thể tin cùng mừng như điên, nàng...ý tứ của nàng là nàng yêu hẳn sao?

Là như thế này sao? Nhất thời quanh thân Hiên Viên Lĩnh tràn đầy vui sướng, vốn đã chói mắt giờ phút này lại như thái dương rực rỡ, mà cô nhìn hẳn giờ phút này đang vui vẻ giống như trẻ con, không biết vì sao đáy lòng lại có chút ảm áp, chỉ vì câu nói như vậy mà làm cho hẳn cao hứng vậy sao?

Mà nghe nói như thế Lan Ảnh và Tạt Tề Nhĩ Mạt Lạp lại là vẻ mặt khinh thường nhìn về phía Tuyết Nhi, nguyên lai là một phế vật!

“Nếu Tuyết Nhi cô nương đã đến đây, vậy cũng làm cái trọng tài đi, dù sao việc này cùng người cũng là có quan hệ”, Lam Man vương cũng có chút khinh thường nhìn cô.

Thử hỏi chiến thần vương phi này chính là một chút nội lực cứng không có, hôm nay vừa nhìn thấy tuy là cùng lời đồn đãi có chút bất đồng, nhìn khí thấy thấy rất oai hùng.

“Nha? Cùng ta có quan hệ? Xin hỏi Lam Man vương là cùng ta quan hệ gì?”.

“Ha ha, Băng Nhi cô nương sẽ không phải giả ngu, người không phải chính là nghe được ngoại giới đồn lên mới đến sao? Hiên Viên chiến thần là nhân vật như thế nào, với Băng Nhi cô nương làm sao có thể xứng đôi? Người liền xem giữa bãi săn có công chúa Nguyệt Tàn quốc và công chúa trong tộc của ta, người nào không phải là mỹ nhân xinh đẹp khả ái, nội lực cường đại?”.

Nghe vậy phượng mâu cô khẽ nheo lại một cách nguy hiểm, mà vui sướng quanh thân Hiên Viên Lãnh như nước biển rút lui, sau đó dâng lên sát khí nồng đậm, cả người lãnh lệ giống như sứ giả đến từ địa ngục, thanh âm lãnh liệt mang theo nội lực làm trong tâm tâm mọi người đều chấn động, khí huyết cuộn cuộn, có người không chịu được liền phun máu tươi.

“Ta-Hiên Viên Lãnh trong cuộc đời này chỉ thú một người là Băng Tuyết Nhi làm vợ! Lam Man người ta diệt thì đã sao?!”.

Hai người Lan Ảnh và Tạt Tề Nhĩ Mạt Lạp chặt vật ngã xuống đất, mà cô bị Hiên Viên Lãnh ôm vào trong ngực, không cảm thấy chút không khỏe nào, ngược lại từ đáy lòng nổi lên vô vàn cảm động, giống như có một cái gì đó từ dưới đất chui lên, càng ngày càng lớn mạnh, mà bốn người Minh

Mai ở phía sau cũng được Hiên Viên Lãnh dùng nội lực che chở, vì vậy cũng không xảy ra chuyện gì.

Phượng mâu màu hổ phách của cô nâng lên nhìn thật sâu hẩn, ở cổ đại, chiến tranh đại biểu cái gì nàng biết, mà nam nhân trước mặt này, vì nàng, là vì nàng, cư nhiên lại thà rằng chinh chiến cũng không thỏa hiệp, nam tử như vậy, nàng-Băng Tuyết Nhi cho dù tâm lãnh tình lãnh như thế nào đi nữa cũng không khỏi cảm động?

Mà sắc mặt Lam Man vương cũng là trắng bệch té ngã ở trên vương tọa của mình, vị này chính là chiến thần Hiên Viên có nội lực sâu đến không lường được? Chỉ một câu nói đã làm cho đa số cư dân ở đây phun máu tươi?! Đây là loại nội lực kinh người thế nào a? thật sự là đáng sợ!

Giờ phút này Lam Man vương có chút hối hận vì đã chinh chiến Hiên Viên, nhưng mà hối hận cũng đã không còn kịp rồi, Lan Ảnh cùng Tạp Tề Nhĩ Mạt Lạp vốn đang bị thương cũng dùng ánh mắt hung hăng trừng Tuyết Nhi đang được Hiên Viên Lãnh ôm vào trong ngực.

Lập tức họ càng dùng ánh mắt si mê nhìn hẩn, nội lực sâu không lường được, hơn nữa lại là nam tử có thân phận tôn quý vô cùng, ai có thể chống cự?!

Cô lôi kéo bàn tay to hoàn mỹ của Hiên Viên Lãnh, hướng về phía hẩn nghịch ngợm trừng mắt, vốn là thái độ trong trẻo nhưng lạnh lùng lại thay đổi, làm cho hẩn ngẩn người, sau đó lập tức cười khố, xem ra chính mình bị cô nàng này ghét rồi.

“Lam Man vương, bốn vương phi cũng không phải là người không phân rõ phải trái, nếu đã có người thích vương gia nhà ta, bốn vương phi cũng sẽ cấp cho các nàng một cơ hội, ta cùng với hai người các nàng sẽ cùng nhau tử thí kỵ xạ, như thế nào? “.

Nghe vậy nguyên bản vốn đang bưng bưng lửa giận vì không cam lòng Tạt Tề Nhĩ Mạt Lạp lập tức mở miệng, “Đây là người nói, không được đổi ý!”.

Mà con người cô chột lóe, “Tự nhiên sẽ không đổi ý, nhưng là nếu đã muốn so sánh, chúng ta sẽ đánh cược như thế nào đây?”.

Lam Ảnh tuy là đối Hiên Viên Lãnh tình cảm thập phần điên cuồng, nhưng cũng không phải là người không có đầu óc, lập tức có chút cảnh giác nhìn thoáng qua Tuyết Nhi nói, “Cá cái gì?”.

“Các người đừng khẩn trương, cá nếu là ta thắng, thì công chúa Tạt Tề Nhĩ Mạt Lạp liền giao ra chi bảo trấn tộc Đình Lôì của Lam Man các người và quy hàng Hiên Viên, mà Lan Ảnh công chúa, người liên đại diện thay cho Nguyệt Tàn quốc giao ra trấn quốc chi bảo Linh Vũ Y, tiền đặt cược này được chứ?”, thanh âm cô trong trẻo nhưng lạnh lùng đăm đăm không có chút cảm xúc, giống như người vừa nói ra tiền cá cược kinh thiên động địa này không phải là từ trong miệng nàng nói ra.

Chi bảo trấn tộc của Lam Man tộc là Đình Lôì, nó có bộ lông tuyết trắng, ngang mi tâm có một chút màu son, có khả năng ngày đi vạn dặm, tính tình táo bạo, không người nào có thể làm nó phục tùng, được xưng là Chi vương thảo nguyên-Đình Lôì!

Trấn quốc chi bảo Nguyệt Tàn quốc-Linh Lũ Y, đao thương bất nhập nước lửa bất xâm, chính là bảo y khó gặp!

Mà tất cả mọi người xung quanh đều là hút một ngụm lãnh khí, Lan Ảnh và Tạt Tề Nhĩ Mạt Lạp sắc mặt lại trắng bệch, điều này làm sao có thể?!

“Này không công bằng! Chúng ta thua sẽ giao ra thứ trân quý như thế, vậy còn người?!”, Lan Ảnh lạnh mặt cười hỏi, mà Tạt Tề Nhĩ Mạt Lạp cũng là một vẻ mặt khinh thường, nàng có cái gì có thể so sánh được với Đình Lôì cùng Linh Lũ Y sao?

Nghe vậy Băng Tuyết Nhi sờ sờ cảm, lời nói ra cũng đủ làm mọi người ở đây hoa mắt chóng mặt, thậm chí có người trực tiếp ngã xuống đất mà sùi bọt mép: “Ta à, ta cũng không có gì đáng giá, không bằng dùng Minh Bảo trai làm tiền cá cược đi”.

Cái gì mà kêu không có gì đáng giá? Đây là chuyện cười khó coi cỡ nào? Kia là Minh Bảo trai a! Nếu quốc gia nào được Minh Bảo trai ủng hộ, vậy thì cho dù có chi tiêu thế nào cũng không hết được tiền tài a! Vậy thì binh lực cùng lương thảo còn sợ không đủ sao?

Cái này nếu so sánh với Linh Lữ Y hay Đình Lôì đều đắt giá hơn nhiều! Sau khi mọi người hồi phục tinh thần lại, cái gì? Người đứng sau màn của Minh Bảo trai nổi tiếng cư nhiên lại là phế vật nổi tiếng hậu thế? Tin tức này quả thật làm cho mọi người ở đây trợn mắt há hốc mồm, nói không ra lời.

Mà Lan Ảnh và Tạp Tề Nhĩ Mạt Lạp cũng choáng váng, sau đó Lan Ảnh cũng không dám tin điên cuồng quát, “Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, người nói Minh Bảo trai là của người thì nó chính là của người sao?”.

U Tà biết hai người sẽ không tin, từ trong ống tay áo lấy ra một cái nhẫn, cầm trong tay thưởng thức, đến khi mọi người nhìn rõ đó là một chiếc nhẫn bằng ngọc màu đỏ thì tất cả đều câm khẩu, nhẫn này chính là vật tượng trưng cho người đứng sau màn của Minh Bảo trai mà!

Lập tức tất cả mọi người đều tin, hóa ra phế vật này, chiến thần lãnh vương phi thật sự là chủ tử của Minh Bảo trai đang thịnh hành tứ quốc kia! Chính là phú khả địch quốc, giờ phút này mọi người đều biết trong mắt cô mấy bảo vật kia đều là bình thường!

Nhưng điều này làm cho Hiên Viên Lãnh lại lạnh mặt, đem Tuyết Nhi gắt gao ôm vào trong ngực, con người sắc bén như chim ưng nhìn quét một

vòng, tất cả mọi người đồng loạt cúi đầu, bọn họ không thấy, bọn họ cái gì cũng chưa làm.

Cô có chút buồn cười liếc mắt nhìn hẩn một cái, “Hảo! Ta cá!”, Lan Ảnh cắn răng một cái, hung hăng nói, mà Tạt Tề Nhĩ Mạt Lạp cũng đang xin chỉ thị Lam Man vương, sau đó thấy hẩn gật gật đầu, Minh Bảo trai a, kia chính là Minh Bảo trai!

Huống chi là tỷ thí kỵ xạ thuật, nữ tử ở lứa tuổi đó thì căn bản không có địch thủ, cho dù phế vật không có nội lực kia làm chủ tử của Minh Bảo trai thì như thế nào, đến cuối cùng còn không phải đợi phu quân bồi thường?Ha ha ha!

Mà khi nhìn đến sắc mặt hai người kia, Minh Mai và Minh Cúc liếc nhau, sau đó dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Lan Ảnh cùng Tạt Tề Nhĩ Mạt Lạp, thuật kỵ xạ của tiểu thư các nàng đừng nói là nữ tử, cho dù là nam tử ở độ tuổi đó đều là không có đối thủ, tùy tiện nói với các người hai câu,các người liền nhận, ai, thật sự là rất choáng váng nha.

Mà Dạ và Ảnh cũng có chút tò mò, vương phi là cung chủ Lục Bảo cung, nội lực bí hiểm, chẳng lẽ thuật kỵ xạ cũng rất mạnh? Trời ơi, nếu thật sự là như thế, thật sự vương phi là nữ tử hoàn mỹ nhất trong đại lục, cũng may chủ tử nhà mình không ngại theo đuổi mỹ nhân, mới có thể ôm mỹ nhân về a!

“Được, một khi đã như vậy, các vị tỷ thí với khoảng cách là Ba mươi thước!” sắc mặt sứ giả Lam Man có chút trắng bệch, lắp bắp nói, sợ chọc giận Hiên Viên Lãnh liền giết hẩn.

Ba mươi thước?

Cô nhìn mười mũi tên trong tay mình, lại nhìn bia ngắm cách đó ba mươi thước, cái này nếu so với kiếp trước thì thật đúng là tiểu oa nhi mà thôi, thân là Lục Y, lạc thú lớn nhất của nàng, chính là phi đao.

Đang lúc cô nhìn mũi tên trong tay, thì Lan Ảnh cùng Tạt Tề Nhĩ Mạt Lạp đã nắm chặt dây cương, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn chăm chăm cô, a, xem ra lần tỷ thí này hai người đúng là tự tin tràn đầy a, bất quá thật sự là đáng tiếc, gặp phải cô!

Cô không chút để ý tới ánh mắt hai người, xoay người sai bước lên lưng ngựa mà Hiên Viên Lãnh vì nàng đưa đến, phong thái trác tuyệt, một thân ngân y, đồng tử màu hổ phách sâu không lường được, khí chất lại cao quý không thể chạm tới.

Nhìn Băng Tuyết Nhi như vậy, con người Lan Ảnh xẹt qua một tia ngoan lệ, này nữ tử... Thật đúng là một đối thủ lớn!

Ba người ở trong tầm mắt của mọi người, chậm rãi bắt đầu tỷ thí kỵ xạ!

Nhìn hai người kia đã sớm bắt đầu kỵ xạ, cô vẫn như cũ lạnh nhạt nhìn mũi tên trong tay, phi đao cũng ném tên hẳn là không khác biệt lắm đi? Nếu mọi người ở đây biết suy nghĩ trong lòng nàng, liệu có thể trực tiếp ngã xuống không dậy nổi hay không?

Mặc trang phục màu đỏ của Lam Man tộc, công chúa Tạt Tề Nhĩ Mạt Lạp vẻ mặt kiêu ngạo, từng mũi tên trong tay bay về phía hồng tâm, ngựa dừng lại ở nơi cách hồng tâm ba mươi thước, mười tên có tám tên bắn trúng hồng tâm, mọi người xung quanh liên tục hoan hô, khoảng cách ba mươi thước mà nói, đối với nữ tử đúng là có chút khó khăn, vậy mà có thể bắn được tám mũi tên trúng hồng tâm, cũng không hổ danh là công chúa nổi tiếng nhất thảo nguyên!

Chỉ thấy Lam Ảnh cũng nhìn Tạt Tề Nhĩ Mạt Lạp cùng với U Tà đang ngồi trên lưng ngựa vẫn không nhúc nhích, đáy mắt xẹt qua một tia trào phúng, chỉ là tám tên mà thôi, vậy mà lại ngạc nhiên, thật sự là coi thường ta mà!

Còn có phế vật kia, vẫn ngồi không nhúc nhích thật sự là quá dọa người, nàng ta không phải là không biết cười ngựa đi, nghĩ đến đây, sự trào phúng trong đáy mắt Lan Ảnh càng phát ra rõ ràng.

Hừ, thật sự là hai nữ nhân ngu xuẩn!

Lan Ảnh cười ngựa đứng ở chỗ cách bia ngắm ba mươi thước, trên mặt không có chút khẩn trương, tùy tay cầm lấy cung tên, đem mũi tên lắp vào cung, ánh mắt sáng quắc nhìn hồng tâm, ba mũi tên một phát, sừ sừ sừ, trúng hồng tâm!

Toàn trường ồ lên, thuật kỵ xạ bậc này, quả thực là kinh người, nghe xung quanh liên tiếp là những tiếng hút khí lạnh, trên mặt Lan Ảnh hiện ra thần sắc kiêu ngạo, đây mới là nàng- thiên hạ nhị đệ mỹ nhân, mọi người chú ý!

Sau đó lại hăng hái, mười mũi tên tất cả đều trúng hồng tâm, âm thanh tán thưởng chung quanh vang lên không ngừng, mà sắc mặt Tạt Tề Nhĩ Mạt Lạp lại xanh mét, bàn tay gắt gao nắm chặt, chết tiệt! Công chúa đại lục làm sao lại có thuật kỵ xạ bậc này! Đây quả thực là đánh lên mặt nàng hai cái mà, sau này thì nàng làm sao còn chỗ đứng trên thảo nguyên này nữa?!

Mà Minh Mai và Minh Cúc lại là vẻ mặt khinh thường, chỉ là mười mũi tên mà thôi, sau đó dùng ánh mắt sùng bái nhìn Băng Tuyết Nhi đang nhàn nhã ngồi trên lưng ngựa, tiểu thư của các nàng mới là lợi hại nhất!

Lan Ảnh cười ngựa đi đến trước mặt cô, vẻ mặt khinh thường nói, “Tôi phiên người, chậm rì rì, không phải là không dám so với ta chứ? Băng không người nhận thua luôn đi, nhưng là đã thua thì đừng có khóc sướt mướt, phế vật!”.

Nghe nói vậy cô ngẩng đầu nhìn Lan Ảnh, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nói “Chỉ là mười mũi tên mà thôi, quả thật là phế vật”, lời nói

đàng hoàng mà không ngạo mạn, giọng điệu cuồng ngạo mà không mang hèn mọn, làm cho mọi người xung quanh thân đều cảm khẫu, không dám nhiều lời một câu.

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Nữ nhân này giống như Tu La địa ngục....

Rõ ràng là không có một chút sát ý nào, nhưng mà thanh âm lại giống như Tu La dưới địa ngục truyền ra...

Tuyết Nhi nói ra những lời này, nhìn lướt qua sắc mặt trắng bệch của Lan Ánh, đem mười mũi tên chia ra ở hai bên bàn tay, mỗi tay năm, phân chia đều, khoe miệng khê cong lên một độ cong tà tử, vào lúc mọi người chăm chú nhìn, mười mũi tên đồng loạt bay đi!

Chính là trong nháy mắt, toàn bộ mười mũi tên đều trúng hồng tâm, nhưng mà không đợi mọi người ngây ngốc, bia ngấm cách đó mấy chục thước đã vỡ vụn ra, mà mười mũi tên vẫn tiếp tục xé gió bay đi....

Mọi người nhìn lại chỗ cô đang ngồi kia, khoảng cách với bia ngấm ít nhất là tám mươi thước!

Một khắc, mọi người ồ ùng lên.

“Bốn vương phi không thích lãng phí thời gian, nếu là ta bắt đầu trước, chẳng phải là tổn thời gian thay các người tìm bia ngấm mới”, Lời nói Tuyết Nhi đậm mặc mà lại tùy ý, giống như một trận gió mát thổi qua, phượng mâu màu hổ phách liếc nhìn Lan Ánh sắc mặt khiếp sợ, còn chưa xuống ngựa.

Mọi người ngơ ngác nhìn nữ tử phong tư trác tuyệt đang ngồi trên lưng ngựa, dung nhan tuyệt sắc khuynh thành, một thân ngân y phụ trợ, nữ tử

càng thêm diễm lệ, mà diễm lệ này, lại không che dấu được khí chất tôn quý cường đại!

Nữ tử như vậy, không cần dùng nhiều ngôn ngữ, liền làm cho người khác không thể nói thêm cái gì.

Mọi người vĩnh viễn cũng không quên được giờ khắc này, không thể quên mất Băng Tuyết Nhi giờ phút này, người được gọi là phế vật, giờ phút này lại chói mắt cỡ nào, làm cho người ta mê luyến cỡ nào.

Hiên Viên Lãnh nhìn U Tà, đồng tử màu đen dần chuyển sang màu lục, khóe môi gợi lên chút ý cười, nàng hoàn mỹ như vậy, cuộc đời này hẳn còn cầu gì?

Mà đáy mắt Tạt Tề Nhĩ Mạt Lạp xẹt qua một tia khiếp sợ, không thể không thừa nhận... Nàng thật sự rất lợi hại, vừa rồi ngay cả cung tên nàng cũng không dùng, trực tiếp tùy ý ném ra, cũng là chưa từng nhìn bia ngắm, coi chuyện đó như là điều bình thường.

Cô xuống ngựa đứng yên bên người hắn, nhìn lên trên ghế mà Lam Man vương đang ngồi, ý tứ kia vô cùng rõ ràng, ta thắng, mau đem Đình Lô ra cho ta mang đi.

Mà sắc mặt Lam Man vương như màu đất, nhìn Tuyết Nhi, lại nhìn Hiên Viên Lãnh đứng bên người nàng, bá khí tùy ý, sau đó mới do dự phân phó thị vệ đem Đình Lô đi ra, nhưng sau đó lại giống như nghĩ tới cái gì, khóe miệng gợi lên một chút ý cười âm hiểm, muốn Đình Lô? Có thể, nhưng phải xem người có bản lĩnh làm nó phục tùng không đã!

Không bao lâu, một con tuấn mã màu tuyết trắng chậm rì rì đi tới bãi săn, không ai dám cầm lấy dây cương, con người cô nheo lại tinh tế đánh giá Đình Lô, toàn thân trắng muốt không có một tia tạp mao, ngang mi tâm có một đám lông màu đỏ thẫm trông càng thêm uy vũ, quả nhiên là một con ngựa tốt!

Nhưng mà đúng lúc này Đình Lô đột nhiên nổi lên cuồng tính mãnh liệt, hướng về phía ngoài bãi sấn chạy như điên, Tuyết Nhi không có chút do dự nào, phi thân lên ngồi trên lưng Đình Lô, nhìn một màn này mọi người đều sợ hãi, tính cách Đình Lô không kiềm chế được, lập tức mọi người khiếp sợ về lá gan của lãnh vương phi, sợ nàng xảy ra chuyện gì, Lãnh chính vương khẳng định sẽ diệt gọn Lam Man tộc bọn họ?

Mà Đình Lô cũng vô cùng giận dữ, bắt đầu điên cuồng chạy loạn, còn kịch liệt lắc lư trái phải, nhằm đem cô hất khỏi lưng ngựa, nhưng là dù đá hay lắc như thế nào, người ngồi trên càng nắm chắc ổn định dây cương.

Chạy ra ngoài bãi sấn vài trăm thước lại còn điên cuồng chạy loạn, mọi người trong sân sợ tới mức la to, mà cô gắt gao ôm chặt cổ ngựa, bốn chân của Đình Lô nhảy lên, kịch liệt chạy quanh một chỗ, nhưng là vẫn như cũ không thể đem Tuyết Nhi hất ra.

Giảng co một hồi lâu, móng trước của Đình Lô nâng lên phát ra tiếng hí thật dài, sau đó liền đem tốc độ chậm lại, không hề chạy loạn, ngược lại chạy về bên trong bãi sấn, cô biết, Đình Lô đã chịu phục tùng.

Sau khi trở lại bãi sấn, cô nhảy xuống lưng ngựa, mâu trung Đình Lô nhìn về phía trần đầy ôn thuận, mà khi nhìn phía những người khác thì vẫn như cũ tràn đầy cuồng ngạo.

Nhìn chi bảo trấn tộc của Lam Man- Đình Lô đã bị nàng làm cho phục tùng, tâm Lam Man vương giống như đang chảy máu, mà sắc mặt Tạt Tề Nhĩ Mạt Lạp lại xanh mét, Đình Lô này nàng từng thử qua, nhưng lại bị thương đầy người, vẫn không thể làm nó phục tùng.

Hiên Viên Lãnh nhìn tiểu nữ nhân bên người hào quang đang bắn ra bốn phía, phượng mâu màu hổ phách của nàng vẫn như cũ vậy mà giờ này lại chói mắt như vậy!

Tay Lan Ảnh gắt gao nắm chặt, đáy mắt xẹt qua một tia tàn nhẫn, nữ nhân này làm sao có thể cướp đi vinh quang vốn thuộc về nàng, quả thực đáng chết, không giết nàng, thật sự là không hóa giải được mối hận trong lòng!lãnh chính vương phủ của Hiên Viên đấy, bằng không bốn vương phi lại tự mình đến trước phủ.”,con người thâm thúy của cô xẹt qua một tia cười ý vị thâm trường.

Sau mấy tháng trời cuối cùng cũng đến phủ, hắc liên dẫn cô vào phòng.

Bàn tay ấy di chuyển khắp nơi,thò vào trong áo cô,lúc này anh thật muốn xé tan bộ quần áo cô đang mặc nó thật bất tiện,mặc cho cô giãy giụa anh vẫn cứ hiên ngang chạm vào từng tấc da,nụ hôn khiến cô mất hết dương khí,nhờ vậy anh mới buông ra để cô thở,hơi thở nóng bừng của 2 người hòa vào nhau,cô thở gấp,lấy lại hơi rất nhanh để còn nói chứ,để anh “tung hoành “vậy,cô cũng ko chịu được đâu.

-Làm gì thế hả,Lãnh?

Câu nói vì thẹn mà có sự tức giận,còn hắc vẫn không hề biến sắc,chỉ là lúc này cô gọi tên anh như vậy có quá kích thích không? Là do cô cứ khơi dậy “ý tưởng đó” trong anh.....

-Yêu nương tử,tăng tình cảm.

-Lãnh nói vợ vẫn gì thế? Lùi ra,ra ngoài.

-Không được,do nàng trước,đền bù cho ta.

-Ta làm sao,đền bù cái gì?

Môi hắc sát tai cô,1 từ “Ưm” phát ra cũng đồng với lúc quần áo cô bị anh xé vạt xuống sàn,giờ chỉ còn đồ trong.

-A.....

Cô ngại đỏ mặt còn rất tức giận định kéo chần nhưng hai tay bị hấn giữ lại:

-Chàng...Chàng đồ biến thái,đồ...đồ sắc lang,tránh ra cho tôi,ra mau,đi ra.....

-Bình tĩnh nào nương tử,em nôn nóng thế sao? Giọng anh đã khàn khàn,âm thanh có chút phần đục vọng.....

-Nôn nóng cái gì chứ....

Đầu cô bỗng hiện lên hình ảnh...nếu cô và hấn làm chuyện đó....A ko.....ko thể.....

-Ta muốn ăn nàng.

-Không,chàng nói vớ vẫn gì thế,tránh ra cho ta.

-Nàng không hiểu.Hấn nghiêm túc rồi nha,thật khác,ánh mắt này ko phải ánh mắt hấn hay nhìn cô,ánh mắt này khác,rất khác:

-Huhu.hiên Viên Lãm,tha cho em đi.

-Không được,tiến hành thôi.

-Khong,đâu sợ đau.....

-Ngốc,đăng nào cũng vậy,nàng còn sợ?

.....

-Yên tâm,nương tử anh yêu em.....

-.....

Cô im lặng vì chưa biết đáp lại như nào vì dù sao cũng yêu anh, chỉ là trong thời gian cô suy nghĩ đó, người cô và người hấn không còn 1 mảnh vải nào rồi.....

Cảm thấy thân hình man mát cô di chuyển ánh mắt xuống, nhìn mới thấy, đây gọi là đôi khóa thân á.....Hấn và cô.....Ngại quá cô che mặt.

Nhìn cô đáng yêu vậy khiến môi hấn nở nụ cười:

-Không cần ngại, sau này sẽ còn nhiều.....

Hấn lại tiến tới hôn cô rất nhanh, rồi di chuyển xuống cổ, giữa ngực.....cắn mút làm nó đỏ lên, cũng như là dấu ấn hấn tạo để thể hiện bản quyền nương tử này là của hấn vậy.....

Bàn tay hấn xoa nắn 1 tiểu nụ hoa, khiến chái cherry đỏ ngừng một bên cắn mút kích tình...

-A....ừm...đừng...khó chịu.....

-Nương tử nhạy cảm thật đấy.

Bàn tay khác anh đưa đến tiểu huyết của cô, xoa xung quanh khiến nó rỉ nước, vật cắn của hấn đã cứng chỉ là phải đợi.....

Hấn tiến vật thể đó đến gần hoa huyết cô, cọ cọ xung quanh....

-A....ừm...khó chịu quá....giúp....giúp thiệp.....

-Giúp nàng làm gì? Hấn phải để cô nói ra nhưng ai ngờ người này khác thường nha, tuy không thể chiến thắng cái cảm giác này nhưng vẫn cố ngăn bản thân.....

-Không....không...nóng.....thiếp không muốn.....

Câu nói thứ 2 của cô thật khác với dự định.....

-Nàng nói cái gì? Nàng không muốn với ta?

Không để cô nói gì,hắn lại tiếp tục khiêu khích,ngón tay hắn vôn về “cánh hoa “,còn miết ma cửa huyết thật làm cô quá nóng rồi...

-Ừm...nóng.....rõng quá....thiếp...muốn

-Nói đi nào cưng.

-Lấp đầy...lấp đầy đi.

-Hứ? nàng nói gì thế.

-Muốn...muốn chàng.

Hắn đợi câu nói này lâu rồi,phải chịu hành hạ bởi cái dục vọng này suốt mấy tháng, bây giờ đến lúc thịt cô rồi.

Vậy là một đêm xuân đã sảy ra

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HẢ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Đã gần trưa cô mới tỉnh dậy được, đều tại tên đó. Huhu đau quá à. Bước xuống giường được một bước mà toàn thân không còn sức lực nào hết. Đến gần chỗ quần áo mãi cô mới mặc được. Vừa lúc đó nhóm Minh Mai vào.

- Tiểu thư. Cô gianói bao giờ người tỉnh dậy thì đi tắm nước nóng rồi ăn sau đó ra đại sảnh vương gia chờ ạ.

- Ta biết rồi các em lui ra đi.

- Vâng tiểu thư. Bốn người Minh Mai cười trộm trong lòng.

Sau khi làm xong mọi chuyện cô liền ra đại sảnh thì gặp hẳn đang đứng chờ cô. Lại gần chỗ anh thì có 4 người ảnh còn có 1 tên công công.

- Có chuyện gì vậy?

- Nương tử, Mai là đại thọ của thái hậu có lẽ chúng ta cần trả lại lễ vật mà cô ta đã làm với chúng ta.

- Đúng vậy đến lúc tiêu diệt thế lực của bà ta rồi.

- Cảm ơn nàng đã luôn ở bên ta.

- Không có gì đâu.

Cô và hẳn nhìn nhau đầy tình ý làm mọi người cảm thấy bất lực.

Giờ phút này tại ngự hoa viên trong hoàng cung Nam Cung quốc, tiếng lá trúc rì rào không ngừng vang lên bên tai, đại thần trong triều cùng các phu nhân đều có mặt từ sớm, không ít tiểu thư khuê nữ túm năm tụm ba cùng một chỗ.

"Man Nhi, nghe nói hôm nay sẽ có không ít công tử, hoàng tử và công chúa tôn quý đến từ tam quốc đâu." Trầm Dĩnh ngồi bên cạnh Ôn Man thoáng kích động nói, Trầm Dĩnh - nàng ta chính là cháu gái ngoại của Tả tướng, cũng chính là cháu nữ của thái hậu Mộc Uyển Hi.

Nhưng mà Ôn Man lại có chút không yên lòng, chỉ đến khi thân thủ của Trầm Dĩnh khẽ huých vào nàng, Ôn Man mới lấy lại tinh thần, "Làm sao vậy Dĩnh Nhi?".

Nhìn bạn thân lớn lên từ nhỏ cùng với mình có bộ dáng kia, Trầm Dĩnh đau lòng nhú mày, sau đó độc ác mở miệng nói: "Man Nhi, người yên tâm, nếu Băng Tuyết Nhi kia dám làm xấu mặt người, ta đây nhất định sẽ cho nàng ta xấu mặt!".

Hôm nay tham gia cung yến, nên nàng mới có chút thất thần, bất quá nếu so về vũ với nàng cùng Dĩnh Nhi, có chút thú vị, nghĩ đến đây đáy mắt Ôn Man xẹt qua một tia ngoan độc.

Buổi trưa dần dần tiến đến, không ít phi tần trong cung đều đã có mặt, nhiều phi tần đứng cùng một chỗ thì đương nhiên sẽ không quên có chuyện xảy ra.

"Ai, Hoàng quý phi kia thật sự được sủng ái nhất ở hậu cung bây giờ a, giờ phút này còn chưa có mặt, sợ là sẽ cùng hoàng thượng xuất hiện đi " Tần phi một thân diễm lệ nhưng mở miệng lại đầy ghen tỵ.

"Đúng rồi Nhu muội muội, Hoàng quý phi sinh ra cao quý, lại xinh đẹp như vậy, nếu không được hoàng thượng sủng ái thì mới kỳ quái a " Người nói chuyện với Tần phi có dung mạo yêu mị, rất có bộ dáng của họa quốc,

nàng ta sinh ra ở thanh lâu, bị Nam Cung Lãnh Hiên mang về cung, tự nhiên đối với Tần phi sinh ra đã cao quý vô cùng ghen tỵ.

"Hôm nay là sinh thần của Thái hoàng thái hậu, không biết các tử tử đã chuẩn bị hảo lễ gì? Nếu không phải thứ gì đó đặc sắc thì cũng phải là đồ vật quý hiếm nào đó." Một Tần phi khuôn mặt thanh nhã khác lập tức mở miệng.

Lần này là sinh thần Thái hoàng thái hậu, tứ quốc sẽ cho người đưa lên lễ vật, nếu lễ vật quá bình thường, sẽ không tránh khỏi bị chê cười, mặt mũi đối với phi tần các nàng là vô cùng quan trọng.

"Muội muội lo lắng nhiều rồi, ta tự nhiên sẽ chuẩn bị tốt lắm, lễ vật của ta là do phụ thân mang từ biên cương về". Một phi tần đặc ý sờ sờ đầu, nàng ta giống như là sợ người khác không biết nhà mình có tiền vậy.

Các phi tần khác nhìn nhau, sau đó đều tản ra túm năm tụm ba, không để ý tới phi tần đặc ý tự phụ kia nữa.

"Hiên Viên quốc để quân cùng Hoàng quý phi đến ——!"

"Nguyệt Tàn quốc đích hoàng nữ đến ——!"

"Lăng Phong quốc thái tử đến ——!"

Từng đạo thanh âm tiêm tể truyền đến, lại làm cho ngự hoa viên biến thành một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lại.

Người đi vào ngự hoa viên đầu tiên một thân cẩm tú -Hiên Viên Tiêu, mà bên người hảnh là Băng Mai đẹp đẽ quý phái đến cực điểm, nhưng mà giờ phút này Băng Mai không giống quá khứ được nuông chiều, mà là bộ dạng mẫu nghi thiên hạ làm cho người ta nhìn thật chán ghét.

Mà theo sát sau đó chính là Lan Ảnh, giờ phút này Lan Ảnh vẫn như trước quần áo trắng, trên đỉnh đầu đội một vương miện nho nhỏ, quanh thân tràn ngập ưu thương, là cho người xem đau lòng không thôi, khuôn mặt xinh đẹp kia giờ phút này có chút ảm đạm.

Mà Lăng Phong giờ phút này quần áo xanh, sắc mặt lạnh nhạt như nước, không có bộ dạng sùng muội đến điên cuồng, giờ phút này hẳn rất ra dáng hoàng tử của một quốc gia.

Mấy người lần lượt ngồi xuống, mà một nhà Băng Kiên cũng tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Hiên Viên Tiêu.

"Lãnh Chính Vương đến ——!"

Hiên Viên Lãnh cũng tự nhiên đi tới Ngự hoa viên, một thân quần áo huyền y, gió xung quanh nhẹ nhàng thổi, trên mặt vẫn như trước hé ra mặt nạ màu bạc, chỉ lộ ra đôi môi mỏng mà đẹp.

Lan Ảnh nâng mắt nhìn thoáng qua Hiên Viên Lãnh, nhìn thấy hẳn không đem lực chú ý dừng ở trên người nàng một giây nào, bàn tay ở dưới gầm bàn nhẹ nhàng nắm chặt, người đối với ta vô tình vậy thì đừng trách ta vô nghĩa, yến hội lần này ta nhất định cho người thân bại danh liệt!

Hiên Viên nhìn lướt qua một đám người, khóe miệng khẽ cong lên một độ cong trào phúng.

Giờ phút này tại Phượng Nghi cung, Mộc Uyển Hi quần áo hoa lệ, đầu đội kim quan, giơ tay nhắc chân đều mang phong thái nữ nhân tôn quý nhất của Nam Cung quốc, đầu ngón tay khẽ cầm một đóa hoa kiều diễm, đáy mắt xẹt qua một tia ngoan lệ, ngón tay hung ác, đóa hoa kiều diễm trong nháy mắt nát vụn.

"Băng Tuyết Nhi, Hiên Viên Lãnh, lần này ta tuyệt đối không thất thủ!" Mộc Uyển Hi thì thào tự nói trong hỗn loạn ồn ào, làm cho thị nữ ngoài điện

một trận run rẩy.

"Hoàng thượng giá lâm ——!"

"Thái hoàng thái hậu giá lâm ——!"

"Hoàng quý phi giá lâm ——!"

Nghe thấy lời này, thân hình tất cả mọi người quỳ xuống phủ phục hô:
"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Thái hoàng thái hậu thiên tuế thiên tuế ngàn thiên tuế, Quý phi nương nương thiên tuế thiên tuế ngàn thiên tuế!"

Hiên Viên Tiêu cùng Nam Cung Lãnh Thiên đều là đế, chỉ cần nhẹ nhàng gật đầu, mà Băng Mai là Quý phi của Hiên Viên Tiêu, cũng chỉ nhẹ nhàng hành lễ.

Lan Ảnh thân là Nhất Quốc công chúa cũng không có quỳ gối, Lăng Phong đứng dậy hướng Nam Cung Lãnh Thiên gật gật đầu.

Mà trái lại Hiên Viên Lãnh vẫn như trước ngồi ở vị trí trên cao, khớp xương bàn tay rõ ràng cầm ly rượu, ngón tay khẽ khẽ xoay, mâu trung xẹt qua một tia thâm thúy.

Vị lãnh chính vương tính cách luôn luôn quái đản lãnh lệ mọi người đều biết, tự nhiên không có người không muốn sống mà nói hấn.

"Các vị xin đứng lên, hôm nay là sinh thần của hoàng tổ mẫu ta, chư vị tùy ý vui chơi!" Trên mặt Nam Cung Lãnh Thiên mang theo ý cười nhìn mọi người nói.

"Đúng vậy, hôm nay là sinh thần của ai gia, các vị đường xa mà đến, hy vọng có thể vui đùa cao hứng" Khuôn mặt Mộc Uyển Hi tràn đầy hòa ái

nói, nghe vậy mọi người ở đây đều gật gật đầu, Thái hoàng thái hậu không hổ là người cực kì có uy vọng, sánh vai cùng với tam đế vương.

Mà Hiên Viên Lãnh liếc mắt nhìn toàn trường một cái, nhìn thấy vị trí bên người Liệt Hỏa Kinh Thương trống không, sắc mặt nhất thời đen lại, hôm nay là sinh thần của nàng, vậy mà Băng Tuyết Nhi cư nhiên lại dám không đến, quả thực là không đem nàng để vào trong mắt.

"Dĩnh Nhi chúc Thái hoàng thái hậu phúc như đông hải, thọ tựa Nam Sơn!" Tay Trầm Dĩnh cầm hộp gấm mặt đầy ý cười nhìn Mộc Uyển Hi nói.

Ánh mắt Mộc Uyển Hi xẹt qua một tia thâm thúy, sau đó liền bày ra bộ mặt từ ái, tươi cười nói: "Vẫn là Dĩnh Nhi có tâm, mau tới ngồi bên người ai gia".

Trầm Dĩnh nghe vậy tươi cười càng thêm đậm, cầm hộp gấm đi đến bên người Mộc Uyển Hi, đem hộp gấm mở ra, chỉ thấy bên trong đặt một gốc san hô trong suốt đỏ tươi, khi nhìn thấy san hô, tiếng mọi người hút không khí liên tiếp vang lên, hải vực ở Lăng Thiên đại lục cực nhỏ, vậy mà có thể tìm thấy một gốc san hô quý hiếm như thế, có thể thấy được đã bỏ ra bao nhiêu tâm tư để tìm kiếm a.

Mà sắc mặt Mộc Uyển Hicũng lập tức nhu hòa, sờ sờ mái tóc: "Ai gia thực thích, Dĩnh Nhi lo lắng nhiều rồi".

Trầm Dĩnh biết thời cơ đã đến, liền hướng về phía Ôn Man nháy mắt, Ôn Man khi nhìn đến ánh mắt đó, liền âm thầm gật đầu, sau đó đứng dậy, trong tay Ôn Lam cũng cầm một cái hộp làm lễ, như vậy chắc cũng phải vật bình thường, mọi người đều nhướn cổ lên muốn nhìn thấy rõ ràng.

"Ôn Man chúc Thái hoàng thái hậu phúc thọ an khang, vạn thọ vô biên!" Sau đó Ôn Man liền mở cái hộp ra, một viên Dạ minh châu to tròn mướt mà xuất hiện, dạ minh châu này có thể so sánh với Đế quân quan Thượng long châu, có thể thấy được vật này xa hoa cỡ nào.

Âm thanh nghị luận, tán thưởng liên tiếp vang lên, mà con người Mộc Uyển Hi cũng sáng ngời: “MAN Nhi có tâm, ai gia cũng thực là thích lễ vật này.” Nghe được lời nói ấy, trong lòng Ôn Man liền vui vẻ. “ Con có nghe qua Dạ minh châu có thể dưỡng nhan, làm cho phúc thọ kéo dài”.

"Cái miệng nhỏ nhắn của Man Nhi quả thực rất ngọt, vậy thì Man Nhi hãy vì ai gia mà đàn một bản đi" Thấy vậy sắc mặt Ôn Man nhất thời trắng bạch, nhưng cũng nhu thuận gật đầu, trong lòng thì lại phần hận không thôi, nếu không phải tại Băng Tuyết Nhi, giờ phút này danh hiệu cầm tiên cũng sẽ không phải là áp lực chê cười nàang!

Ánh mắt Mộc Uyển Hi xẹt qua tia mỉm cười, mà Liệt Hỏa Kinh Thương cũng có chút ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Mộc Uyển Hi, sau đó sờ sờ chiếc cằm trơn bóng của mình, nhìn ra cửa, Tuyết Nhi của hắn cũng nên đến đây rồi...

Còn không đợi hắn nghĩ nhiều, một đạo thanh âm thông báo vang lên đánh vỡ bầu không khí im lặng.

"Lãnh Chính Vương phi đến ——!"

Nghe nói như thế, bộ mặt mọi người đều thay đổi, sau đó không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa của Ngự hoa viên, nhất thời không dám tin, hâm mộ ghen tị, sợ hãi than, ca ngợi, rất nhiều ánh mắt với vô số biểu cảm đều tập trung trên người có bộ dáng phong hoa tuyết đại trong thiên hạ, đang đứng tại cửa...

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Chỉ thấy nữ tử đang đi tới một thân hồng y yêu dã, bộ hồng y kia làm lộ nửa cánh tay, cổ tay trắng nõn mảnh khảnh được cổ thượng có ấn kí hình hoa quấn quanh, váy dài tới cặp mắt cá chân, không ngắn quá, không dài quá, tà váy có chút phất phơ.

Làn da trắng nõn như tuyết, cái trán trơn bóng ở giữa có nốt chu sa, một đôi hồ phách tràn đầy thâm thúy cùng am hiểu sâu, chiếc mũi lung linh nhanh nhạy, môi anh đào mềm mại như nước, dung mạo như họa, mỹ không giống phàm nhân bình thường.

Ánh nắng giờ ngọc chiếu trên người nàng, vì nàng tạo thành một vòng sáng bao phủ, lơ đãng toát ra khí chất cao quý cùng thanh nhã làm người ta kinh diễm không nói lên lời.

Hiên Viên Lãnh lần đầu nhìn thấy Tuyết Nhi mặc đồ đỏ cũng đã biết, nhưng bây giờ vẫn không kiềm chế được, trong mắt xẹt qua một chút kinh diễm, sau đó khước miệng có chút cong lên, đứng dậy đi tới bên người cô, nắm tay cô ngồi xuống.

Mà Lan Ảnh nhìn thấy bộ dạng cùng khí chất của Tức Mặc U Tà, kinh ngạc trừng lớn con ngươi, trong lòng xẹt qua một tia âm ngoan, hóa ra thế nhân đồn đại đều là sự thật, nàng ta trước kia đã ngụy trang!

Băng Mai nhìn bộ dáng Băng Tuyết Nhi liền ngây ngốc, sau đó nhìn Hiên Viên Tiêu bên người đang dùng ánh mắt si mê nhìn nàng, đáy mắt xẹt qua một tia ngoan lệ, Băng Tuyết Nhi đừng trách ta đối với người vô tình!

Băng Trúc nhìn thấy bộ dáng của Băng Tuyết Nhi thì sắc mặt lập tức trắng nhợt, cư nhiên lại là thật, thật sự là nàng, nàng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, nghĩ đến đây Băng Trúc liền cúi gằm mặt xuống muốn như người bình thường.

Con người Vân Mai Lan co rụt lại, nhìn cô, rồi đột nhiên sắc môi trắng bệch, tuy rằng nàng cùng phụ nhân mười mấy năm trước không giống nhau, nhưng mà tao nhã bậc này, lại giả cho Lãnh Chính Vương đỉnh đỉnh đại danh, nếu sau này nàng ta biết chuyện mười mấy năm trước, vậy thì nhất định sẽ không tha cho nàng!

Nghĩ đến đây da đầu Vân Mai Lan cũng run lên, trái lại Băng Kiên thì sau khi kinh ngạc một phen liền chuyển thành tràn đầy vui sướng, nữ nhi nhà mình rốt cục cũng biến tài, nói như vậy thì sau này Lãnh Chính Vương Hiên Viên Lãnh sẽ vô cùng săn sóc Băng gia!

Mà Lăng Phong có chút đại ra một lát sau đó chính là mừng như điên, là cô? Tuyết Tà Nhi! Lần trước từ biệt ở Nguyệt Tàn Lưu Ly trai hấn cảm thấy dường như đã gặp qua cô, thì ra hấn đúng là nàng! Chẳng lẽ lần trước nàng thế nhưng lại cứu Lăng Nhu, nàng thế nhưng chính là cô!

Mà Ôn Man vốn là muốn dâng tặng lễ vật, ánh mắt của mọi người lại bị Băng Tuyết Nhi cướp đi, hơn nữa lần trước quá tiết, Ôn Man lập tức kỳ quái nói: "Lãnh Chính Vương phi đến thật ra thực "Sớm" a, làm cho Hoàng thượng cùng Thái hoàng thái hậu chờ lâu như thế, buồn cười?!"

Nghe vậy cô nâng mắt nhìn về phía Ôn Man, nhưng chưa nói gì, mà Hiên Viên Lãnh đã âm lệ mở miệng: "Vương phi của Bốn vương còn không tới phiên người khác nói!".

Dứt lời một đạo nội lực trực tiếp đánh vào một bên cánh tay của Ôn Man, sắc mặt Ôn Man lập tức trắng bệch, hét to một tiếng liền ngất đi, đám

tiểu thư khuê các cùng các Tần phi xung quanh nhìn đến cánh tay máu chảy đầm đìa kia, đều là la hét ầm ầm.

Nghe tiếng la hét chói tai này, mày liễu của cô khẽ nhú lại, thấy thế Hiên Viên Lãnh liền ném một cái chén xuống đất: "Đều câm miệng cho bốn vương, nếu kinh động đến Vương phi của bốn vương, bốn vương sẽ làm cho các người mãi mãi không mở miệng được!".

"A a, Lãnh Chính Vương không khỏi quá mức bừa bãi, dám đối với muội muội của bản cung hạ độc thủ?!" Từ trên ghế đứng dậy - Ôn Nhiêu nổi giận nói, không có một chút nào phong thái Hoàng quý phi của một quốc, Hiên Viên Lãnh nhìn Tuyết Nhi lạnh nhạt ngồi, nhìn bộ dạng của Ôn Nhiêu, ánh mắt xẹt qua một tia chán ghét.

Tất cả mọi người đều sợ hãi che miệng lại, sợ phát ra âm thanh nào đó, làm kinh động đến Lãnh Chính Vương phi, Lãnh Chính Vương đã nói là làm, mặc kệ người có thân phận gì đi nữa, nếu là trêu chọc hãn, thì hoàng đế hãn cũng không để vào mắt!

Mà Lan Ảnh nhìn Hiên Viên Lãnh sùng nịnh Băng Tuyết Nhi như thế, bàn tay gắt gao siết chặt, móng tay sắc nhọn đâm vào thịt, máu tươi theo đó chảy xuống, nói không nên lời.

Lan Ảnh đứng mạnh lên, tay chỉ về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, lớn tiếng mở miệng nói, "Nam Cung Lãnh Thiên, không ngờ người lại làm cho ta thất vọng như vậy?!"

Nghe vậy tất cả mọi người đều hoảng hốt, nhất tề nhìn về phía Hiên Viên Lãnh, mà nghe nói như thế Nam Cung Lãnh Thiên cũng không có một chút cảm xúc, cô cũng lẳng lặng ngồi ăn điểm tâm, còn quay đầu đối với Hiên Viên Lãnh nói, "Lãnh, điểm tâm này không thể ăn a".

Mà Hiên Viên Lãnh nghe vậy, ngón tay khẽ xoa xoa vụn bánh điểm tâm trên khóe miệng của Tuyết Nhi sùng nịnh nói: "Không muốn ăn thì đừng ăn

nữa. "

Nhất thời tất cả mọi người có chút nghi hoặc nhìn về phía Lan Ảnh, sau đó hai mặt nhìn nhau, công chúa Nguyệt Tàn quốc này không phải điên rồi chứ? Lãnh Chính Vương quốc của bọn họ sao có thể là người làm cho giang hồ lo sợ, thị sát vô tình, Ma chủ Ma Vực - NAM Cung Lãnh Thiên chứ?!

Nhưng mà hắn nói một câu làm cho mọi người lại lâm vào hoảng sợ: "Ta không biết ngươi" Thanh âm lãnh lệ, năm chữ cứ như vậy truyền vào trong tai Lan Ảnh, thân hình Lan Ảnh lập tức lão đảo, sau đó liền té ngã trên mặt đất.

Tiếng hút không khí liên tiếp vang lên, trời ạ, thật sự là Ma Vương -Nam Cung Lãnh Thiên!

Sau khi đại ra một lúc tất cả mọi người lại liếc nhìn nhau, vẻ mặt vô cùng kinh hãi, một Lãnh Chính Vương quyền cao chức trọng cư nhiên lại là đại ma đầu giết người không ghê tay trong giang hồ? Giờ phút này người trong tam quốc đều có mặt ở đây, nếu bị truyền ra ngoài, CẢ 2 nước bọn họ sẽ gặp chuyện mất!

Mà Trầm Dĩnh khi nhìn đến bộ dạng của Hiên Viên Lãnh, tâm không thể khống chế được, không khỏi đập bùm bùm.

Sau đó nhìn đến côà mỹ mạo khuynh thành vẫn lạnh nhạt ngời, ánh mắt xẹt qua một tia âm mưu, chỗ bên cạnh nam tử kia phải là nàng mới đúng!
(*Linh Nhi: Lại thêm 1 cô bánh bèo)

"Lãnh Chính Vương phi, nếu như mọi người đều đã tặng lễ, không biết Vương phi muốn xuất ra cái gì để chúc mừng sinh thần của Thái hoàng thái hậu?!" Trầm Dĩnh có chút ngoan lệ mở miệng, mà trong mắt Mộc Uyển hi xẹt qua một tia thâm thúy.

Mà cô nghe vậy nhìn nhìn hẩn bên cạnh, khóe miệng có chút cong lên một nửa, môi đỏ mọng khẽ mở: “ Minh Mai, đem lễ vật đưa lên”. Nghe nói như thế, Minh Mai vốn đứng yên ở đằng sau cô liền đi lên phía trước, cầm hộp gỗ trong tay đưa cho mama bên người Thái hoàng thái hậu.

Con người Mộc Uyển Hi chợt lóe, hướng mama kia ném một cái ánh mắt, sau đó mama kia liền mở hộp gỗ ra, một bộ phượng bào hoa lệ đến cực điểm xuất hiện, phượng bào đó đỏ tươi, trên mặt con thêu một con phượng hoàng vô cùng tinh tế, giữa đôi mắt của phượng hoàng còn được khảm một viên kim cương lòe lòe sáng.

Bộ quần áo đẹp đẽ mà quý giá, Hàn Mai mở miệng nói: "Phượng bào này có tên là "Minh Nha Lan Phượng", là Minh Bảo trai ta kêu ba trăm hai mươi vị tú nương, ba ngày liên tiếp không ngừng nghỉ chế tạo ra, mỗi một đường may đều là dùng tơ vàng thêu nên, giá trị liên thành, không thể đo lường!".

Nghe vậy tất cả mọi người đều sợ hãi, sau đó liền nhìn nhìn cô, sau lại gật gật đầu, quả nhiên không hổ là chủ nhân sau màn của Minh Bảo trai, của cái này thực sự không thể đo lường, phượng bào này thực sự là xa hoa đến cực điểm.

Mà khi nghe được bốn chữ "Minh Nhã Lan Phượng", sắc mặt Mộc Uyển Hi nhất thời trắng bạch, bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt, Băng Tuyết Nhi, người muốn nói cho ta biết chỉ có mẫu hậu của Hiên Viên lãnh mới chân chính là người đứng đầu hậu cung sao, là phượng hoàng chân chính sao?!

Hiên Viên lãnh khi nhìn đến phượng bào này cũng là sửng sốt, sau đó cầm lấy tay cô, trong mắt xẹt qua một tia cảm động, đây là Tuyết Nhi của hẩn, là tình cảm mà hẩn trân trọng nhất trong cuộc đời này.

Trầm Dĩnh nhìn thấy cô xuất ra vật vô giá như thế, yết hầu tắc nghẹn như vừa nuốt phải một con ruồi nặng, “ Hừ, bất quá là ý vào mình là chủ

nhân của Minh Bảo trai thôi, có cái gì đáng khoe!", Trầm Dĩnh ghen ghét mở miệng.

Mà cô nghe vậy lại thản nhiên gật gật đầu, "Đúng vậy, bốn vương phi ỷ vào mình là chủ nhân của Minh Bảo trai thì sao? "

"Hừ, thật sự là chê cười, thế nhưng người lại thật sự dám thừa nhận, nếu không có Minh Bảo trai, người cũng chỉ là một bao cỏ mà thôi! ", Trầm Dĩnh không thể chịu được bộ dạng lạnh nhạt của cô, hung hăng lớn tiếng mở miệng nói.

Mà nghe vậy, con người Hiên Viên Lãnh xẹt qua một tia sát khí, vừa muốn mở miệng đã bị cô chặn lại.

"Chẳng lẽ bốn vương phi lại không thừa nhận được sao? Nếu đã không tính Minh Bảo trai, bốn vương phi còn có Mai Ly các cùng Lưu Uyển nữa. " cô chớp chớp con ngươi, có chút vô tội nói.

Mà nghe nói như thế, hai mắt Trầm Dĩnh mở to, hoảng sợ không kiềm chế được, làm sao có thể, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Con người của Mộc Uyển Hi ngồi bên cạnh Trầm Dĩnh cũng co rụt, khó trách... Khó trách nàng liên tiếp phái người đến ám sát nhưng lại không thành công, thì ra là bị nữ tử che dấu thâm sâu này lừa gạt! Nếu có nàng ở bên cạnh, vậy thì việc loại bỏ Hiên Viên Lãnh càng thêm khó khăn, chuyện xấu, đây thực sự là một chuyện vô cùng xấu!

Nghĩ đến đây con người Mộc Uyển Hi hung hăng híp lại, mặc kệ như thế nào, nàng cũng nhất định phải loại bỏ hai người này!

Mà hô hấp Lan Ảnh cũng là bị kiềm hãm, sau đó là cười khỗ, nếu thật sự là như thế, thì nàng coi nàng ta là cái gai trong thịt cũng không khỏi quá mức buồn cười, nhưng trong lòng lại chậm rãi dâng lên phần hận cùng oán trách trời đất.

Dựa vào cái gì nàng ta có bộ dáng xinh đẹp như vậy? Dựa vào cái gì nàng ta có thể gả cho nam nhân xuất sắc như thế? Dựa vào cái gì nàng ta lại có nhiều thế lực như vậy? Tất cả dựa vào cái gì? Nàng không phục, ông trời không công bằng, không công bằng!

Đồng tử Băng Mai mở lớn, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, từ nhỏ đến lớn đều bị nàng gọi là phế vật thì làm sao có thể lực lớn đến như vậy? Nhưng mà mới qua bao lâu, một cái bao cỏ phế vật vô lực lại biến thành Thiên hạ đệ nhất tài nữ?

Mà giờ phút này hai tròng mắt của Băng Trúc lại tràn đầy hối hận, thế lực của nàng ta càng nhiều, vậy thì tỷ lệ Băng gia bị diệt vong càng cao, hết thảy đều không quan trọng, nàng chỉ muốn Băng gia không xảy ra chuyện gì thôi!

Giờ phút này, trong ánh mắt của Hiên Viên Tiêu và Hiên Viên Lãnh tràn đầy ham muốn giữ lấy, nữ tử như thế, nếu nàng muốn thống nhất Lăng Thiên đại lục thì sẽ dễ như trở bàn tay mà thôi!

Sau khi mấy lời nói của cô qua đi, chúng đại thần hận không thể hôn mê đi, thọ yến lần này thực là làm cho tâm bọn họ không chịu nổi, vừa rồi Lãnh Chính Vương là Ma chủ Ma Vực, sau đó Nhiếp Chính Vương phi lại là Ma phi Ma Vực, tất cả những chuyện này hợp lại, liền trở thành chủ tử có thể lực lớn nhất!

Nếu Lãnh Chính Vương Hiên Viên quốc cùng Lãnh Chính Vương phi ở cùng một chỗ, như vậy thì đại lục sắp được thống nhất rồi!

"Sinh thần Thái hoàng thái hậu, Dĩnh Nhi nguyện hiến vũ trợ húng, không biết Lãnh Chính Vương phi có dám so tài cùng ta?!" Trầm Dĩnh tức giận trừng lớn con mắt, hôm nay nàng nhất định phải làm Băng Tuyết Nhi bẽ mặt!

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Nghe được lời nói của Trầm Dĩnh mày liễu của cô khẽ nhướn lên, sau đó sờ sờ cằm, nàng vốn vì Hiên Viên Lãnh mà chuẩn bị một điệu múa, hiện tại lại có người dùng cách này để khiêu khích nàng?

Cô nghĩ nghĩ, khoe miệng khẽ gợi lên một chút không dễ nhận ra: "Bốn vương phi cũng đã nhiều năm chưa từng khiêu vũ, hôm nay vừa vận luyện tập để giãn gân cốt" Nói xong nhìn về phía Trầm Dĩnh, mà Trầm Dĩnh lại bị ánh mắt thâm trường của cô dọa cho phát run.

"Hừ... Ai... Ai chẳng biết người từ nhỏ đã bắt tài vô năng, kia... Kia danh xưng Thiên hạ đệ nhất tài nữ còn không biết thực hư là như thế nào!" Sắc mặt Trầm Dĩnh trắng bệch, run rẩy nói.

Mà cô cũng không thêm để ý, sau đó nhìn Trầm Dĩnh, ý bảo nàng ta có thể trước bắt đầu.

Mà Trầm Dĩnh cũng lấy lại thần sắc, đặc ý nở nụ cười, nàng cùng với Ôn Man ở Hiên Viên quốc được gọi là song tuyệt, cảm tình vô cùng tốt, hôm nay nàng nhất định phải làm cho Băng Tuyết Nhi kia không thể rời khỏi, vì ManNhi báo thù, và giải mối hận trong lòng nàng!

Trầm Dĩnh vừa mới chuẩn bị nhảy, cô lại khẽ mở miệng nói: “ Đợi chút, nếu đã là tỷ thí, vậy thì sẽ có thắng có thua, nếu là người thua thì người phải làm gì đây?”.

Nghe vậy Trầm Dĩnh cười khinh một tiếng, nàng thua? Khiêu vũ? Thật sự là chuyện cười lớn nhất thiên hạ!

"Hừ, người muốn thế nào cũng được!" Trầm Dĩnh cũng không phải tự phụ, từ nhỏ nàng đã được dạy khiêu vũ, mười mấy năm bồi dưỡng thì làm sao có chút lo lắng được?

Nghe vậy, ánh mắt cô xẹt qua một tia thâm thúy: "Nếu người thua.... Vậy thì đầu người liền lưu lại đi" Dám coi nàng là quả hồng mềm để người khác tùy ý nắn bóp, nếu nàng không rắn đe, sợ rằng sau này sẽ có nhiều chuyện vớ vẩn đến tìm nàng đi.

Nghe vậy cước bộ Trầm Dĩnh run lên, mặt đen kịt, đầu....? Nếu như không có đầu... nghĩ đến cảnh tượng kia, Trầm Dĩnh có chút hối hận vì đã đòi tử thí với cô nhưng bây giờ đang có rất nhiều ánh mắt nhìn nàng, nàng không muốn cũng phải đồng ý.

"Hào, so... So liền so! Nếu như người thua vị trí Lãnh Chính Vương phi kia sẽ là của ta, như thế nào?" Ánh mắt có chút si mê nhìn thoáng qua hần, mà cô nhìn hần bên cạnh vẫn ngồi vững như núi thái sơn, liền rung mình một phát, lại dám đánh chủ ý lên người nam nhân của nàng?

"Hào, nếu ta thua, vị trí Lãnh Chính Vương phi này liền là của người" Ngón tay mảnh khảnh của cô khẽ sờ sờ vào chiếc chén bên cạnh, sắc mặt lạnh nhạt như nước nói.

Bởi vì vốn là chuẩn bị khiêu vũ, cho nên trước khi đến hoàng cung Trầm Dĩnh đã mặc vũ y bên trong. Nàng ta đã chuẩn bị tốt lắm, theo giai điệu, dáng người duyên dáng, ống tay áo khẽ bay, eo nhỏ đong đưa, theo âm nhạc dáng người khẽ chuyển động, giống như một con bướm đang múa.

Tất cả mọi người đều tán thưởng không thôi, sau đó dùng ánh mắt thương hại mà nhìn cô, vị trí Lãnh Chính Vương phi tốt thế nhưng lại sắp bị đoạt mất, thật sự là đáng thương.

Sau đó mọi người lại nghĩ đến thân phận của cô, ánh mắt lại chuyển thành sáng quắc, nếu nàng không còn là Lãnh Chính Vương phi, thì tất cả

bọn họ không phải là có cơ hội hay sao?

Mà Hiên Viên Lãnh cảm nhận được ánh mắt của mọi người, dòng khí lạnh lẽo quanh thân lập tức phát ra, con người lục sắc lạnh như băng nhìn lướt qua tất cả mọi người, khớp xương nổi rõ nắm chặt lấy bàn tay của cô.

Nhất thời mọi người ở đây bị dọa cho sợ hãi, làm sao bọn họ có thể quên một pho tượng sát thần vẫn còn ở đây, nữ nhân của Ma chủ Ma Vực không phải là người bọn họ dễ dàng mơ ước?!

Nhạc kết thúc, Trầm Dĩnh ngoái đầu nhìn hấn ngại ngừng cười, nhanh nhẹn xoay người đi xuống.

" Vũ của ta đã xong, mời Lãnh Chính Vương phi lên sân khấu" Trầm Dĩnh lộ vẻ đắc ý nhìn cô, vũ đạo hôm nay của nàng so với trước đó còn đẹp hơn, nàng cũng không tin nữ nhân này lại có thể thắng nàng! Haha, vị trí Lãnh Chính Vương phi nhất định sẽ là của nàng rồi!

Nghe vậy cô liền ghé vào tai hấn nói: "Lãnh, hảo hảo mà xem lễ vật ta chuẩn bị cho người a".

Nghe được cô nói, môi của hấn khẽ nhếch lên, dung nhan tuấn mỹ lập tức giống như tiên hạ phàm, con người cô nhất thời đen lại, néo néo mặt của hấn: “ Không cho cười ”.

Nói xong cô liền đi tới bên người Minh Trúc, nghe được ba chữ kia Hiên Viên Lãnh cũng sửng sốt, sau đó cười càng thêm thoải mái.

Minh Trúc mở hộp gấm trong tay ra, một đôi lụa đỏ như máu của Nghê Thường xuất hiện.

Ngón tay mảnh khảnh của cô giơ lên, vòng tay Ngọc Minh Ly liền hiện ra, sắc mặt những người từng vung tiền như rác nếu đã từng gặp qua vòng

tay Ngọc Minh Ly đều bị kiềm hãm, Ngọc Minh Ly này giống như là được chế tạo riêng vì nàng.

Cô nhìn thoáng qua biểu tình của mọi người, đem ánh mắt nhìn lại về phía hãn, khoe miệng khẽ nhếch, môi đào khẽ mở nói: "Điệu múa này có tên là ‘ Cười Thiên’!".

Nói xong cô liền bay người về phía vườn hoa mai.

Vườn hoa mai phía dưới, một cái bóng dáng đỏ bừng phía trên, mỉm cười một chút cũng làm run lòng người, từng bước vũ mang theo loại ngạo khí bất phàm!

Trong tay hai dải lụa đỏ vũ động càng lúc càng nhanh, cước bộ lại làm cho người ta nhìn xem hoa cả mắt, đúng lúc này tiếng đàn bắt chợt vang lên, thế nhưng mọi người cũng chẳng thêm bận tâm là ai đang tấu, tay áo khẽ vung mềm mại như nước chảy mây trôi, vô số cánh hoa mai tung bay trong ánh nắng rực rỡ, phiêu lãng lay động, toàn bộ Ngự hoa viên đều mê mang chìm đắm trong cả biển hoa.

Tiếng đàn nhanh hơn, dáng người cô vũ động cũng càng lúc càng nhanh, bàn tay trắng nõn như ngọc uyển chuyển lưu luyến, làn váy tung bay, lưu quang phi vũ (ánh sáng lấp lánh vờn quanh), cả người giống như một bông hoa rực rỡ cách biệt trần thế, mộng lung mờ ảo, bước vũ chớp động xinh đẹp, vừa gần trong gang tấc nhưng lại tựa hồ xa đến không thể nhận ra.

Trong Ngự hoa viên, mỗi người đều giống như ngây ngốc, ánh mắt dõi theo bóng dáng càng vũ càng mau trên vườn mai kia, ánh mắt đều không nỡ chớp mắt một cái, sợ rằng chỉ một cái nháy mắt thôi người trên vườn mai kia sẽ biến mất vậy.

Một điệu vũ kết thúc, người trên vườn mai khẽ vung tay lên, những cánh hoa mai đủ mọi màu sắc liền tung bay hình thành dòng chữ: "Ký quân nhất vũ, loạn thế khói lửa, cả đời nhất thế một đôi nhân".

Xong cô liền đứng ở trong mưa hoa xinh đẹp, cùng Liệt Hỏa Kinh Thương xa xa tương đối, thản nhiên cười, khiến ngay cả đóa hoa cũng mất đi nhan sắc.

Tự ngày ấy, ba chữ "Băng Tuyết Nhi" cũng giống như bản thân của nàng liền trở thành thần thoại khắp Lăng Thiên đại lục.

Qua rất lâu sau đó mọi người mới hồi phục tinh thần lại, nhìn cô ánh mắt đột nhiên đều trở nên sùng kính như vậy, không biết vì sao, cô vừa mới vũ như vậy, thật giống như một tiên tử lãng không mà đến, lạnh nhạt xuất trần.

Trầm Dĩnh giờ phút này sắc mặt trắng bệch ngã ngã xuống đất, chỉ chốc lát lại cười ha hả, thị vệ cầm đao liền trực tiếp kết thúc sinh mạng nàng ta, nhưng mà thấy một màn như vậy cô vẫn như trước mặt không đổi sắc.

Trầm Dĩnh đời này chính là dựa vào vũ đạo để sinh tồn, nhưng mà cô lại đánh nát điểm tựa của nàng, năng lực hèn kém như vậy, dù cho hiện tại không chết, cũng sống không được bao lâu. Bất luận ở đâu trên thế gian này, cuối cùng có thể sống, đều chính là cường giả!

Mà Mộc Uyển Hi nhìn thoáng qua thi thể Trầm Dĩnh, trong con người xẹt qua một tia tàn nhẫn, trước cho người đặc ý, đợi đến lúc đó ta liền xem người còn có thể náo loạn như thế nữa hay không!

"Ha ha ha, hay cho một điệu vũ ‘Cười thiên’, Tuyết Nhi quả thực không giống những nữ tử tầm thường!" Hiên Viên Tiêu vẻ mặt tươi cười nói.

"Kêu ta Băng Tuyết Nhi" Mà cô cũng vẫn mặt không đổi sắc, chỉ là mặt mày hiện lên trong trẻo nhưng lạnh lùng nói.

Mà nghe nói như thế sắc mặt Hiên Viên Tiêu khê biến, hung hăng siết chặt nắm tay, Băng Mai nhìn Hiên Viên Tiêu bị cô kia nhục nhã, lập tức phẫn nộ, đứng lên liền chửi ầm lên: "Phế vật, người lại dám ăn nói như thế với vua của một nước!"

Nghe vậy khóe miệng cô gợi lên một chút độ cong trào phúng, chính là chớp mắt liền đi tới bên cạnh ả: "Đối hẳn như vậy thì như thế nào? Người nghĩ rằng ta sẽ bỏ qua cho người sao?", cô dứt lời, ả lập tức mở to hai tròng mắt té ngã trên đất, dưới chân tràn đầy máu tươi.

"Người... Người đã làm gì ta? Làm gì?!" Một bên Hiên Viên Tiêu nhìn bộ dạng Băng Mai con người chột lóe, nhưng chưa mở miệng, nếu như vậy mà có thể làm cho cô hết giận theo hẳn trở về, cũng đáng lắm.

Cô lạnh con người nói: "Làm gì? Tâm nguyện kiêu ngạo nhất của người không phải trở thành một quốc gia chi mẫu sao? Ta đây không biết Hiên Viên sẽ thừa nhận một quốc gia chi mẫu không thể đẻ trứng hay không a".

Nghe thế ả không chịu nổi đã kích lớn như vậy lập tức hôn mê.

Mà Băng Kiên cũng giận dữ ra tiếng: "Nghiệt súc, người cứ nhiên dám làm như thế với thân muội muội (muội muội ruột) của chính mình thân sao?!"

Nghe vậy U Tà xuy cười một tiếng: "Nghiệt súc? Thân muội muội? Thân muội muội chính là từ nhỏ đã đánh mắng ta? Thân muội muội chính là bên ngoài hủy hoại thanh danh của ta? Thân muội muội chính là phái người đi muốn lấy mạng của ta? Hay cho một "Thân muội muội"! Người cho là toàn bộ Băng gia của người có thể thoát được? Người hãy hỏi một chút xem hảo phu nhân của người đã làm ra cái chuyện gì? "

Hắn đứng ở bên cạnh cô, lạnh mặt nhìn một nhà băng gia, tay quyền nắm chặt, ánh mắt xẹt qua một tia sát khí.

Nghe vậy Băng Kiên nhìn về phía Phu nhân băng gia, mà Phu nhân băng gia mặt đen như than té ngã trên đất, cũng không dám mở miệng, ấp úng cái gì đó đến nỗi nói không nên lời. Băng Kiên trong lòng run lên, cái tiện nhân này thật sự đã làm chuyện gì?!

Nhưng mà còn không đợi Băng Kiên lên tiếng, Lan Ảnh giống như bị đá kích, như người điên chạy đến chỉ vào mặt cô mà mắng: "Người là yêu quái, người nhất định là yêu quái, Lãnh Thiên, chàng xem, Lãnh thiên cách xa nàng ta một chút đi".

Như vậy khoe miệng hẳn gợi lên một chút độ cong lãnh liệt thị huyết, hai đạo kiếm khí vừa chuyển, mắt đẹp của Lan Ảnh lập tức bị móc ra. Tiếng kêu thảm thiết nhất thời vang lên, đệ nhị mỹ nhân giờ phút này đúng là ngay cả một nữ tử bình thường cũng không bằng được.

Thủ đoạn của hắn làm cho bốn phía lâm vào một mảnh yên tĩnh, trưởng Hoàng nữ của Nguyệt Tàn quốc mà Lãnh Chính Vương cũng dám động thủ, còn có chuyện gì hắn không dám đây?!

Mà Phu nhân băng gia lại sợ tới mức lạnh run, chỉ chốc lát hai mắt mở to, bị dọa đến toát mồ hôi lạnh mà chết, Băng Trúc gắt gao ôm miệng, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Mà Băng Kiên dường như chỉ trong nháy mắt mà đã già đi đến mấy chục tuổi, vẫn ngơ ngác không nhúc nhích. Băng quốc đại tướng quân của một nước giờ phút này thế nhưng cũng chỉ như một ông lão bình thường. Lúc trước hắn cũng từng hoài nghi

Giờ phút này những cánh hoa mai rơi xuống Ngự hoa viên đột nhiên trở nên có chút dày đặc. Mộc Uyển Hi giữ vẻ mặt âm trầm ngồi, Hiên Viên Tiêu cũng là có chút sợ hãi, thậm chí thực hồi hận đã đi đến Hiên Viên, mà Lăng Phong tuy rằng cũng có chút kinh hãi, nhưng lại vẫn như trước mặt không đổi sắc ngồi yên tại chỗ.

Tam quốc đối đầu, ngoại trừ Lăng a, hai quốc khác đều vô cùng thâm.

" Chư vị ba ngày sau Ma Vực ta sẽ lấy thiên lễ cưới Ma phi, nhớ rõ đến lúc đó trình diện. Hào hảo hưởng thụ thời gian ba ngày này, ba ngày sau,

Hiên Viên Lãnh ta sẽ khởi binh chinh phạt Lăng Thiên đại lục!" Thanh âm từ tính lãnh liệt thị huyết (lạnh lùng đầy sát khí) giống như ma âm quay cuồng ở khắp Ngự hoa viên thật lâu cũng chưa tiêu tán..

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Nghe những lời nói như thế sắc mặt Hiên Viên Tiêu cùng Lăng Phong đều biến đổi, nhưng không giống nhau, sắc mặt Hiên Viên Tiêu thì đen như màu đất, bàn tay gắt gao nắm chặt, lại không dám mở miệng chất vấn.

Mà sắc mặt Lăng Phong trắng bệch, trong đầu ngàn vạn câu hỏi, sau đó liền khôi phục bình thường, khóe miệng còn cong lên một chút, nếu Lãnh Chính Vương Hiên Viên Lãnh đi chinh chiến thiên hạ, bên người lại có Băng Tuyết Nhi, bất luận giãy dựa như thế nào cũng là vô vọng, hẳn sẽ ở Lăng chờ họ đến, chỉ cần bọn họ không làm thương tổn đến một dân chúng nào của Lăng, như thế mọi việc đều tùy họ.

"Ha ha ha... Thống nhất Lăng Thiên đại lục? Cũng phải nhìn xem người còn có cơ hội này hay không đã!" Mộc Uyển Hi rất cục không hề che dấu bộ mặt thật của chính mình nữa, ngón tay giơ lên tháo xuống lớp mặt nạ, hé ra gương mặt bà lão xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Con người hẳn cùng cô có chút nheo lại nhìn về phía lão bà, có chút kinh ngạc, nàng ta cư nhiên đeo mặt nạ, chẳng lẽ còn có cái gì ... Nghĩ đến đây hẳn cùng cô khê liếc nhau, trong mắt tràn đầy sự cảnh giác cùng thận trọng, lão bà này, không đơn giản!

Giống như là thấy được biểu tình của hai người, đôi môi đỏ tươi của lão bà cong lên, sau đó sờ sờ móng tay đỏ như máu của mình nói: "Hiên tại mới cảm giác được không phải đã muộn sao? Người muốn thiên hạ này, ta đây sẽ không cho người như ý, ha ha ha!"

Mà những người ở đây sắc mặt đại biến, lại không biết phải làm sao, chỉ dám từng bước, từng bước trốn sau lưng hẳn cùng cô, bọn họ có ngốc đi

nữa cũng hiểu được chuyện này không đơn giản như vậy.

"Còn chờ cái gì, còn không mau ra hết cho ta!" Thanh âm lão bà lạnh lạnh đáng sợ rơi vào trong tai mọi người, làm tất cả kinh ngạc không thôi, cả người lạnh run, bầu trời xuất hiện vô số cánh hoa mai làm cho không khí có chút quỷ dị.

Một trận âm thanh đình tai nhức óc phá không mà đến đập vào trong tai mọi người, con người của cô nhìn lại, đồng tử nhất thời co rụt, người đứng xung quanh lại lớn tiếng gào khóc kêu la, tiếng hút không khí liên tiếp vang lên.

Chỉ thấy những thứ đang phá không mà đến kia chính là những tử sĩ! Khi bọn hắn tiến vào ngự hoa viên, một trận mùi hủ thi theo gió bay đến, làm cho người ta nhợn nhạo, có chút không chịu nổi mà nôn ra một trận.

Con người cô lạnh lùng, đôi môi đỏ mọng khẽ mở nói, "Hủ thi tử sĩ", nghe vậy bốn người Minh Mai không dám tin, nhìn nhau.

Từng gặp "độc nhân tử sĩ" ở Thanh Phong nhai đã thấy đủ lợi hại, nhưng mà lúc này lại là "Hủ thi tử sĩ", tiểu thư cũng từng giảng qua cho các nàng biết về nó, nghe nói loại tử sĩ này đao thương bất nhập, giết không chết, độc bất tử, điểm yếu duy nhất chính là điểm giữa nhân trung!

Hắn nghe được lời nói của Cô, con người cũng co rụt lại. " Hủ thi tử sĩ" này hắn đã từng nhìn thấy ở một cuốn sách cổ, truyền thuyết của nhiều năm trước, có một quốc gia tên là " Lâu Thiên", đế quân của quốc này bởi vì trêu ghẹo vô số bụi hoa, sau từ bỏ một nữ tử thuộc cổ tộc quý dị, cả quốc liền bị vô số " Hủ thi tử sĩ" ba ngày ba đêm giết hại, một quốc lớn như vậy liền bị xóa sổ!

Lão bà nghe được lời nói của U Tà liền nâng mắt nhìn lướt qua, " Người thật ra biết rất nhiều đấy, ta không thể không thừa nhận người quả thực rất xứng với danh xưng "Thiên hạ đệ nhất nữ tử", bất luận là về võ công hay tài

hoa đều không có người nào địch nổi người, cũng bởi vì cái này, mà hôm nay người buộc phải chết ở chỗ này!”

Nghe vậy, mày liễu của cô khẽ nhếch lên nhìn về phía Trầm Thanh Nhu, khóe miệng khẽ cong lên nói, "Phải không? Người cho là từng này Hủ thi tử sĩ có thể làm cho ta mất mạng được sao? Ý nghĩ này không khỏi quá kỳ lạ đi."

Nghe nói thế, trong lòng ả không khỏi lộ bộp, sau đó liền thay thế sắc mặt lo lắng thành cười nhạt, “ Cho dù người có tài hoa như thế nào, trăm năm nay chưa có người nào nhìn ra được tử huyết của Hủ thi tử sĩ, tiểu nha đầu người hơn mười tuổi thì biết cái gì mà mạnh mẽ?!”

Nghe vậy phượng mâu màu hổ phách của cô khẽ run, sau đó thanh âm trong trẻo lạnh lùng hờ hững liền vang lên đánh vỡ ảo tưởng trong lòng lão bà: “ Tiếc là ta quả thật biết, chư vị ở đây nếu muốn bảo toàn mạng sống, vậy hãy dùng kiếm đâm vào nhân trung của tử sĩ!”

Nghe nói thế, trong lòng ả khẽ rung mình, tử huyết của đám hủ thi tử sĩ này nàng trong một lần lơ đãng mới biết được, hướng hồ ở Lăng Thiên đại lục không có ai bồi dưỡng tử sĩ kia, vậy làm sao mà nha đầu kia biết được?!

Nhìn bà có chút phát run, bốn người Minh Mai không khỏi trào phúng liếc nàng ta một cái, dám tính kế tiểu thư của các nàng quả thật là đáng chê cười!

Trong một lát này, đám thủ hi tử sĩ đã hướng về phía đám người cô mà đánh úp lại, xuống tay tàn nhẫn, người nào không đánh trúng nhân trung của tử sĩ liền bị nó làm cho tan nát, nhất thời tứ chi đứt đoạn nằm rải rác toàn bộ Ngự hoa viên, máu chảy thành sông, hoàng cung HIên Viên giống như một mảnh luyện ngục.

Mà đột nhiên khóe miệng bà cong lên một độ cong quý dị, thừa dịp cô và hãn đang cùng Hủ thi tử sĩ dây dưa, liền khỏi Ngự hoa viên, lưu lại trong

không trung câu nói: “ Bãng Tuyết Nhi lần này ta nhường cho người, cũng coi như là một bữa ăn sáng ta tặng người đi, tiếp theo... Ha ha ha”

Nhưng không may chưa bay được đã bị cô phóng phi tiêu mà chết.

Con người cô phát lạnh, ý niệm vừa động, chớp mắt một cái Phượng Huyết Lãnh Nguyệt liền xuất hiện trong tay, mà Hỏa Hỏa cũng theo đó đi ra, nhìn đến xung quanh toàn là hủ thi tử sĩ, lập tức ghét bỏ hươ hươ móng vuốt, sau đó liền hóa thành một đạo hồng quang lao vào đám hủ thi tử sĩ, nơi nào nó đi qua, tất cả các hủ thi tử sĩ đều ngã không dậy nổi.

Thấy một màn như vậy, con người cô chợt lóe, khóe miệng khẽ cười, xem ra vật nhỏ này cũng không vô dụng như vậy, sau đó liền đem Phượng Huyết Lãnh Nguyệt đi vào giữa không trung, từng đợt khí tên bay ra, tất cả đều trúng nhân trung tử sĩ, làm mọi người tán thưởng không thôi.

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HẢ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Hiên Viên Lãnh nhìn đến phu nhân của mình thân uy như thế, khóe miệng không khỏi cười cười, tùy tay cầm Huyết Tàn ma cầm đi đến bên người cô, hai người nhìn nhau cười, nhất thời tiếng đàn cùng khí tên bay ra ngoài, hủ thi tử sĩ lần lượt ngã xuống.

Chúng đại thần Hiên Viên đều quay lại nhìn nhau, Lãnh Chính Vương cùng Lãnh Chính Vương phi nhà mình thật sự rất là lợi hại!

Lăng Phong nhìn hai người hãnh cùng cô đang sóng vai mà đứng, không khỏi cười lắc đầu, hai người họ ở cùng một chỗ, Lăng Thiên đại lục thống nhất xem ra sẽ rất nhanh thôi.

Lúc mọi người ở đây cùng hủ thi tử sĩ chém giết, thì Hiên Viên Tiêu đã sớm mang theo một nhà Băng Kiên trốn trở về Hiên Viên quốc, con người cô khẽ nheo lại, gọi lên một chút ý vị thâm trường.

Rất nhanh, toàn bộ hủ thi tử sĩ liền chết hết. Những người bị thương đều đi chữa thương.

Sinh thần của thái hoàng thái hậu Hiên Viên cứ như vậy qua đi, mở ra một làn sóng mới ở Lăng Thiên đại lục.

“Này, nghe nói không, Lãnh Chính Vương Hiên Viên thế nhưng lại là Ma chủ Minh Thiên Tầm, người có tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ!”

"Đó khẳng định là đúng. Hơn nữa ta còn nghe nói Lãnh Chính Vương phi cũng không đơn giản, không chỉ là Ma phi, mà còn là chủ nhân phía sau của Minh Bảooy trai, Lưu Ly các cùng Lưu uyển.!"

"Ha ha, nữ tử cường hãn như vậy sánh đôi cùng Lãnh Chính Vương quả thật rất hợp, nghe nói Lãnh Chính Vương vô cùng sủng ái Lãnh Chính Vương phi, vì nàng thực sự là một mỹ nhân đẹp nhất từ trước đến nay! "

"Này tính cái gì, Lãnh Chính Vương Hiên Viên ở trước mặt mọi người tuyên bố sắp sửa khởi binh Lăng Thiên đại lục, đây là loại bá khí cỡ nào, bất quá sợ rằng chiến sự sắp diễn ra!"

"Không sợ, mà hôm nay không phải ngày Ma chủ cưới Ma phi sao? Nghe nói hôn lễ này được tổ chức vô cùng long trọng, chúng ta là dân chúng không biết có thể hay không may mắn nhìn thấy đại hôn này, Ma phi nói rồi dù có chinh chiến thiên hạ cũng sẽ không làm tổn thương dân chúng!"

"Ha ha, ta đây an tâm rồi, Ma phi này thực sự là người tốt, thật sự không biết những người đó trước kia có phải mắt bị mù hay không, cư nhiên lại dám bôi nhọ Ma phi như vậy, thật sự là quá xấu xa!"

"Ai, một cái thọ yển sinh thần của Thái hoàng thái hậu lại xảy ra nhiều chuyện như vậy "

"Phi phi phi, cái gì mà Thái hoàng thái hậu, bất quá là giả thôi, ta nghe nói nàng ta phái cái gì tử sĩ đến ám sát mọi người đó, ai u, thật sự là nghiệp chướng, nhưng may mắn nàng đã chết rồi"

"..."

Hoàng cung Hiên Viên, Ngự thư phòng.

"Lãnh Chính Vương, mong người trăm năm hạnh phúc!"

" Hoàng đệ chúc người hạnh phúc"

" Cảm ơn huynh lần này chinh phục thiên hạ ta vẫn sẽ cho huynh làm chủ"

" haha! Cảm ơn người!"

Lãnh chính Vương phủ.

"Tuyệt Nhi, ta sẽ cho nàng một cái hôn lễ vô cùng long trọng!"

Nghe vậy con người hồ phách của cô chột lóe, sờ sờ cảm: “ Tốt, không thành vấn đề, ta muốn nhìn xem sính lễ người còn bao nhiêu, ta đã xem qua sính lễ lần trước của người, quả thật không sai, nhưng vẫn chưa thể lọt vào trong mắt của ta, lần này hi vọng người sẽ làm cho ta vừa mắt ”

Hắn nhìn bộ dáng quân gia sau hôn lễ của cô, không khỏi sùng nịch lắc đầu.

"Lãnh, bốn người Mị,Ảnh, Dạ cùng Lăng giao cho ta mượn một thời gian đi" Chỗ sâu nhất trong con người của cô xẹt qua một chút ý cười nói.

Nghe vậy Liệt hẳn có chút sửng sốt, sau đó như nghĩ tới cái gì đó: “ Nếu TuyệtNhi muốn làm hồng nương, ta đây làm phu quân tự nhiên sẽ chiều theo ý nàng, sau hôn lễ liền giao bọn họ cho nàng”. Nếu người đời biết được giờ phút này hai người đã từng tuyên bố là sẽ thống nhất Lăng Thiên đại lục còn có tâm tình làm hồng nương, không biết trong lòng bọn họ sẽ có cảm tưởng như thế nào nha?

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Thời gian trôi qua, nháy mắt đã vào đầu hạ.

Ao nước trong vắt, phản chiếu hoa lá cùng đình viện mờ mờ ảo ảo. Sắc hoa diễm lệ loá mắt, màu đỏ rực rỡ, tuyết trắng thuần khiết, phấn hồng tao nhã, màu vàng kiêu sa...

Một gốc cây chu toả hương thơm thanh u, làm cho cảnh sắc thêm đẹp.

Đình viện cửa màu đỏ, hòn giả sơn màu xanh. Một thiếu nữ y phục màu trắng tuyết, chất vải sa lụa, cơ hồ có thể thấy được băng cơ ngọc cốt trước ngực đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế. Tà áo trắng không ngừng lay động trong gió, khuôn mặt đẹp tinh xảo, im lặng hưởng thụ mùa hạ ấm áp.

“Tiểu thư.” Thân ảnh bốn cô nương áo trắng nhẹ nhàng bay vào trong đình, đầu cúi xuống, không dám nhìn thẳng vào Băng Tuyết Nhi.

“Thế nào?” Lãnh Loan Loan mở to mắt, miễn cưỡng hỏi. Nàng rất sợ nóng, cũng mau bây giờ mới vào đầu hạ, trời cũng không nóng lắm, nếu bây giờ mà là tháng bảy tháng tám thì chỉ sợ nàng không bước ra khỏi cửa.

“Gia đã ra biên cương an toàn.” Minh Mai trầm giọng đáp.

“Được rồi.” Băng Tuyết Nhi diễm nhẹ đầu. Mấy ngày trước Hiên Viên Lãnh Hiên đột nhiên sai người từ Biên Cương đưa tới một phong thư khẩn, đại ý nói vùng biên cảnh có một bộ tộc nhỏ đang rục rịch, có ý đồ liên hợp các bộ lạc lật đổ Băng Lãnh Đại lục (hai anh chị đã ghép tất cả các nước vào). Việc này cũng không lớn, không cần Hiên Viên Lãnh phải tự mình trở về xử lý. Nhưng đúng lúc Vương hậu của Hiên Viên Lãnh Hiên là Thu Tư

Dung sau bảy năm thành thân rốt cục đã mang thai. Hiên Viên Lãnh Hiên chưa có con nối dõi, con của Thu Tư Dung là người nối dõi hoàng thất đầu tiên, tự nhiên là được chiếu cố đủ đường, thấy vậy liền hạ chỉ để Hiên Viên Lãnh Hiên chuyên tâm chăm sóc Thu Tư Dung, triệu Hiên Viên Lãnh về biên cương tự mình quản lý công chuyện. Tuy rằng Hiên Viên Lãnh tất nhiên là không chịu đi, nhưng nàng cũng hy vọng hãnh trở về. Xem như hồi báo Hiên Viên Lãnh Hiên, để hãnh có thể hưởng hạnh phúc thật sự từ sinh mệnh sắp chào đời này.

“Các người đi đường vất vả, xuống nghỉ ngơi trước đi.” Cô phất phất tay, tay áo sa lụa theo động tác của nàng mà bay lên. Đẹp đến nỗi dù không khiến người ta chết ngay tại chỗ thì cũng đứng không nổi. (cái này có hơi quá không vậy=. =)

“Vâng.”

“Vương Phi.” Bốn xô nường vừa rời đi, Ảnh, Mị, Dạ, Thiên lại đến. Vẫn như cũ là y bào màu đen thật dài cột bên lưng, nhưng trên mặt toàn mồ hôi khiến người ta hoài nghi không biết bọn họ có biết nóng là gì hay không.

“Đã tra ra rồi?” Cô ngồi thẳng lên, làn váy sa lụa rũ rơi trên mặt đất.

“Vâng.” Mị gật đầu, “Chúng thuộc hạ đã tra được Mộc Uyển Hi kia có một đứa con riêng tên Diệp Huyền có khả năng có mặt tại Đại hội võ lâm năm nay.” Mà với tính cách âm hiểm của Diệp Huyền, không chừng lại làm ra quỷ kế gì ở Đại hội võ lâm.

“Đại hội võ lâm?” Cô đột nhiên hai mắt sáng ngời. Nàng xuyên không đến nơi này đã mấy năm rồi, trước đây vì nhiều nguyên nhân mà vẫn chưa thật sự tham gia một cái Đại hội võ lâm trong truyền thuyết nào. Ở hiện đại có đọc qua nhiều tiểu thuyết đều nhắc đến đại hội võ lâm là nơi anh tài tụ hội, chắc chắn là rất thú vị. Con người hơi híp lại, đứng lên, nếu tên Diệp

Huyền kia cũng đến Đại hội võ lâm, nàng lần này vì có gì mà không đi chứ, dù sao cũng phải biết Đại hội võ lâm nó ra làm sao. Hơn nữa...

Đầu hơi cúi xuống, Võ lâm minh chủ không phải là Lăng Phong? Đã một năm rồi không có gặp hắn, đi thăm hỏi lão bằng hữu cũng tốt, không biết hắn cùng công chúa Nguyệt Tàn quốc kia sống có tốt không.

“Trúc cùng Lan đang ở đâu?”

Ngẩng đầu, thờ ơ hỏi Mị. Ảnh, Minh Trúc, Minh Lan đã đi xung quanh tìm hiểu tung tích Diệp Huyền. Nhưng không thể không nói tên kia đúng là rất giáo hoạt, mỗi lần họ sắp bắt được, hắn lại chuồn mất. Nam nhân âm hiểm kia giống như một con rắn độc, vĩnh viễn lẩn trong bóng tối tìm kiếm mục tiêu. Nàng thật ra rất ngạc nhiên, theo lý thuyết, nam nhân độc ác, thủ đoạn âm hiểm như vậy sao lại không có danh tiếng gì trong giang hồ, thật kỳ quái, hắn ta có cách để che dấu mình.

Như thế cũng thú vị.

Bàn tay ngọc trắng nõn vuốt vuốt trán, nàng thật là trông đợi đến lúc gặp tên Diệp Huyền kia. Nam nhân thâm trầm, âm hiểm kia không biết là có bộ dáng thế nào? Dịch dung sao? Hắn làm sao lại lấy khuôn mặt thật xuất hiện tại Đại hội võ lâm được.

“Vương Phi, Lan và Trúc sau khi biết tin Diệp Huyền có khả năng có mặt tại Đại hội võ lâm thì đều đến đó trước rồi. Lâu chủ bảo thuộc hạ báo cho chủ tử, nói bọn họ đi trước đợi chủ tử ở đó.” Ảnh cúi đầu, ánh mắt đảo qua cây cỏ bên ngoài, đâu đâu cũng sức sống tràn trề như thế nhưng hắn lại có linh cảm sắp xảy ra một hồi huyết vũ phong tình.

“Được.” CÔ bước lên, tóc đen xoã giữa thắt lưng bày ra một độ cong xinh đẹp. Đôi tay ngọc ngà giữ giữ tà áo, gió thổi phất phơ, vô hạn phong tình. Mắt liếc mọi người, môi anh đào khẽ nhếch.

“Chuẩn bị xuất phát đi.”

“Vâng.”

Bốn thiếu niên đồng thời khom người đáp. 4 nam nhân tuấ nmỹ phi phàm, sắc mặt lạnh lùng, 4 áo đen, đối lập cực độ nhưng lại dung hợp đến cực độ.

Buổi sáng hôm sau.

Mặt trời mới vừa chui từ ổ chăn ra, miễn cưỡng ngáp ngủ. Ánh nắng vàng, ấm áp chiếu rọi mặt đất. Tiếng gió du dương, lay khẽ hoa cỏ như đang múa. Không khí vô cùng tươi mát, khiến người ta sáng khoái.

Cạch một tiếng, cửa lớn mà đỏ bị đẩy ra.

Cô đi trước, quần la áo lụa màu lửa đỏ, tay áo tung bay. Tóc đen được búi lên một búi tóc phiêu dật, đơn giản, chỉ cắm một cây trâm châu sai. Bên mang tai, vài sợi tóc rũ xuống. Mắt phượng mày ngài, biểu tình thờ ơ. Đôi môi mềm mịn trơn bóng như đoá hoa anh đào, xinh đẹp tuyệt luân, tựa như tiên nữ hạ phàm...

Phía sau nàng là bốn thiếu niên áo trắng, tuấn mỹ phiêu dật. Ánh mắt thờ ơ nhưng kiên định, cây hoa đoà rơi rơi vài cánh hoa bay bay, vờn trên tóc bọn họ để lại một mùi hương thanh u.

Mị sớm đã ngồi trên xe ngựa, nhìn thấy cô đi ra, đều nhảy xuống xe. Một trái một phải mở cửa xe ngựa, cung thỉnh cô đi vào.

Cô phi thân một cái, vào trong xe ngựa. Bên ngoài xe ngựa, Ánh, Mị ngồi vào chỗ đánh xe. Kéo dây cương thúc ngựa chạy về phía trước.

Sau xe ngựa, bốn thiếu niên cưỡi tuấn mã theo sau.

Gió, nắng ấm áp.

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Cực Man La sơn, thân núi quanh co nhìn như rất khó leo lên. Nhưng trên đỉnh núi lại như bình nguyên, bằng phẳng, rộng lớn.

Võ lâm minh chủ phủ toạ trên đỉnh núi, mái ngói ngọc lưu ly. Hai tượng sư tử vô vùng hùng dũng gác ngay cửa, trờng rừng hai mắt không giận mà uy. Dây leo cổ kính bám trên tường, ánh mặt trời thản nhiên theo từng phiến lá chiếu nghiêng, rơi trên mặt đất, tại thánh những bóng râm nho nhỏ. Gió núi thổi phất phơ, nhánh cây lay động kêu xào xạt.

Đại hội võ lâm được tổ chức ở khoảng đất rộng lớn bên ngoài phủ Võ lâm minh chủ, cao đài chiến đấu đã được dựng lên giữa sân. Bao quanh đài chiến đấu là trờng bằng vải màu trắng theo gió phất phới, bên trên có đề bốn chữ “Đại hội võ lâm”, nét mực đen chiếu xạ ánh mặt trời phát ra ánh sáng trắng bạc.

Các bang phái tham gia Đại hội võ lâm đều đã sớm tới, người thì khe khẽ nói nhỏ, kẻ thì bắt chuyện kết giao bằng hữu với người ngoại phái. Y phục của mỗi người theo gió bay bay, vô cùng huyền ảo.

~~~~~

Võ lâm minh chủ phủ · thư phòng

Cửa sổ gỗ bị một cánh tay dài rắn chắc đẩy ra, ống tay áo màu lam đặt trên bệ cửa sổ. Nam tử có ngũ quan thâm thúy, lập thể, khuôn mặt hơi gầy. Dưới mày kiếm được khám một đôi mắt đen thâm thúy, giống như vực sâu không đáy làm người ta vừa nhìn đã bị bủa vây trong đó. Nghe thấy

bên ngoài truyền vào âm thanh huyền ảo, hần nhin không được cau mày, mím môi, nhưng cuối cùng không nói câu gì.

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy ngoài sân là bồn hoa rực rỡ dưới ánh mặt trời. Màu hồng, màu đỏ, màu trắng dưới sắc lá xanh mơn mớn càng thêm loá mắt, xinh đẹp. Đầu chớp mũi dường như có thể ngửi được hương hoa thơm ngát, híp hai mắt lại, dùng mũi ngửi ngửi, trong mắt hiện lên một bóng dáng kiều diễm, hần còn nhớ trên người nàng lúc nào cũng thơm ngát hương hoa.

Xa cách 1 năm, không biết bây giờ nàng trở mã thế nào? Trong 1 năm mặc dù nghe được không ít tin của nàng, nhưng cuối cùng vẫn không biết là thật hay giả. Thở dài có chút buồn bã, cơn say rượu 1 năm trước đã làm hần thay đổi, cũng làm thay đổi vận mệnh của hần. Nàng vốn là công chúa Nguyệt Tàn hung hăng, cuối cùng lại trao thân cho hần trong cơn say ấy. Rất nhiều lúc, hần thường hỏi mình có từng hối hận hay không? Hối hận ư? Hần cũng không rõ. Có lẽ là hối hận, nhưng hần hiểu dù không với phát sinh quan hệ với Ảnh nhi, hần vẫn không có được tình yêu của cô. Nàng không giống người thường, một khi đã làm là không hối hận, khi đó nàng đã thẳng thắn cự tuyệt mình, tiếp tục chờ mong còn có tác dụng gì? Cùng lắm là chờ đợi đặng đặng mà thôi. Có lẽ tất cả chuyện này chính là vận mệnh, không phải do hần nói là được.

Cốc cốc...

Có tiếng gõ cửa, phá vỡ tâm tư của Lăng Phong.

“Vào đi.”

Hần quay người lại, nhìn cửa thờ ơ nói.

“Tham kiến minh chủ.”

Bước vào là một nam tử trung niên mặc trang phục đen, khuôn mặt không có gì nổi trội, nhưng trên khuôn mặt kia lại được khảm một đôi mắt đen vô cùng lợi hại. Tóc hăn búi cao, dùng trâm bạc vắt qua, còn lại xoã tự nhiên ở phía sau. Thắt lưng khảm ngọc, một thanh địa đao giắt ở thắt lưng. Cước bộ trầm ổn, thanh âm đều đặn, đây chắc chắn là cao thủ.

“Đứng lên đi.”

Lăng Phong điềm nhẹ đầu, gật gật, giương mắt nhìn về phía thủ hạ đang quỳ, mở miệng thờ ơ hỏi:

“Các môn phái đều đã đến đông đủ rồi sao?”

“Hồi bẩm minh chủ, các môn phái đều đông đủ. Hiện tại đều chờ đợi minh chủ đứng ra chủ trì đại hội võ lâm.” Hai tay của trung niên nam tử chấp trước mặt, đáp.

“Tốt.” Lăng Phong gật đầu, “Chúng ta ra ngoài gặp họ thôi.”

Nói xong liền bước ra khỏi bàn. Y bào xanh nhạt giống như đại dương vô tận, như bầu trời ôn hoà, đồng thời lại đậm nhạt cao quý. Giày đen được thêu chỉ bạc ở mép giày theo mỗi bước đi của hăn, vô cùng trầm ổn.

Ngoài phòng gió thổi phe phất. Đến cửa, hăn đột nhiên dừng bước, quay đầu đợi nam tử trung niên ban nãy, chân mày nhướng nhướng phân phó.

“Đúng rồi, phái vãi người thân thủ lợi hại về phía sau hậu viện bảo vệ phu nhân.”

1 năm trước nàng đánh đá nhưng bây giờ nàng rất hồn nhiên hòa đồng. Đã gần đến ngày diễn ra Đại hội võ lâm, người đến người đi vô cũng phức tạp, chẳng may có chuyện không hay xảy ra, thôi thì cứ bí mật bảo vệ nàng vậy.

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.” Trung niên nam tử nghe xong, chạy nhanh hướng bên kia phân phó người bảo vệ phu nhân.

Lăng Phong nhìn bóng dáng hẩn liếc mắt một cái, quay người hướng hội trường đi đến.

Gần đến hội trường, đôi mắt đen lơ đãng liếc qua rồi chợt ngẩn ra. Quần áo Nguyệt Nha trường bào tung bay, mặt nạ che mặt bằng vàng, thật là quen thuộc. Đến tột cùng là ai vậy? Nam tử kia ngẩng đầu, mắt nháy nháy. Đôi đồng tử màu tím hiếm có kia đập vào mắt, cuối cùng cũng nhớ ra. Hẳn không phải là người đeo mặt nạ đêm đó uống rượu cùng mình, ngoài ra còn có một nam tử khác sao? Hẳn sao lại ở chỗ này?

Đêm đó, họ không rõ những người kia đã đi lúc nào. Tuy rằng chỉ là một lần tụ họp uống rượu, nhưng đều là những kẻ khổ vì tình, dù không trao đổi nhiều vớiv nhau những cũng đủ để khắc cốt ghi tâm. Sau đó, hẩn lại gặp lại nam tử kia, mới biết hóa ra hẩn là Đế Tôn tôn quý vô cùng của Băng Lãnh hoàng triều, không ngờ người tôn quý như hẩn cũng sẽ khổ khổ vì tình. Nhưng nam tử mắt trước mắt thì từ đó đến giờ chưa từng gặp lại. Hẩn có một cảm giác kỳ quái, rằng nam tử mắt này biết hẩn, hơn nữa biết rất nhiều...

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Gió thổi phất phơ, mang đến cảm giác mát mẻ dịu dịu. Ngọn núi cao vờn vờn, ánh mặt trời nhỏ vun, vừa huyền ảo lại vô cùng tĩnh lặng.

Hắn ta đến trước mặt Mị, đồng tử màu đen vào đòisâu thăm nhìn nhau chăm chú.

Ánh mặt trời thản nhiên rơi trên đầu bọn họ, mai tóc đen như thác nước theo gió tung bay, hai nam tử tuấn mỹ đứng đối diện nhau, phong cảnh sau họ tích tắc liền biến thành một bức tranh thủy mặc.

Trúc cùng Lan hai ămtj nhìn nhau, Mị cùng vị công tử này hình như có quen biết nhau. Nhưng là hai ngwòì không ai nói câu nào, chỉ là im lặng nhìn nhau chăm chú. Không khí bỗng dừng cổ quái, hai người cũng không đoán được bọn họ là bạn hay thù.

Ánh mắt Lăng phong thâm thúy nhìn trúc cùng lan, môi mấp mào, hướng Mị nói:

“Không nghĩ tới chúng ta còn có thể gặp lại nhau?” Hắn cứ tưởng rằng đêm đó cùng uống rượu bất quá chỉ là ngẫu nhiên, không nghĩ là hôm nay có thể tái ngộ, thế này không phải là duyên phận sao?

“Ừ.” Mị nhàn nhạt gật đầu, xem như là đáp. Hắn sớm biết rằng bọn họ sẽ gặp nhau, chẳng những là hắn, còn có vj. Không biết bây giờ Lăng Phong còn giữ tình cảm với vj hay không? Không biết khi cvj xuất hiện, hắn sẽ như thế nào?

“Mị, các người biết nhau sao?”

Trúc thấy hai người nói chuyện như vậy, rõ ràng là có quen biết. Nhưng bộ dáng lạnh nhạt kia thật khiến người ta tò mò, bọn họ rốt cục là có quan hệ thế nào?

“Phải.” Mị gật đầu, trả lời Trúc.

Trúc thấy hần trả lời ngắn gọn như thế, không khỏi thầm xem thường. Hần lúc nào cũng tích chữ như ngọc, trừ bỏ đứng ở trước mặt vương gia vương phi, còn lại chưa bao giờ thấy hần nói câu nào dài hơn mười chữ.

“Hai vị đây là...?”

“Tại hạ là Minh Trúc.”

“Ta là Minh Lan.”

“Mị.” Mị cũng là thân nhiên nói tên, cũng không có nói ra danh phận.

“Trúc cô nương, MỊ công tử, Lan cô nương, thất kính.”lực.

“Tại hạ Lăng Phong.” Hần giới thiệu.

“Hóa ra là Lăng minh chủ.”

“Các vị cũng là tới tham gia Đại hội võ lâm, hiện tại không bằng theo tại hạ cùng nhau đi vào.”

“Đa tạ minh chủ.”

Mị gật gật đầu, lại ngóng về phía cửa. Không biết Vương Phi đã đến chưa.

VTRúc hai mắt vừa liếc liền biết Mị là đang đợi Tiểu thư, nàng cũng thẳng thắn đem nghi vấn của Mị cũng như chính mình nói ra.

“Không biết tiểu thư bao giờ đến?”

“Hắn là đến nhanh thôi.”

Lăng Phong nghe bọn họ nói đến tiêu thư nào đó, mà kiểm hơi nhú. Có chút tò mò, Mị thoát nhìn vô cùng lợi hại này còn có người lợi hại hơn sao? Ánh mắt thâm thúy đánh giá Mị, khí thế bất phàm không giống người thường thế này, tiêu thư của hắn không biết là người như thế nào?

“Đi thôi.” Mị nhìn ra nghi hoặc của LĂNG Phongg nhưng cũng không giải thích. Vương phi đằng nào cũng sẽ đến, bọn họ dù sao cũng sẽ gặp mặt, hiện tại không cần phải tiết lộ bí mật.

“Mời...” Lăng Phong làm tư thế mời ba người bọn họ.

Ba người theo hắn tiến vào hội trường, chúng môn phái người trong giang hồ vừa thấy mình chủ đến đây đều dừng.

“Minh chủ khoẻ.” Mọi người trái phải đều đứng lên, hướng tới Lăng Phong ôm quyền cung kính hỏi.

“Các vị chưởng môn, hiệp sĩ không cần đa lễ.” Lăng Phong hướng tới mọi người cũng chấp tay trước ngực, sau đó lại giới thiệu tên ba người.

“Ba vị này là bằng hữu của tại hạ, Trúc cô nương, Lan cô nương, Mị công tử.”

“.....”

“Mọi người cũng không cần khách khí, mời ngồi.” Lăng Phong đi đến ghế trên ở vị trí chủ tọa, vươn hai tay ý bảo mọi người ngồi xuống.

“Đã lâu không gặp.” Một âm thanh nhàn nhạt đột nhiên truyền đến.

Mọi người vừa ngồi xuống đều cả kinh, không ngờ có người vào hội trường mà không ai phát hiện, có thể thấy được người tới công lực thâm sâu thế nào. Họ cùng lúc ngẩng đầu, lại nhìn thấy bốn thiếu niên nâng một chiếc

kiệu hoa lệ tinh xảo tiến đến, bên người còn có hai hắc y nữ tử đi theo. Họ là ai vậy? Nhìn dung mạo của bốn kiệu phu và hai hắc y nam tử đã vô cùng tuấn mỹ, khí thế bất phàm, không biết người trong kiệu sẽ như thế nào? Nhưng họ đều là người xưa nay chưa từng gặp? Rốt cục là ai? Mọi người đều mơ mơ hồ hồ.

“Tiểu thư đã đến.”

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Mọi người có mặt đang nghi hoặc về thân phận của người vừa đến, Minh Trúc liền quắc mắt đứng lên. Mắt to linh động loé ra ánh sáng trong trẻo hướng đến cổ kiệu, bên cạnh nàng là Minh Lan cùng Mị cũng đứng lên đi theo, ánh mắt hiện lên cung kính, vui sướng.

Lăng Phong sừng sốt, giọng nói “Đã lâu không gặp” ban nãy chẳng lẽ là của người trong kiệu sao? Nhưng nàng là đang nói với ai? Đôi mắt thâm thúy quét về phía đám người Minh Phong liền thấy được vẻ mặt cung kính của bọn họ, nhưng thanh âm này rõ ràng là của một nữ tử còn trẻ, không lẽ tiểu thư của bọn họ lại là một cô gái trẻ tuổi sao? Ánh mắt lại hướng đến cổ kiệu, nhìn bốn thiếu niên nâng kiệu, còn hai người áo đen đứng hai bên, ai cũng đều thân thủ bất phạm. Bọn họ ai cũng mặt quan như ngọc, khí chất lạnh lùng, cước bộ trầm ổn, vừa thấy liền biết là cao nhân. Nữ tử bên trong kiệu kia rốt cuộc là người như thế nào? Hẳn càng ngày càng hiếu kỳ đứng lên.

Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, bốn thiếu niên đem kiệu dừng lại, bốn người cùng hai hắc y nữ tử đứng một bên kiệu.

Gió thổi phất, đem mùi hương hoa cỏ núi rừng thổi tới thơm ngát. Ánh mặt trời long lanh tản nhiên hạ xuống đỉnh kiệu, hơi hơi lay động rèm kiệu màu lửa đỏ, theo cỏ cây nhảy múa.

Màn kiệu màu lửa đỏ bị một đôi tay ngọc ngà nhắc lên, nữ tử thần bí bên trong kiệu rốt cuộc cũng mở ra khăn che mặt.

“...”

Trong khoảnh khắc mọi người nhìn nữ tử kia ngẩng đầu, đều không tìm lòng đọc mà hít vào một hơi. Không biết phải dùng từ ngữ thế nào để diễn tả dung mạo tuyệt sắc của nữ tử này, tuy rằng nàng chỉ mặc xiêm y đơn giản là quần la màu lửa đỏ, tóc dài đen óng cũng tùy ý vấn lên một búi tóc phiêu dật, cảm hờ hững một cây trâm châu sai. Một thân không quá nhiều trang sức nhưng cũng đủ để người ta không dứt mắt ra được. Trên vầng trán no đủ trơn bóng có dùng bút điểm một cánh hoa đào, càng làm cho vẻ xinh đẹp của nàng tăng thêm vài phần.

Nàng là ai? Tiên tử sao?

Mọi người đều nhìn nàng không chớp mắt, chỉ cảm thấy ngây ngốc. Đã mắt, lòng tràn đầy si mê nhìn nữ tử vừa bước xuống kiệu.

Minh Trúc liền bước đến trước mặt Tiểu thư, cười duyên cúi cúi người.

“Tiểu thư, ngài đã tới. Minh Trúc chờ ngài đã lâu.”

“Phải không?”

“Tiểu thư.”

“Vương Phi.” nói nhỏ giọng

Mị, Minh Lan cũng tiến lên, hướng cô cung kính khom người vấn an.

“Các người vất vả rồi.” Cô nhẹ giọng nói, trên mặt có hiện chút lo lắng.

Tuấn nam mỹ nữ đứng trước hình ảnh này, xinh đẹp như một bức họa mà ngây ngốc, đối với thân phận của cô càng thêm tò mò.

~~~~~

Lăng Phong cũng có chút phức tạp nhìn nữ tử áo đỏ trước mặt, kia đôi mắt bạch phân minh, khí chất lãnh ngạo (lãnh khốc + kiêu ngạo), giống như

đã từng quen biết. Trong trí nhớ hiện lên một bóng dáng tương tự, nhưng đúng là nàng sao? Tuyết Nhi lúc đó nhưng kiều diễm kia hiện tại lại trở mã xinh đẹp như thế sao? Tim kích động đập liên hồi, con người ideo nhìn thẳng vào nàng nhưng cũng không thể nào khẳng định chắc chắn. 1 năm qua, dường như chẳng có gì thay đổi, nhưng lại không còn chân thật như trước. Môi mỏng khẽ gợi nhếch lên, định mở miệng hỏi nhưng lại sợ là mình nhầm lẫn. Bàn tay to nắm rồi mở, mở lại nắm. Có chút hối hận chính mình vì sao lại rời Tuyết Nhi đi 1 năm?

“Lăng Phong.” Cô nhìn đến hấn ta, thờ ơ mở miệng, trong giọng nói có chút buồn bã khó hiểu. Đã 1 năm, 1 năm trước hấn còn là một minh chủ trẻ tuổi cuồng dã không kiềm chế được, là một thiếu niên trẻ tuổi kiêu ngạo. Nàng cự tuyệt hấn cũng làm hấn đau lòng, từ đó cũng không có gặp lại, Nhưng 1 năm sau, hấn lại hơn một phần thành thực, sự cuồng dã không kiềm chế được năm xưa giống như bị năm tháng mài mòn, trở nên lạnh lùng cùng nội tâm hơn trước rất nhiều.

“Người là...”

Một tiếng gọi lạnh nhạt của Lăng Phong làm cho Lăng Phong luống cuống, con người thâm thúy nhìn chăm chăm nàng, hoàn toàn không còn phong phạm bình tĩnh như trước. Nàng thật là Tuyết Nhi, chỉ có Tuyết Nhi mới có thể không chút khách khí như vậy mà gọi cả tên họ hấn, chỉ có Tuyết Nhi mới có khí thế như vậy. Hấn sao lại không sớm nghĩ đến chứ?

“Chính là người người đoán kia.” Cô lập tức khẳng định đáp án cho hấn. Nam nhân đáng thương, lại bị sự xuất hiện của nàng làm cho sợ hãi. Không thể làm tình lữ (hai người yêu nhau), chẳng lẽ ngay cả làm bằng hữu cũng không thể hay sao? Hấn cư nhiên lại tránh mặt mình 1 năm, có lẽ muốn trốn tránh hiện thực rằng người mình yêu không yêu mình, lại muốn làm bằng hữu với mình, một hiện thực vô cùng tàn khốc. Nhưng nàng cũng không đồng ý, ít nhất nàng cũng sẽ không bỏ vì không chiếm được tình yêu mà trốn tránh. Phải trốn tránh, không bằng dùng cảm đối mặt. Chỉ có dùng cảm

thì mới có được hạnh phúc, con ngòai chỉ biết trốn tránh thì chỉ là một kẻ nhu nhược mà thôi.

“Tuyệt Nhi...”

Hắn ta nhìn nàng, đáy mắt lại xẹt qua chút bi thương. Nếu không phải do hắn cật lực không chết, có lẽ hắn sẽ thực sự luống cuống. Hai chữ ngăn ngùn nhưng bao hàm bao nhiêu mong nhớ, bao nhiêu buồn bã, cũng bao hàm tình cảm không rõ của mình...

1 năm đã qua, hắn còn yêu nàng sao? Chỉ sợ chính bản thân hắn cũng không biết đáp án.

“Minh chủ cư nhiên lại biết nữ tử này, bọn họ là có quan hệ gì đây?”

“.....”

Nhìn thấy hai người rõ ràng là quen biết đã lâu, mọi người nhin không được mà khe khẽ đoán mò.

“Võ lâm đại hội khi nào bắt đầu?” Cô bước đến, dừng lại cạnh Lăng Phong ba bước chân. Nhưng ba bước này cũng giống như quan hệ của bọn họ, vĩnh viễn không thể tiến thêm được.

“Hả?” Lăng Phong nhíu mi, còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

“Ta là vì Đại hội võ lâm mà đến.” Cô thẳng thắn nói, tuy rằng biết như vậy sẽ làm hắn đau lòng. Nhưng sự thật chính là sự thật, gặp hắn chẳng qua là ngẫu nhiên. Hắn đã có cuộc sống của mình, chỉ cần tốt, bọn họ thuận đường gặp mặt cũng chỉ là bằng hữu lâu ngày gặp nhau.

“Thì ra là thế.” Sở Ngự Hằng cười khở, ánh mắt thâm thúy trở nên âm đạm. nàng vẫn như cũ trực tiếp đả thường người, nhưng lại khiến người ta

thấy rõ sự thật, dù có tàn nhẫn.

“Sẽ bắt đầu ngay thôi.” Lăng Phong gật gật đầu, đưa nàng cùng người của nàng đến một vị trí tốt. Thu hạ đáy mắt bi thương của mình, trở lại chỗ ngồi chính giữa. Khuôn mặt tuấn mỹ không chút biểu cảm lại trở nên bình tĩnh trầm ổn như cũ, bàn tay vương lên, cất cao giọng nói:

“Võ lâm đại hội bắt đầu...”

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Bàn tay to của Lăng Phong giơ lên, làm cho những người đang huyền não phía dưới chột dại ra. Không ít thì nhiều, không ai rời mắt được Băng Tuyết Nhi cũng những con người xuất sắc bên cạnh nàng.

Sau khi nghe Lăng Phong chậm rì rì thông báo cho mọi người quy tắc của Đại hội võ lâm, tấm vải đỏ phủ lên cái trống to đặt một bên đài chiến đấu được bỏ xuống. Tay Lăng phong cầm dùi trống đánh mạnh vào mặt trống da trâu, tức thì thanh âm “Thùng thùng thùng...” nổi lên, đem theo khí thế anh dũng hào hùng.

Sau tiếng trống cuối cùng, hai bóng dáng từ trong đám người lơ nhố bay vút lên, như chim ưng oai dũng ngự trên đài cao.

“Tại hạ Vương Hồ, phái Không Động.”

“Tại hạ Bạch Hoạ, phái Thanh Thành.”

Hai người vừa bước lên đài chấp tay trước ngực hướng mọi người tự giới thiệu. Vương Hồ này mày rộng mắt to, vô cùng cao lớn, quần áo màu xanh ngọc, thoát tông vô cùng uy vũ. Mà Bạch Hoạ kia dáng người cao gầy, khuôn mặt nhã nhặn, trang phục màu xanh, không giống người trong võ lâm, ngược lại còn giống thư sinh một sách, chỉ có con người thâm thúy kia lộ ra vài phần lợi hại.

“Nguyên lai là đệ tử phái Không Động và Thanh Thành.”

“.....”

Mọi người ở dưới đài nhỏ giọng nói thầm, hai người này trên giang hồ coi như cũng có chút danh tiếng đi, nhưng mà xem hai người một vạm vỡ một gầy gò, không biết kết quả sẽ như thế nào?

“Bắt đầu đi.” Lăng Phong đứng lên, hướng tới hai người đó gật đầu. Ánh mắt thâm thúy nhìn về hướng cô, liền thấy cô bị một đám người vây quanh, như một nữ vương cao cao tại thượng. Váy dài quần la màu lửa đỏ theo gió núi lơ đãng bay bay tạo thành độ cong duyên dáng, vài sợi tóc đen trên trán cũng nhẹ nhàng bay bay. Bảy năm trước nàng còn là một oa nhi mười mấy tuổi tuổi phấn điêu ngọc mài, 1 năm sau lại trở mã xinh đẹp như vậy, làm người ta nhìn không được mà tưởng nàng là tiên nữ. Mà bóng dáng lãnh lệ khó dò kia vẫn như trước, không biết 1 năm qua nàng sống thế nào? Mặc dù có nghe nói hoàng thượng 1 năm trước đã độc sủng một mình nàng, nhưng hiện tại sa nàng lại xuất hiện ở đây? Nam nhân kia dù tuấn mỹ phóng khoáng thế nào cũng làm sao có thể để thể tử tuyệt mỹ của mình đi đó đi đây thế này?

Con người thâm thúy bất tri bất giác hiện lên chút tà mị, nháy mắt lại trở về khuôn mặt như cũ. Haizz, có lẽ là hãn nghị nhiều rồi. Làm sao hãn quên được, 1 năm trước nàng đã là tiểu yêu vương phi không ai địch nổi, hiện tại chỉ sợ là càng ngày càng lợi hại thôi. Nhìn tuấn nam mỹ nữ đứng bên người nàng, ai cũng đều khí độ bất phàm. Chính là cũng không nghĩ tới, Mị kia cùng mình uống rượu một đêm lại là thuộc hạ của Vương gia. Như vậy nữ tử làm cho hãn khổ sở trước đây là ai? Còn không phải là cô sao?

“Đa tạ.”

Một tiếng trầm ổn, khiêm tốn truyền đến, Lăng Phong ngoái đầu lại đã thấy Vương Hồ thuộc Không Động phái kia đã bị Bạch Hoạ đánh bại, khổ người cao lớn chật vật, mà Bạch Hoạ gầy còn hai tay ôm quyền, biểu tình trầm ổn, nhưng bất tri bất giác lại toả ra khí độ không tầm thường.

Vương Hồ chật vật đứng thẳng dậy, trừng mắt nhìn Bạch Hoạ, sau đó ôm quyền nói gì đó rồi phi thân xuống đài.

“Không biết có vị đại hiệp nào nguyện cùng tạt hạ luận bàn võ công nữa hay không?” Sau khi Vương Hồ rời đi, Bạch Hoạ Niên, ướng tới trước đài cao giọng nói.

“Ta đến.” Một âm thanh vang dội vọng đến, mọi người vừa nhốn nháo đã thấy một bóng dáng màu đen dừng ở trên đài. Người vừa đến khuôn mặt bình thường, dáng người cao to. Chòm râu to che cả hai má theo ăn nói chuyện mà rung động, mọi người nhất thời không nhìn ra được hẳn rốt cuộc là người của môn phái nào.

“Xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ đây?” Bạch Hoạ nhìn hẳn, trong óc cũng hiện ra chút mờ mịt. Người này hẳn chưa từng gặp qua, nhưng nhìn hẳn vừa rồi đúng là công lực thâm hậu, thật không nhìn được mà dò xét.

“Ta là ai, các người đều không cần biết.” Người vừa tới lời nói có chút ngạo mạn, ánh mắt hẹp dài đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Lăng Phong đang ngồi.

“Nhưng là ta sẽ thắng tất cả các võ lâm nhân sĩ ở đây, vậy nên các người kêu ta là tân võ lâm minh chủ cũng không tệ.” Bàn tay to ngoắc ngoắc chỉ hướng Lăng Phong, ánh mắt xẹt qua một tia âm hiểm. Đã im lặng nhiều nay để chuẩn bị trở thành bá chủ võ lâm, anh tài, võ công đều không thiếu, hôm nay có lẽ là ngày thực hiện rồi.

“Ngông cuồng, người dám ăn nói lớn mật như vậy.”

“Làm càn, có bản lĩnh đánh qua chúng ta rồi nói sau.”

“.....”

Lời nói nam tử vừa nói ra, lập tức khơi dậy tức giận của mọi người. Tuy rằng không ít người cũng nể ngại vị võ lâm minh chủ này, nhưng tự biết mình không có năng lực. Nhưng nam tử này vừa đến đã cho mọi người biết dã tâm của mình như vậy, còn không để võ lâm minh chủ đương nhiệm vào mắt. Cường vọng như vậy, nếu hẳn thực sự ngồi lên chiếc ghế minh chủ võ lâm, bọn họ chắc cũng không có bao nhiêu ngày lành.

“Minh chủ, người này miệng lưỡi ngọt ngào, phái Võ Đang ta nguyện ý cùng hắn đấu một hồi.” Chương môn phái Võ Đang đứng dậy, hắn khuôn mặt hơi gầy, quần áo màu xanh, hai mắt hữu thần, nội liễm trầm ổn, rất có khí thế.

“Minh chủ, phái Nga Mi ta cũng nguyện ý cùng hắn tỉ thí.” Chương môn phái Nga Mi, Tuệ Tĩnh sư thái cũng đứng dậy, nàng cầm trong tay phất trần, quần áo màu tro, khuôn mặt có vài phần lợi hại.

“Còn có ta phái Thiếu Lâm.....”

“Phái Không Động.”

“.....”

Các võ lâm môn phái hết thảy đứng dậy, đều muốn cùng kẻ cường vọng kia một sống một còn.

“Ha ha ha.....” Kẻ kia một trận cười đến điên dại, “Đều lên đây đi, các người tất cả đều xông lên, ta cũng không sợ.”

Lời nói của hắn càng khiến cho chúng nhân sĩ võ lâm càng thêm chán ghét, ngay cả Lăng Phong cũng nhíu mày thật sâu. Người này rốt cuộc là ở đâu mà đến? Trên giang hồ hắn cũng chưa gặp qua bao giờ.

Băng Tuyết Nhi mày liễu nhíu nhíu, mắt đen liếc qua nam tử trên đài. Người này nhìn cũng không đến nỗi, không nghĩ tới lại thật sự là kẻ cường

vọng như vậy. Đột nhiên, một nữ đồ đệ Nga Mi cùng hãn giao chiến đến gần sát nàng làm nàng không thể không để ý đến. Ánh mắt kia thật sự rất giống,giống hệt như lời Tân Duyên Dật miêu tả về Diệp Huyền. Nhớ rõ Tân Duyên Dật từng nói, Diệp Huyền này rất giỏi thuật dịch dung, mà cho dù có dịch dung hay không thì cũng không thể thay đổi ánh mắt. Một người cho dù có thay hình đổi dạng thế nào thì đôi mắt cũng sẽ không biến đổi nhiều, chẳng lẽ người này chính là Diệp Huyền sao?

“Diệp Huyền...”

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Băng Tuyết Nhi đứng lên, quần la màu lửa đỏ theo gió lay động. Dung nhan tuyệt mỹ, biểu tình lạnh nhạt. Nhìn nàng không khác gì tiên tử hạ phàm, lại còn giống như vị nữ vương tối cao được nhân gian chiếu cố.

Chính là một tiếng nhẹ nhàng, lại giống như long trời lở đất. Trên đài nam tử cuồng vọng chột cứng đờ, tiếng cười tắt hẳn, hai tròng mắt hẹp dài trừng về phía cô, nhìn chăm chú. Hắn luôn tin tưởng rằng không ai có thể nhìn ra được thân phận của mình, cứ nhiên hôm nay lại bị người ta nhận ra, huống hồ còn là một nữ tử còn trẻ mà hắn chưa bao giờ gặp qua.

“Người là Diệp Huyền?” Minh Trúc quắc mắt đứng lên, đôi mắt linh động gằn như bị hận thù bao phủ toàn bộ, bàn tay mẫn gắt gao nắm chặt, đánh giá nam tử cuồng vọng trên đài, chờ đợi hắn xác định.

Tất cả mọi người đều bị một màn này làm cho kinh sợ, nữ tử thần bí này như vậy lại có thể biết được thân phận của kẻ ngông cuồng này. Nàng rốt cuộc là ai?

Lăng Phong đứng lên, nhìn chăm chú vào Băng Tuyết Nhi. Tuyết Nhi có biết nam tử này, lại nhìn qua Minh Trúc, Minh Lan đứng bên người nàng, cả người đều tràn ngập hận ý làm người ta nhin không được mà kinh hãi. Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?

“Ha ha ha.....”

Sau một hồi sững sờ, Diệp Huyền lấy lại tinh thần lại một lần nữa cười điên dại. Sơn núi chấn động, gió gào thét, đem tóc của hắn thổi bay bay,

một đôi mắt hẹp dài mang đầy tà khí. Hắn nhìn cô, nhíu nhíu mi. Mọi móng có chút trắng bệch nói, làm cho chòm râu cũng rung động không ngừng.

“Tiểu nha đầu người nói không sai, ta chính là Diệp Huyền.”

“Người quả thật là Diệp Huyền.” Cô đến gần hắn nhìn chăm chú, hoàn toàn không để sự cuồng vọng của hắn vào trong mắt.

“Đúng vậy.” Diệp Huyền duỗi tay ra, vuốt vuốt chòm râu của mình, lộ ra khuôn mặt gầy có chút nhợt nhạt. Tà tử nhìn chúng nhân sĩ võ lâm đang kinh sợ, “Ta chính là Diệp Huyền, cũng chính là minh chủ võ lâm tương lai.”

“Hừ, bất quá cũng chỉ là loại người vô sỉ giấu đầu hở đuôi.” Không Động phái Vương Hổ lúc trước bị Bạch Hoạn đánh bại, đầy bụng căm tức. Hiện tại nam nhân cuồng vọng này lại chọc giận hắn, làm hắn nhin không được mà nói ra.

Ánh mắt hẹp dài của Diệp Huyền híp lại nhìn Vương Hổ, đột nhiên tay phải vung lên, nghe “vút” một tiếng, một vật nhỏ lấp lánh ánh bạc từ trong tay Diệp huyền hướng Vương Hổ bắn ra. Tốc độ nhanh như sét đánh làm cho Vương Hổ không kịp trở tay, chưa kịp phản ứng lại cây châm kia đã đâm vào cơ thể.

Phụt...

Một ngụm máu tươi phun ra, thân thể cơ lớn đổ rầm xuống đất. Màu da đồngkhoẻ mạnh bỗng dừng chuyển thành thâm đen, chắc chắn là đã trúng kịch độc.

Mọi người ồ lên, đều hoảng sợ lại phần hận nhìn phía Diệp Huyền. Không nghĩ tới hắn lại âm hiểm như vậy, cư nhiên lại dùng ám khí tẩm độc.

Minh Trúc, Minh Lan nhìn Vương Hồ ngã xuống đất, trong nháy mắt tựa hồ lại thấy được cảnh cha mẹ chết thảm lúc đó. Ánh mắt đầy lửa hận thù thiêu đốt, bàn tay mềm rút bảo kiếm bên hông ra, quát một tiếng:

“Cầu tặc Diệp Huyền, hôm nay ta phải lấy mạng ngươi.” Thân ảnh xinh đẹp như chim yến tinh xảo, phi thân lên đài.

“Chị.” Minh Lan nhìn thấy Minh Trúc làm vậy, sắc mặt đại biến, cũng phi thân đi lên.

“Hừ, cả hai người cùng chịu chết.” Diệp Huyền hiển nhiên không đem hai kẻ trẻ tuổi đặt vào mắt, tay phải giương lên định sử dụng độc châm.

Mị hương Ảnh, Dạ gật đầu một cái, hai bóng dáng màu đen giống như đại bàng vỗ cánh, bay lên một trái một phải mang Minh Trúc và Minh Lan tránh khỏi độc châm.

“Mị, bỏ ta ra, ta muốn thay cha mẹ báo thù.” Minh Trúc giãy giụa, trừng mắt đầy hận thù nhìn Diệp Huyền, giận dữ hét.

“Kẻ thù của ta nhiều như vậy, cha mẹ của tiểu nha đầu ngươi là ai?” Diệp Huyền nhìn Minh Trúc luôn mồm la hét muốn báo thù, ánh mắt hẹp dài bỗng dăm chiêu.

“Cha ta là vương hoàng Tân Duyên Lật.” Minh Trúc oán giận nói.

“Nga, nguyên lai là vị bằng hữu Tân Duyên Dật kia không tốt.” Diệp Huyền gật đầu, thừa nhận, ngữ điệu lại mang vẻ khinh thường, “Ai bảo cha ngươi không thức thời, ta vốn có ý định một chưởng đánh chết hã, nhưng ngẫm lại như vậy quả thực quá nhân nhượng rồi. hã không phải là sợ liên lụy người nhà sao, ta liền khiến cho nhà hã ngay cả một móng cũng không còn. Không nghĩ tới cư nhiên lại để sống ngươi và em ngươi.”

Lại chính vì nguyên do mà cả nhà nàng lại chịu cảnh diệt môn.

Minh Trúc, Minh Lan đưa tay gắt gao nắm thành quyền, hấn căn bản không phải người, là ác ma không có tính người.

“Mị, người bỏ ra. Ta muốn giết kẻ không có nhân tính này, ta muốn giết hẳn.” Minh Trúc lại hướng Mị kêu la.

Mọi người như vậy mới biết ra là Diệp huyền là kẻ thù diệt gia của vị 2 vị tiểu cô nương này, lại càng ghê tởm con người tàn nhẫn như vậy.

Cô chớp mi một cái, quần la lửa đỏ tung bay, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt giống như một con chim phượng hoàng rực rỡ đang bay, bóng dáng tao nhã liền dừng lại trên đài cao.

“Dẫn họ đi xuống.” Cô hướng Dạ,Mị nói.

“Vâng.” Dạ,Mị đem Minh Trúc đang giãy giụa cùng Minh Lan bay xuống đài.

“Chủ tử, ta không cần đi. Ta muốn thay cha mẹ báo thù.”

“Im miệng.” Cô lạnh lùng nói.

Minh Lan ở bên người Minh Trúc nhỏ giọng an ủi, tiểu thư sẽ trả thù giúp chúng ta.

“Tiểu nha đầu, người muốn gì?” Diệp Huyền nhìn Băng tuyết nhi, con người họ pdài hiện lên một sự kinh diễm. Còn trẻ lại tuyệt sắc như vậy, nếu có thể lấy nàng chắc chắn là như hổ thêm cánh rồi.

“Ta muốn mạng người mà chắc người cũng biết chuyện mẫu thân người bị ta giết rồi đúng không?.” Cô lạnh lùng liếc mắt nhìn hẳn, bàn tay mềm vuốt vuốt tóc trên đầu, làm tóc đen phân tán ở vai, đẹp đến kinh động lòng người. Một đôi mắt lạnh lùng giống như băng tuyết ngàn năm ngưng tụ,khiến người ta có cảm giác như đông lạnh.

Diệp Huyền kìm lòng không run lên, lại âm thầm cười chính mình ngu ngốc. Một tiểu cô nương như vậy thì có gì đáng sợ chứ nhưng chuyện đó ko biết thật hay giả. Vẫn bất động, cười tà nhìn cô.

“Muốn mạng của ta, phải xem là tiểu cô nương đây có năng lực đó hay không.”

Bất chợt, ý cười chợt tắt, hai tay khẽ động, độc châm như hàng ngàn hạt mưa sắc bén loé ra ánh sáng bạc, bay thẳng về phía Cô.

Lê hoa đái vũ (*) châm?

(*)Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái. (Theo Tra tuân công cụ đại toàn)

Mọi người hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, chỉ sợ nữ tử giống như tiên nữ này hôm nay lành ít dữ nhiều.

Lăng Phong này giờ chỉ im lặng quan sát đột nhiên đứng lên, hai mắt thâm thúy tràn đầy sự sợ hãi, gắt gao nhìn chăm chăm trên đài, xuyên qua ánh nắng chói chang nhìn hàng ngàn cây ngân châm hướng cô bay đến, nhện không được kêu lớn:

“Cẩn thận...”

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Lăng Phong lời nói vừa ra khỏi miệng, bóng dáng lửa đỏ của Băng Tuyết Nhi đã thoát một cái bay vút lên. Phất tay áo dài một cái đỡ lấy ngân châm của Diệp Huyền, sau đó nhanh nhẹn hạ xuống, giơ tay áo ra. Tay áo màu đỏ găm đầy ngân châm dưới ánh mặt trời loé ra ánh sáng, làm người ta nhìn mà ghê người.

Cô bình yên vô sự, Lăng Phong cùng những người có mặt ở đây đều thở phào nhẹ nhõm. Nhưng Diệp Huyền thì một bụng tức giận, độc châm này là hãn khổ luyện hơn mười năm mới hoàn toàn học hết được, huống chi là hãn đã bắn ra toàn bộ châm như vậy, hầu như chưa ai có thể thoát được. Vậy mà tiểu cô nương trước mắt này hăng những lông tóc vô thương, còn có thể tiếp được toàn bộ ngân châm của hãn, thật sự là quá lợi hại. Đôi mắt hẹp dài hípl ại, giống như muốn xuyên thủng Băng Tuyết Nhi.

“Dùng ám khí đã thương người, mặt mũi đâu mà dám tự coi là anh hùng chứ. Để lão phu dạy cho người một bài học.”

Chưởng môn phái Không Động bởi vì đại đồ đệ vừa bị trúng độc mà lửa giận ngút trời. Bây giờ lại thấy tên Diệp Huyền này lại xuất ra ngân châm độc ác, vô cùng xem thường hạ người vô sỉ như vậy. Chỉ thấy ông ta hét lớn một tiếng, bay vút lên đài.

“Khoan đã.” Cô giơ tay lên chặn lại động tác của chưởng môn phái Không Động, thờ ơ nhìn qua Minh Trúc bên cạnh đám người bên dưới, đã thấy nàng gắt gao căn môi, ánh mắt thật to nhìn chăm chú vào mình như đang khẩn cầu.

“Mạng người này là của ta.” Quay đầu, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Diệp Huyền, giọng nàng không lớn không nhỏ nhưng cũng đủ để tất cả mọi người ở đây nghe được thanh âm thản nhiên của nàng.

Mọi người nháy mắt không nói gì, nhìn nữ tử này mặc dù tuổi còn trẻ nhưng tuyệt không phải là kẻ hời hợt, quay đầu hướng Lăng Phong liền nhận được một cái gật đầu bất lực của hắn. Bọn họ ai cũng đều không nói nên lời, mặc dù cũng muốn chính mình được tự tay giết tên công cuồng này, cho hắn biết thế nào là kết cục dám khinh thị bọn họ. Nhưng mình chủ đã gật đầu, bọn họ làm sao dám động thủ?

Chương môn phái Không Động liếc mắt một cái nhìn đệ tử của hắn đang chăm sóc Vương Hồ, đáy mắt hiện lên một tia không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể oán hận lui về một bên.

“Tiểu nha đầu, muốn mạng của lão phu, phải xem xem người có bản lĩnh đó hay không.”

Diệp huyền bị lời nói của Băng Tuyết Nhi chọc giận. Hắn đưa tay lên mặt kéo xuống, lộ ra một mảnh da mặt đen đúa, khắp mặt chi chít vết đao kiếm, có vết thương còn chưa lành, nhìn vô cùng khủng bố.

“Oẹ...”

Minh Lan nhìn gương mặt xấu xí ghê tởm của Diệp Huyền, nhin không được nôn ra một trận. Minh Trúc thấy thế, chạy nhanh đến vỗ lưng cho nàng.

Mọi người nhìn thấy khuôn mặt thật của Diệp Huyền xong cũng không khỏi nhăn nhó, thật không nghĩ đến bộ dạng của tên công cuồng vọng đó lại khó coi đến vậy. Quay mặt đi, chỉ một số ít người danh thếp có thể dùng mắt mà nhìn trực diện hắn.

“Đây mới là diện mạo chân thật của người?.” Băng Tuyết Nhi đứng ở nơi đó, như một gốc cây đở rựcrỡ. Tóc dài đen óng theo gió bay bay, trên khuôn mặt tuyệt mỹ không nó nửa điếm sợ hãi, giống như kẻ trước mặt nàng bất quá chỉ là một con người tầm thường.

“Người không sợ?” Diệp Huyền nhìn vẻ mặt chán ghét của mọi người dưới đài, sau đó lại quay đầu nhìn cô,thấy cô một thân lạnh nhạt bình tĩnh, nhịn không được nhúu mà.

“Đẳng nào cũng giết, có gì e ngại?”

Băng Tuyết Nhi liếc hăn một cái, đôi mắt sắc bén tinh tường phản chiếu bộ dáng Diệp Huyền.

Diệp huyền nhìn bộ dáng mình trong mắt cô, đầu tiên là cả kinh, sau đó lại bị lời của nàng chọc chọc giận.

“Tiểu nha đầu, không làm được thì đừng có cuồng ngôn.”

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Nói xong, tay sờ đến một bên thắt lưng, một phen đem nhuyễn kiếm lấy ra. Theo thời gian, mặt trời càng lên cao, ánh nắng sáng lạn chói mắt chiếu trên lưỡi kiếm, loé ra ánh sáng, hàn khí bức người.

Cô mày liễu khẽ nhếch, tà mị liếc nhìn Minh Lan. Minh Lan hiểu ý, bóng dáng màu trắng như đại bàng bay vút, dừng lại trên đài, phát tay gọn gàng một cái, bảo kiếm bên hông bay ra hướng cô.

Cô tiếp được kiếm, mở kiếm ra khỏi vỏ. Bảo kiếm vừa lấy ra, đem vỏ kiếm đẩy về cho Minh Trúc. Cô một tay cầm kiếm như một vị tướng quân xinh đẹp trên chiến trường, tóc đen theo gió tung bay.

“Một chiêu định thắng thua.”

Băng Tuyết Nhi lạnh lùng nói với Diệp Huyền, tay phải cầm bảo kiếm nhắm thẳng vào hãn. Lưỡi kiếm sắc bén, cả thanh kiếm giống như bị một lớp ánh sáng mờ ảo bao lấy. Chiêu đầu tiên, Diệp Huyền còn có thể tránh thoát công kích của Băng Tuyết Nhi, nhưng ba chiêu sau, cô nhìn có vẻ lưỡi biếng, động tác uể oải nhưng đường kiếm lại vô cùng hiểm hóc, kiếm khí cũng ngày càng sắc bén. Diệp Huyền né tránh không kịp, bị cô đâm trúng, máu tươi đỏ sẫm từ ngực hãn phụt ra, bảo kiếm của Minh Trúc vẫn còn cắm trong ngực.

“Người...”

Diệp Huyền chỉ vào Băng Tuyết Nhi, hai tròng mắt hẹp dài trừng lớn. không nghĩ đến mình cứ nhiên lại cứ như vậy mà bị đâm trúng, thật không

thể nào lại như vậy được. Hãn võ nghệ phi phàm, sao lại có thể bị đánh bại bởi một nha đầu chứ?

Cô nhích tay, đem kiếm rút ra. Máu đỏ sẫm theo miệng vết thương phụt ra, xinh đẹp mà chói mắt. Cô vút mộ tcái, hạ xuống một bên

Một tiếng trống vang lên, thân hình gầy gò của Diệp Huyền ngã xuống sàn. Lại vẫn như cũ trợn tròn mắt nhìn côn, rõ ràng là không cam lòng.

“Minh Trúc.” Cô thờ ơ liếc Diệp Huyền một cái, sau đó lạnh lùng hướng Minh Trúc. “Lên đây.”

Minh Trúc nhanh chóng bay vút lên đài, ánh mắt oán hận trừng Diệp Huyền, chỉ hận không thể tận tay rút gân, lột da hãn.

“Kẻ thù ngay trước mắt, muốn định đoạt thế nào tùy người.” cô ngón tay khẩy một cái, điểm trụ huyết đạo của Diệp Huyền. Mặc kệ hãn nhìn nàng một cách oán độc, mày liễu nhếch lên, lại bồi thêm một câu. “Hay là muốn băm chém ngàn mảnh rời đem làm mồi cho thú rừng?”

Mọi người nghe vậy không nhin đwọc đơ mồ hôi lạnh, nữ tử này không ngờ lại ngoan độc như vậy. Cho dù là kẻ thù, lấy tính mạng cũng là được rồi đi, hiện tại lại còn muốn đem hãn phanh thây ngàn mảnh, làm mồi cho thú rừng sao? Nhìn Diệp Huyền trên mặt đất không thể nhúc nhích, bọn họ bây giờ lại hơi có chút thương xót cho hãn.

“Phanh – thây – ngàn – mảnh.” Minh Trúc oán hận trừng mắt nhìn Diệp Huyền, gằn từng chữ. Cả người hận ý như núi lửa bùng nổ, không chút nào che giấu. Nàng muốntận mắt nhìn thấy tên ác nhân này bị một đao rời một đao hạ xuống người, cho hãn biết thế nào là đau đớn, lấy máu hãn rửa sạch tội lỗi cả đời.

“Được.” cô gật gật đầu, âm thanh lạnh lùng nói. “Phanh thây ngàn mảnh.”

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 29

1 tuần sau:

Mỗi ngày sau đó đều là 1 ngày ấm áp.

Chỉ là mỗi lần nhớ về cha của mình trước đây thì lại cảm thấy chua xót.

Từ khi xuyên về đây cô đã không còn gặp lại họ nữa.

Hoa viên dưới tay cô chăm sóc càng ngày càng tốt hơn, càng mỹ lệ hơn trước rất là nhiều.

Mỗi ngày, hẳn đều về nhà với cô một tác cũng không mới dời thì làm sao còn khí thế như trước đây nữa.

Chỉ là từng đêm cô lại bị hẳn dày vò ngọt ngào đến không tưởng tượng nổi.

Cô nói: " Chàng làm thế không sợ ta mệt chết sao?" Hẳn trả lời:

- Ta với nàng đã xa nhau hơn 1 tuần nàng phải đền bù cho ta chứ.

Cô trợn mắt đền bù có ai giống như cô không bị lão chồng tính toán từng ly từng tí ngay cả chuyện này cũng vậy...

Cô có lúc thấy rối loạn không nói rõ, chính mình mỗi lần làm chuyện xấu hổ đó, cô đều mệt muốn chết, mệt đến xương cốt đều đau nhức, mà hẳn như là càng ngày càng dững mãi, mãi liệt, mỗi lần không đem chính mình làm đến hôn mê, hẳn liền không thỏa mãn. Nàng cũng không thể để

dàng tha thứ mình khi vừa nhìn thấy trên mặt hấn hiện ra thất vọng, nàng càng ngày càng cảm thấy chính mình có khuynh hướng bị ngược.

Cô đang ở Lục Bảo Cung sắp xếp mọi chuyện, đột nhiên có cảm giác buồn nôn kịch liệt, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của bốn người Minh Mai trắng bệch vì kinh sợ, chạy như điên đi ra ngoài. Cô muốn kêu nàng lại, bất đắc dĩ tốc độ của bọn họ kia, nhanh đến nỗi Cô muốn kêu cũng không kịp.

Một lúc sau....

"Thần, xin chúc mừng Vương phi, chúc mừng Vương phi..." lão thái y vẻ mặt mỉm cười như hoa cúc nở nói với cô

"Thân thể ta, không có vấn đề gì chứ?"

Một bóng người vọt vào, không đợi thấy rõ, Cô đã bị ôm vào lòng ngực quen thuộc.

"Nương tử, nàng có sao không, mới qua một tháng, đừng dọa bốn vương!" Nhìn vẻ mặt lo lắng của hấn, cô nhỏ nhẹ.

"Ta cũng không biết, Thái Y chưa kịp nói đã bị chàng đột nhiên xông tới làm thất thần, lo sợ rồi."

"Thái Y, nói mau, Vương phi thế nào?" Hấn nhìn Thái Y đang thất thần, lạnh lùng lớn tiếng hỏi.

"Vương gia! Vương Phi có hỉ!!!"

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 30

"Người nói Vương phi có thai?" Hiên Viên Lãnh vẻ mặt kích động, hưng phấn, vui sướng tràn đầy thân thể, nàng mang thai con của hắn, ha ha ha...

"Đúng vậy Vương gia, cái này là đơn thuốc dưỡng thai của Vương phi do thần kê, còn có một số việc cần chú ý, xin Vương gia cùng vi thần ra ngoài một chút được không ạ?"

"Mị, người dẫn Thái Y đi ra ngoài một chút đi." Nói xong ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô.

Không đợi Mị mở miệng.

"Vương gia, thần cảm thấy vẫn là ngài đi ra là tốt hơn." Mặt lão Thái Y có điểm đỏ ửng, không dám nhìn sắc mặt hắn lần nữa, phải biết rằng Chiến Thần Hiên Viên Lãnh- Ma vực Ma Vương chỉ khi đối mặt với Vương phi mới hiện ra ánh mắt ôn nhu của hắn.

"Lãnh, chàng đi ra đi, đừng làm cho Thái Y khó xử!" Cô nói.

"Ừ, nương tử đợi một chút, ta đi một lát sẽ trở lại."

Chờ hắn cùng Thái y ra khỏi cửa phòng, cô mới chậm rãi vuốt ve bụng nhỏ đang chứa một sinh mạng của mình.

Bất quá ngẫm lại nam nhân này mỗi đêm đều chăm chỉ như vậy, muốn không có phỏng chừng cũng rất khó phải nói là cực kỳ khó a.

Trên mặt cô như có hào quang của tình mẫu tử, nàng sắp làm mẹ nha.

" chúc mừng tiểu thư!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của bốn người Minh Mi đứng một bên tràn đầy hưng phấn nhìn cô.

"Cảm ơn các người."

Lúc này, cửa lại mở ra, khuôn mặt hẩn âm trầm tiến vào.

Nhìn vẻ mặt hẩn vừa nãy còn hưng phấn kích động, sau khi rời khỏi đây liền bộ dáng này là sao.

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 31

"Các người, đi ra ngoài trước!" Hãn nhìn thoáng qua 8 người họ, lạnh lùng nói.

Sau khi Tình nhi rời khỏi phòng, đóng cửa, trong phòng chỉ còn lại hãn cùng cô thôi

"Hồ Thái Y chết tiệt, không phải Mị ngăn cản, ta đã sớm giết hãn."

"Lãnh, sao vậy? "

"ta.....".

"Có phải là thân thể của ta lại có vấn đề gì hay không?" hỏi.

"Không có, nàng đừng có đoán mò!"

"Vậy vì sao sắc mặt chàng lại kém như vậy?"

"Hãn nói nàng mang thai ba tháng đầu không thể cùng bốn vương cùng phòng. Chết tiệt, hỏi hãn có dược vật gì có thể giải quyết, hãn lại nói không có. Không có nàng bốn vương không thể đi vào giấc ngủ, nàng cũng biết mà."

Nhìn hãn lúc ôn nhu, lúc ủy khuất, cô thật muốn té xỉu, không phải ba tháng sao, có cần phải vậy không.

"Lãnh, đây là chàng không đúng, kỳ thật cũng không phải không thể cùng phòng, chính là không thể vận động kịch liệt mà thôi, nếu không sẽ

làm tổn thương bảo bảo. Thái Y cũng là muốn tốt cho thiếp, muốn tốt cho bảo bảo của chúng ta mà thôi."

"Đây còn không phải giống nhau sao, đúng rồi, làm sao nàng biết điều này?"

"Chàng quên mất ta là ai sao?"

"Đúng, nàng là nương tử của ta là người khiến ai ai cũng phải yêu quý"

"Xi! càng ngày người càng dẻo miệng còn đâu đáng vẻ lạnh lùng nữa"

"Ta chỉ làm vậy trước mặt nàng mà thôi"

"Ta biết vậy"

Nói xong hai người nhìn nhau cười trừ.

(Truyện sẽ có 5 chương ngoại truyện về các nhân vật phụ nha)

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Phủ Lãnh Vương

Ngói lưu ly bị ánh mặt trời chiếu rọi chiết xạ ánh sáng ngọc loá mắt, bích trụ, hồng tường, hoa lệ hùng vĩ, lại lộ ra hàn khí khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

Ba –

Chén trà bị ném đi rớt trên mặt đất, nước trà văng vãi khắp nơi. Chén trà bị bể, bừa bãi mọi nơi.

“Chết tiệt, pha trà cũng không tốt?”

Thư phòng truyền đến tiếng rít gào của Hiên Viên Lãnh, từ cái đêm bị trúng mị dược đến giờ, tính tình của hắn một ngày so với một ngày càng phát hỏa, những nô tài không làm chuyện gì sai, cũng bị hắn lôi những tội xấu ra để trút giận. Ngay cả 4 người Ảnh còn phải sợ hãi không biết làm gì chỉ mong Vương phi mau về.

“Vương gia tha mạng, tha mạng.”

Cung trang màu vàng nhạt của tiểu cung nữ rũ xuống dưới mặt đất, càng không ngừng dập đầu. Trên trán chảy xuống vài sợi tóc, lại dấu không được đáy mắt sợ hãi của nàng, sau đó một đao nàng liền chết.

“Người tới a, người tới --”

Hiên Viên Lãnh đứng lên, hướng tới bên ngoài hét lớn, tóc đen theo bước đi của hắn mà tung bay hỗn độn, đôi mắt thâm thúy hoàn toàn là phiền

táo

“Vương Gia.” Dạ đi đến, đang nhìn đến cung nữ quỳ trên mặt đất đầu đã lìa khỏi cổ, đôi mắt hiện lên sự đồng tình.

“Đem nàng tha ra ngoài cho ta.” Hiên Viên Lãnh chỉ vào tiểu cung nữ nói.

“Vương Gia, này --” Hứa Mậu cảm thấy vương gia trong khoảng thời gian này như cuồng phong, cơ hồ những cung nữ thái giám hầu hạ bên cạnh Hoàng Thượng đều không có tránh được bị hấn trút giận(giết chết).

“hửm?” Hiên Viên Lãnh nhướng mi, giận dữ rùng mắt nhìn Dạ. Hiên tại hấn là đầy ngập lửa giận không chỗ để phát, cư nhiên còn dám thắc mắc ý của mình.

“Người là có phải là muốn chết như nàng?”

“Thần không dám.” Dạ sợ tới mức quỳ mạnh trên mặt đất.

“Vương gia, Vương gia.” Mị bên người Dạ hoang mang rối loạn chạy vào.

“Vương Phi hồi phủ.”

Cái gì? Tuyết Nhi đã trở lại?

Hiên Viên Lãnh lửa giận lập tức biến mất, cả người giật mình. Nên làm cái gì bây giờ? Trong đầu một mảnh hỗn loạn, nếu Tuyết Nhi biết đến chuyện tình đêm đó thì phải làm sao bây giờ? Nàng hội rời xa mình sao? Đã quên tiểu cung nữ đã chết, cũng đã quên Dạ. Tâm tư Hiên Viên Lãnh đều bị tin tức Băng Tuyết Nhi trở về làm gốc trụ, để vương cuồng vọng lần đầu tiên ném được tư vị của nỗi sợ hãi.

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 33

“Vương Phi, đã đến đâu rồi?” Dừng cước bộ khẩn trương, bối rối, Hiên Viên Lãnh hỏi MỊ.

“Ta đã đến rồi.”

Cô rảo bước tiến vào ngự thư phòng, quần áo màu lam, lạnh lùng, giống như của biểu tình của cô. Đôi mắt quét một cái xung quanh phòng cùng với Mị và tiểu cung Ảnh, sau đó dừng lại trên người Hiên Viên Lãnh.

“Đây là đang làm cái gì?”

Hiên Viên Lãnh nhìn sang Băng Tuyết Nhi, mâu quang thống khổ mà phức tạp. Trong lòng giống như đang chịu tội, như hải triều mãnh liệt thổi quét hẳn, phát phát tay, hướng 2 người kia

Thái dương theo cửa sổ hắt vào, ánh sáng vàng óng nhưng không cách nào làm ấm áp hai người trong phòng.

Giờ khắc này, rõ ràng hai người đang ở gần nhau, nhưng tâm lại cách xa nhau.

Cô nhìn nam tử đã đem nàng sủng đến trời, một khắc kia biết được hẳn phản bội cô, cô thật sự rất thất vọng, một lòng tức thì bị bi thương vỡ nát. Nếu như nam nhân vậy có thể phản bội tình yêu, như vậy còn đáng giá để chờ mong sao? Nhưng là cô không tin nam nhân này liền như vậy phản bội nàng, ở thời điểm cực cực của bọn họ vừa mới tiến đến, ở trong lòng cô tự nói với bản thân đừng để tình cảm che mờ lý trí.

Hiên Viên Lãnh nhìn nữ nhân âu yếm, hồi tưởng lại lời nàng từng nói qua tuyệt không chấp nhận người yêu phản bội, thà rằng ngọc nát, không cầu ngói lành. Như vậy hiện tại thì sao, cô hay có phải đã biết chuyện hôm đó rồi không?

“Người ---”

“Tuyệt Nhi --”

Hai người đồng thời mở miệng, lại sửng sốt.

Con người hiện lên ảnh ngược của nhau, quen thuộc như thế, nhưng lại cảm thấy xa lạ.

Gió thổi qua sợi tóc của hai người, rõ ràng biết lẫn nhau nhưng lại không biết nói gì, bọn họ hiện tại lại lựa chọn trầm mặc. Là sợ hãi sao? Sợ hãi kết quả kia làm cả hai người đều không nghĩ sẽ nhận lấy, vẫn là không muốn đi tin tưởng cái chuyện đau lòng kia?

Cô nhìn chăm chú vào vẻ mặt phức tạp của Hiên Viên Lãnh, mí mắt, bàn tay mềm không tự giác xoa bụng vẫn còn bằng phẳng. Mâu quang dần dần trở nên kiên định, do do dự dự vốn là không phải là tác phong của nàng, nếu nam nhân này thật sự phản bội chính mình, vẫn là câu cũ, thà rằng ngọc nát, không cầu ngói lành, tuyệt không hội dễ dàng tha hãn.

“Người có làm chuyện gì có lỗi với ta không??” Ngẩng đầu, nhìn về phía Hiên Viên Lãnh. Mâu quang sắc bén, giống như có thể thấy rõ hết thảy.

Hiên Viên Lãnh hoảng hốt, nàng quả nhiên đã biết sao? Nhìn cô trước mắt, hãn sợ mất đi cô. Nếu hướng cô nói hết thảy, cô có thể tha thứ cho hãn không?

“Thực xin lỗi.” Hiên Viên Lãnh khom lưng, hướng cô cúi đầu tạ lỗi.

“Nguyên nhân.”

Một tiếng xin lỗi của Hiên Viên Lãnh làm tâm của Lãnh Loan Loan lạnh đi một nửa, hẳn quả nhiên có phản bội chính mình. Chẳng lẽ nói thật là lòng người không bền sao? Nàng sai vì đã tin một nam tử sao? Hay là có nguyên nhân khác? Nhếch thần, nàng lạnh lùng nhìn chăm chú hẳn

“Ta bị kê đơn.” Hiên Viên Lãnh nói, “Thiên hạ liệt mị dược thần tiên tán.” Nếu là mị dược bình thường, hẳn khẳng định sẽ không làm ra chuyện như vậy, nhưng là thần tiên tán uy lực ngay cả người có võ công lợi hại cũng vô lực chống đỡ.

“Là ai?” Đến tột cùng là ai cứ nhiên dám đối với hẳn kê đơn, dám phá hư hạnh phúc của nàng, quả thực muốn chết. Đôi mắt toát ra lãnh lệ quang mang, nàng tuyệt không buông tha người làm chủ phía sau màn.

“Mạt Lạt công chúa.” Hiên Viên Lãnh lắc lắc đầu, “Ta đã đem nàng giam lại.”

Cô cụp đầu xuống, trong lòng biết ả đối cô vẫn luôn bất mãn, chính là không dự đoán được nàng lần này cứ nhiên hội đối Hiên Viên Lãnh hạ mị dược, chính mình nhưng thật ra sơ sẩy nàng ta

Hiên Viên Lãnh nhìn đăm chiêu cô, đôi đồng tử thâm thúy tràn đầy kích động cùng lo lắng. Không biết cô đến tột cùng nghĩ như thế nào? Là sẽ rời đi chính mình sao?

“Nương Tử, người có thể tha thứ cho ta không?”

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Lời nói của Hiên Viên Dạ vang lên trong căn phòng yên tĩnh, làm cô sửng sốt. Sợi tóc màu đen nhẹ nhàng mà tung bay tùy ý, sắc trời sẫm dần, ngoài cửa sổ ánh sáng có chút mờ đi, chích dư lưu đầy trời ánh sáng ngọc dư quang ghi lại lúc trước huyền lệ.

Tha thứ hãn sao?

Đôi mắt nhìn nam nhân đang bất an, rõ ràng là vương bề nghề thiên hạ, cũng sẽ xuất hiện khủng hoảng như vậy, biểu tình sợ hãi. Là yêu đi, chỉ có yêu, mới sợ hãi mất đi, mới có thể trở nên vô thố như thế

Nói không trách hãn, trong lòng lại đau đớn khắc sâu như vậy. Hãn yêu mình, chính mình chưa từng không có thương hãn. Cũng là bởi vì quá yêu, mới có thể để ý hãn phản bội tình cảm của chính mình. Nhưng là hiện tại? Biết rõ nguyên do, biết hãn thân bất do kỷ, cô còn nghi ngờ hãn sao?

Gió, lẳng lẳng phất qua

Tay áo hai người tung bay, con người nhìn lẫn nhau, thật cẩn thận, như đang đi trên một miếng băng mỏng.

Hiên Viên Lãnh chờ mong nhưng nhìn thấy sự trầm mặc của cô liền hạ dần nhiệt độ. Về mặt vốn luôn phần chấn dần trở nên ảm đạm. Cô không tha thứ cho hãn sao? Dù chính mình là thân bất do kỷ, nàng cũng không chịu tha thứ cho hãn sao?

“Ta đã hiểu.” Hãn cúi đầu xuống, về mặt uể oải. Đều do chính mình nhất thời không chú ý, mới có thể bị người ta thiết kế, mới có thể lâm vào cục

diện xấu hổ như hiện tại. Không thể trách cô, nếu đôi lại là cô bị người ta thiết kế, chính mình cũng vô pháp thân nhiên nói tha thứ cho cô. Có lẽ là bởi vì rất dễ ý, mới càng khó có thể nói ra hai chữ “tha thứ”

Cô sửng sốt, hẳn biết cái gì? Nghĩ rằng chính mình không tha thứ cho hẳn sao? Nhưng là tha thứ sao? Chính cô cũng không có đáp án. Nếu không tha thứ, có phải hay không hai người cứ như vậy trở thành người xa lạ? Nếu tha thứ, khúc mắc trong lòng còn tồn tại, cũng vô pháp dung hợp trở lại giống như lúc ban đầu!

“Nương Tử, người không cần rời xa ta, được không?”

Không nghĩ sẽ mất đi nàng, dù hiện giờ nàng không chịu tha thứ cho hẳn. Nhưng hẳn có thời gian cả đời để bù đắp cho nàng, chỉ cần nàng chịu ở bên cạnh hẳn

Hiên Viên Lãnh ngẩng đầu lên, quyết tâm kiên định. Hẳn như thế nào có thể bỏ cuộc đâu, như vậy tuyệt không giống như Hiên Viên Lãnh hẳn. Đôi mắt đang âm đạm bỗng chốc sáng ngời.

“Cho dù hiện tại người không tha thứ cho ta, cũng xin người tiếp tục ở lại bên người ta. Ta nguyện ý dùng tất cả thời gian còn lại để bù đắp.....”

Đôi mắt thâm thúy nhìn cô, một người chiến thần tuổi trẻ ngạo nghễ vì yêu, cơ hồ là khẩn cầu, buông tha cho tôn nghiêm của chính mình, vẫn hồi tình yêu của chính mình.....

Cô hơi cúi đầu, nàng yêu nam nhân này, điểm ấy chính nàng rõ ràng bất quá. Có lẽ là vì hẳn giống cô là người ngạo nghễ, có lẽ cũng chỉ là một loại cảm giác động tâm. Nhưng muốn cô cứ thế mà buông tha cho hẳn, tự nhiên là nàng không muốn. Huống chi cứ như vậy buông tha cho hẳn, chẳng phải là tiện nghi cho ả, người đã thiết kế lên cục diện này. Không, việc thiệt thòi như vậy cô chưa bao giờ làm.

“Ta có nói không muốn người sao?”

Ngẩng đầu, đôi mắt nhìn về phía Hiên Viên Lãnh, tức giận nói. Nam nhân này nhưng lại tự hỏi tự đáp, bất quá nghe được hãnh như thế buông tha cho tự tôn của chính mình mà khẩn cầu, trong lòng cô thư thái không ít.

“Kia, đó là tha thứ cho ta?” Hiên Viên Lãnh bị lời nói của Lãnh Loan Loan dọa thành sửng sốt, dường như hoàn toàn thay đổi thành một người khác. Vô thức như vậy, không giống đế vương ngạo nghễ, ngược lại giống như một tiểu hài tử làm sai chuyện gì đó.

“Ta có nói nguyện ý sao?” cô không cho Hiên Viên Lãnh mừng sớm, cố ý làm cho hãnh khẩn trương.

“Kia --”

Hiên Viên Lãnh là thật đoán không ra tâm tư của cô, vừa không là không tha thứ, cũng không phải là tha thứ, thái độ của cô đến tột cùng là cái gì? Con người thâm thúy nhìn nàng, giống như muốn xem thấu cảm xúc dưới đáy mắt nàng.

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 35

- Ta có thể tha thứ cho người nếu người làm đủ ba điều kiện.

"1" Giao ả cho ta sử lý

"2" Sau khi ta sinh bảo bảo người phải trông con

Có làm được không?

- Được.(Trời! Đây là chiến thần vương cao cao tại thượng hả)

Chín tháng sau tại phòng sinh

“Aaaaa...”

Tiếng kêu đau đớn của nữ tử truyền ra từ bên trong, làm cho người ta sợ hãi.

Ở hành lang bên ngoài, nam tử mặc áo bào trắng đi qua đi lại, mái tóc đen được cố định bởi một cây trâm ngọc, đuôi tóc theo mỗi bước chân đi lại mà đung đưa, lộ ra sự lo lắng của hắn.

“Đế quân giá lâm.”

Thanh âm ẻo lả của thái giám vừa cất lên, bóng dáng cao lớn của Hiên Viên Lãnh Hiên đã xuất hiện. Long bào màu vang dưới ánh mặt trời càng sáng chói mắt, ánh mắt thâm thúy nhìn nam tử áo trắng đã đi qua đi lại hơi hơi lay động.

“Lãnh.”

“Hoàng huynh.” Hiên Viên Lãnh nhìn thấy bóng dáng của Hiên Viên Lãnh Hiên, giống như nhìn thấy được vị cứu tinh. Bước hai bước dài đến bên cạnh Hiên Viên Lãnh Hiên, bộ dạng luôn băng lãnh của hắn bây giờ lộ rõ vẻ bất an.

“Đã gần một canh giờ (*) rồi, Tuyết Nhi còn chưa sinh nữa, phải làm gì đây?” Không biết đứa nhỏ trong bụng có gì không ổn không? Hiên Viên Lãnh nhìn không được suy nghĩ vẫn vơ.

(*) 1 canh giờ = 2 tiếng

“Không sao đâu.” Hiên Viên Lãnh Hiên vỗ vỗ mu bàn tay của Hiên Viên Lãnh, nhỏ giọng trấn an. Lại quay đầu nói với một cung nữ vừa đi tới: “Người vào xem, Vương phi có chuyện gì vậy?”

“Vâng.” Cung nữ đáp, cúi người, đi vào trong.

“Đệ cũng vào xem thử.” Hiên Viên Lãnh vừa nói, liền cất bước đi vào.

“Vương gia, ngài không thể vào đây.” Cung nữ bên trong đưa tay ngăn hắn lại, “Hiện giờ Vương phi đang sinh, sẽ mang vận xui đến cho ngài.”

“Xui xẻo gì chứ?” Hiên Viên Lãnh trừng mắt nhìn cung nữ, “Người nằm bên trong là Vương phi của bốn vương, sinh ra cũng là đứa nhỏ của bốn vương. ”

“Đế Quân...” Cung nữ bất đắc dĩ, ánh mắt khó xử hỏi ý Hiên Viên Lãnh Hiên ạ.

“Lãnh, đệ đi vào cũng không giúp được gì, có khi lại còn thêm phiền. Tốt hơn là đệ cứ chờ ở đây đi, trăm tin tưởng vương phi và đứa nhỏ sẽ đều

bình an.” Hiên Viên Lãnh Hiên vừa nói, một mặt ra lệnh cho thái giám đứng bên đưa Hiên Viên Lãnh ra ngoài.

“Nhưng là vì sao còn chưa sinh?”

Một lát sau...

- Sinh rồi, sinh rồi. Bà đỡ để vui mừng nói.

" Thưa vương gia là Long phượng 1 nam và 1 nữ ạ"

" Tốt quá., tốt quá"

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Thái dương dần xuất hiện, tia nắng ấm áp từ từ lan ra, cười meo meo nhìn chăm chú vào hạ thế.

Ngoài cửa khách sạn, một chiếc xe ngựa tinh ảo xuất hiện.

Tàn đeo một chiếc mặt nạ bạc che đi nửa gương mặt đứng ở một bên, cầm bào xanh thẫm, mảnh ngọc xanh đeo bên hông, tóc đen tùy ý dừng lại ở trên vai tung bay. Đồng tử màu nâu nhìn chăm chú vào cô đang đứng dưới chân thành, nàng hôm này thay một bộ quần áo màu xanh, làn váy lay động giống như sự di chuyển của thủy triều trong gió, bên cạnh là hai đứa bé rất đáng yêu

Cô đi đến bên cạnh xe ngựa, Minh Trúc một thân quần áo Nguyệt ngân như cũ đi tới, vươn cánh tay. Lãnh Loan Loan đưa tay đặt một đứa bé ở trong lòng bàn tay của hắn, đứa còn lại đưa cho Minh Mai.

Tàn vừa đứng lên xe ngựa, kéo dây cương, giá-- xe ngựa hướng phía trước chạy tới

4 người Minh Mai đều leo lên ngựa tản ra hai bên, cùng Cô sải bước theo đuôi đi lên

Thời điểm trời chạng vạng, đoàn người rốt cục chạy tới Minh Thành.

Thiên không, sáng mờ che kín thiên không, lửa đỏ một mảnh, giống như một khối gấm vóc sặc sỡ, phô thiên cái

“Tiểu thư.” Thanh âm nghênh đón của bọn thuộc hạ

“Các người như thế nào đến đây?” Minh Mai giục ngựa đi lên phía trước, mi tâm nhíu lại nói

“Thuộc hạ biết được tin tức, các ngài hôm nay hồi Minh Thành, nên tới đón tiếp.”

“Mặt khác, còn có một chuyện muốn bẩm báo tiểu thư.”

“phát sinh chuyện gì sao?”

“Không phải.” bọn thuộc hạ lắc đầu, nhìn hướng cô, thản nhiên trả lời. “Thuộc hạ tra được người tiểu thư muốn tìm hiện tại ở Lục Bảo Lâu.”

" Ta sẽ về đó"

“Vâng.”

“Chúng ta hiện tại đi Lục Thiên cung.” Cô quay lại nói với đám Minh Lan, buông màn xe, ngồi trở lại trong xe ngựa.

“Giá --”

Lục Bảo Cung • đại sảnh

Một nén hương sau, xe ngựa Lãn Loan Loan tới bên ngoài cung.

Thân ảnh màu lam từ trên xe ngựa bước xuống, đám người Minh Mai vây quanh hướng vào Lục Bảo Cung.

Bầu trời, ánh nắng chiều sáng lạn.

Gió đêm phất động, tóc đen tung bay. Thân ảnh màu lam bước tới đại sảnh, biểu tình bình tĩnh nhưng lại có chút sốt ruột.

“Tiểu thư, hảo.”

TRong nháy mắt bóng dáng màu lam kia xuất hiện ở trong phòng thì người trong đại sảnh ngây người. Lục Thiên Bảo cùng vợ cũng vì vẻ đẹp của cô mà sửng sốt, chỉ thấy một ánh sáng vàng mờ nhạt, bóng dáng màu lam giống như là từ hải tinh linh đi ra, xinh đẹp khiến người ta không dám tới gần

Ánh mắt cô xẹt qua những người khác, dừng ở nam tử mặc quần áo màu trắng. Bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt, môi anh đào khê cắn, khắc chế cảm xúc không khống chế được. Mày kiếm, thâm thúy con người đen, mỗi một dạng đều là quen thuộc như vậy. Không phải lão ba thì là ai? Vì nguyên nhân mình mất tích sao? Kia vẻ mặt lãnh ngạo đã lộ ra mỗi một, nếp nếp nhăn trên mi mắt cũng nhiều ra mấy cái. Không thể kể ra tâm tình giờ phút này, nàng rất muốn kêu một tiếng ba ba. Nhưng là ba ba, người có từng nhận ra trước mắt chính là nữ nhi của ngài không?

Băng Thiên cũng nhìn Băng Tuyết Nhi, chính là con người kia đã có chút hoang mang. Cô gái tuyệt mỹ này không giống Nhi Nhi, nhưng là ánh mắt kia, cùng hơi thở tỏa ra từ trên người thì lại rất giống!

Người là nữ nhi của ta sao?

Hai phụ tử nhìn nhau, nhưng không ai chịu mở miệng. Là do dự, là sợ hãi, sợ hãi chờ mong cuối cùng hội thất vọng sao?

“Băng huynh, đây là Tuyết Nhi Nhi cháu nữ của ta.”

“Tuyết Nhi, đây là Băng huynh là bằng hữu thúc phụ mới nhận thức.”

Cô mím môi, nghe được lời nói của Lục Thiên Bảo, liền mỉm cười. Có lẽ đây là duyên phận, thân thể nàng hiện tại là cháu nữ của Lục Thiên Bảo, nhưng linh hồn của nàng lại là nữ nhi của lão ba. Hai lão ban duyên bản cách thời không, cư nhiên cũng có thể đụng tới cùng nhau, chẳng phải là duyên phận?

“Cha --”

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Cô gọi một tiếng “cha”, Băng Thiên liền ngậy ngấn cả người, một đôi đôi mắt thâm thúy nhìn nàng lóe ra quang mang không thể tin. Nàng thật là Nhi Nhi của mình sao? Chờ mong, lại sợ hãi chính là ảo giác

“Người, người là Nhi Nhi của ta sao?” đại ca lãnh khốc của hắc đạo giờ phút này lại như một đứa nhỏ chân tay luống cuống.

“Cha --”

Cô lại gọi một tiếng, nhìn biểu tình cẩn thận của Băng Thiên, chỉ cảm thấy lòng thật chua xót. Một đôi mắt sáng ngời lại giống như bị đám sương mù che lấp, mông lung,

“Đây là có chuyện gì?”

Trừ bỏ hai người cô và lão ba, những người khác đều không hiểu ra sao.

Tuyết Nhi không phải nữ nhi của mọi người sao? Như thế nào lại thành Nhi Nhi của Băng huynh?

Lục Thiên Bảo nhíu mày, giống như có thể kẹp chết một con muỗi, Nhìn vẻ mặt hai người, rõ ràng là thân nhân xa cách lâu ngày gặp lại vui sướng cùng kích động. Nhưng là Tuyết Nhi rõ ràng là cháu nữ của chính mình a, là người mà mình nhìn lớn lên từ bé. Ai tới nói cho hắn, này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

4 người Minh Mai một đôi thị liếc mắt một cái, đối với tình huống trước mắt cảm thấy hoang mang. Nhưng bọn cô cùng bọn họ, lựa chọn bảo trì trầm mặc.

“Tuyệt Nhi, người vì cái gì gọi hắn là cha?” Lão kiếm chế không được trong lòng oang mang, đứng lên, túm lại cẩm bào, lộ ra một đôi giày màu đen. Ánh mắt thâm thúy dừng ở trên người cô cùng lão ba đánh giá, hắn không hiểu gì cả. Nhưng Bằng huynh không phải nói hắn là tới tìm tìm nữ nhi sao?

Quạt ngọc của Hiên Viên Lãnh cũng loạng choạng, mâu quang ôn nhu nhưng cũng có sắc bén, chỉ sợ phương diện chuyện xưa này có thể làm bọn hắn kinh hãi

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Coo nhìn quanh một vòng, đều là người đáng tin nhiệm. Có lẽ đây là thời điểm đem hết tẩy giải thích rõ ràng, hướng hồ cha vì chính mình đều vượt qua thời không tìm kiếm đến nơi này, nàng làm sao có thể làm cho hấn thương tâm, khổ sở đâu? Trước kia nàng đã muốn làm nhiều việc làm hấn thương tâm, hiện tại nên bù đắp lại tất cả

“Phương diện này có một câu chuyện xưa rất dài.” Cánh tay cô nắm lấy cánh tay lão ba, hai người cùng nhau ngồi xuống bên phải phòng khách. Một bên xoay tay lại hướng đám bọn Minh Mai vầy vầy, đến bên cạnh nàng.

“Thục Thúc, thời điểm ta hơn mười ba tuổi, người cũng đã phát hiện sự bất đồng của ta đi.” Lãnh Loan Loan hỏi thúc thúc, quần áo thủy lam la quần mềm mại túm lại, khuôn mặt tuyệt mỹ biểu tình thản nhiên, giống nhau là giống như tiên tử không nhiễm bụi trần.

Lão ba nhìn chăm chú vào nữ nhi, đã mấy năm không gặp, tuy rằng hiện tại tuổi của nàng so với hiện đại kém một chút, nhưng cải biến rất nhiều. Nhìn ra được, nàng sống ở thời không này rất khá.

“Đúng.” Lão một lần nữa ngồi xuống, gật gật đầu. “Một cái đứa nhỏ mười ba tuổi, nguyên bản nên ngây thơ không biết, nhưng là người cũng không giống. Người lãnh lệ, bình tĩnh, trí tuệ không giống đứa nhỏ, thậm chí còn có năng lực mà chúng ta không thể lý giải được.....”

“Đó là linh lực.” Cô ngẩng đầu lên

Cô ngừng một chút, mới thẳng tắp nhìn phía thúc thúc. Đôi mắt lóe ra quang mang khiến lão run lên, trực giác cho biết có chuyện gì đó mà mình khó có thể chấp nhận sẽ theo lời nói của nàng tuôn ra.

“Bởi vì ta cũng không phải chặt nữ của người.”

“Cái gì?” Sự thay đổi của nàng hẳn cũng từng nghi ngờ qua, nhưng cuối cùng đều bị hẳn nhất nhất phủ định. Nàng như thế nào khả lại không phải chặt nữ của mình đâu? Một cái đứa nhỏ mười ba tuổi, một cái đứa nhỏ không được sủng có thể nào bị người ta đánh tráo? Hơn nữa bà vú cũng xem qua thai ấn trên người nàng, rõ ràng là Tuyết Nhi.

“Không có khả năng.” Lão lắc lắc đầu, đôi mắt nhìn về phía cô “Người như thế nào có khả năng không phải chặt nữ của ta?” Xác thực trên người nàng có nhiều điều thần bí và diệu kì, nhưng nếu nàng không phải chặt nữ của chính mình, kia Tuyết Nhi của hẳn lại ở nơi nào?

Lục Vương gia luôn luôn lãnh ngạo cũng bắt đầu mờ mịt.

“Thân thể là chặt nữ của người.” cô nhìn ra sự nghi hoặc của lão, giải thích nói, “Nhưng là linh hồn thì không phải.”

“Có ý tứ gì?” hẳn thu hồi sự băng lãnh của mình ôn nhu hỏi

“Nhi Nhi là nữ nhi của ta.” lão ba nói tiếp lời của cô, đôi mắt thâm thúy nhìn mọi người. “Thờ ỉ không của chúng ta là bất đồng, ta cũng không rõ ràng con ta như thế nào đến nơi này của các người? Lại như thế nào nhập vào trên người nữ nhi của bắc tướng quân gì đó, nhưng là nàng thật là nữ nhi của ta không có sai. Bởi vì bộ tộc thê tử của ta trời sinh đều có linh lực, linh lực của Nhi Nhi đó là di truyền tự nàng.”

Thời không không giống nhau? Linh hồn nhập thân?

Lời nói của lão ba thật quá không thực, thậm chí hoang đường, nhưng làm mọi người hồi tưởng hết thảy về cô, cũng không thể không thừa nhận cách nói này. Chỉ có một thời không khác một có thể dạy ra được một người bản lĩnh như nàng. Khó trách nàng từng ở trước mặt Bắc Bang sứ giả nói ra lai lịch của phượng hoàng mà họ chưa từng biết, khó trách khí chất trên người của nàng bất đồng với tất cả mọi người.....

“Như vậy chặt nữ của ta hiện tại ở nơi nào?”

“Nàng đã chết.” cô lắc lắc đầu, “Nàng bị sủng thiếp của băng giang vượt đải chết.” Một tiểu thư lại không có được địa vị của một tiểu thư, thậm chí chỉ mới có mười ba tuổi nàng cư nhiên nhận hết sự khi dễ của hạ nhân, đã chết cũng là giải thoát

“Nguyên lai thật là như vậy.” Lão suy sụp ngã ngồi ở trên ghế, chặt nữ mình luôn sủng ái hiện tại lại nói rằng nàng không phải là chặt nữ của chính mình, tâm tình của hắn như thế nào có thể hình dung. Đôi mắt thâm thúy nhìn không được nhìn về phía cô, thật hy vọng đây chỉ là một giấc mơ, tỉnh lại, hết thảy đều như cũ giống nhau

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 39

“Thúc Thúc.”

Cô nhìn biểu tình thất vọng của lão, có chút không đành lòng. Nhưng sự thật thật là như thế, nàng cũng không tưởng vĩnh viễn gạt hẳn, có lẽ nếu không có cha tìm đến, cô hội tiếp tục làm Băng Nhi của hẳn. Nhưng là hiện tại, hết thầy đều thay đổi.

“Lục Huynh, thực xin lỗi.”

Lão Ba cũng áy náy nói, tìm được Nhi NHI, hẳn tự nhiên vui vẻ. Nhưng lại hại Lục Huynh biết được chặt nữ mà mình sủng ái mười mấy năm lại không phải chặt nữ của mình, đó là một sự thật tàn khốc.

“Không cần nói xin lỗi.” Lão vô lực phát phát tay, hiện tại tâm tình của Lão ba hẳn cũng có thể cảm nhận được. Hẳn có thể hiểu được nỗi đau khi mất đi 1 người thân, nhưng là như thế nào Tuyết Nhi cũng do mình nhìn mà lớn lên, hưởng chi nàng chiếm cứ thân thể chặt nữ của hẳn là thật. Như vậy cảm tình không thể dứt bỏ, nếu có thể, hẳn hy vọng Tuyết NHI vẫn như cũ làm chặt nữ của chính mình

“Tuyết Nhi, người còn có thể là Tuyết Nhi của ta không?” đôi mắt lãnh ngạo cất giấu sự khùngkhàng to lớn của chính mình, hẳn hiện tại giống như một người thực phụ bình thường, mà không hề giống Lục Vương Gia uy phong lẫm liệt nơi sa trường

Hãnthân thủ kéo lại lão, không tiếng động an ủi. Hôm nay nghe được hết thầy những điều không có khả năng xảy ra, giống như là nghe được một câu chuyện cổ tích huyền huyền

“Hội.” đôi mắt cô nhìn về phía Lão, không phải là đạm mạc, mà là một đôi mắt thâm tình ấm áp. “Ta vẫn như cũ là chắt nữi của người.”

“Hảo hài tử.” Nghe được lời nói của cô, lão cùng Lão ba đều thực vui mừng. Một cái là vì sẽ không mất đi chắt nữi là cô, một cái còn lại là cảm thấy cô đã trưởng thành, nếu là nàng trước kia, có lẽ sẽ không hội làm như vậy. với suy nghĩ của cô, cho tới bây giờ đều là lấy chính mình làm trung tâm. Có lẽ lần xuyên không này là vận mệnh an bài, làm cho cô học được trưởng thành.

Hiên Viên Lãn cùng cô cười

8 người Minh Mai khi nghe đến thân phận thật sự của cô, bàn tay to thon dài vẫn gắ gao nắm chặt, gương mặt trắng bệch, hai tròng mắt nhìn chăm chăm cô lộ ra lo lắng, trước kia là sợ hãi không thể đi theo bên người cô, sau cô lại nhận lời bọn họ. Bọn Họ cũng liền dần dần yên tâm, nhưng là hiện tại càng thêm lo lắng. Phụ thân của tiểu thư tìm đến, cô có thể hay không đi theo hắ trở lại nơi ở trước kia của cô? Như vậy chính mình sẽ đi đâu?

“Tiểu thư, người hội trở lại nơi ở trước kia của các người sao?”

Nhấn nhin, chung quy cũng không thể đem lo lắng của bản thân kìm hãm trong lòng Họ sợ, sợ cô thật sự rời đi. Chính mình đến tột cùng không có biện pháp vĩnh viễn thủ hộ ở bên cạnh thân thể của cô.

Mọi người nghe vấn đề của hắ cũng sửng sốt

“Tuyệt Nhi, người hội rời đi sao?”

Lão cũng nhin không được lo lắng đứng lên, nếu cô rời đi, tức là hắ chính thức mất đi chắt nữi của mình

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Kể từ ngày gặp lại Lão Ba, cô cảm thấy rất hối hận. Hai lão bao giờ cũng nghĩ ra những trò quậy để trêu mọi người.

*****Hồi tưởng*****

- Con gái, Chồng của con muốn cưới thêm vợ. Lão Ba nói một cách âm hiểm

- Đúng đấy, Con hừ nó đi. Lão góp chuyện.

- Con đi giết hẩn.

Đợi cô đi xa hai Lão cười sặc sụa chạy theo xem chuyện vui.

Lãnh Phủ.

- Hiên Viên Lãnh, chàng ra đây cho ta.

- Nương tử, ai chọc giận nàng vậy.

- Ta nghe nói hình như chàng muốn nạp thiếp ư.

- Ta đâu dám, mà ai nói vậy với nàng.

- Là 2 Lão ngoan đồng.

- @ LÃO KIA LẠI ĐÂY MAU!!!

- Ngon đuổi theo đi.

Vậy là hai người chơi trò mèo vờn chuột đến tận tối cũng chưa xong tội nghiệp 2 lão thật

*****Trò Đùa Hai*****

- Minh Mai, Ảnh muốn tỏ tình với con. Lão ba nói

- Thật sao? * ngại ngùng *

- Thật thật giờ con đi ra chỗ thư phòng đi.

--- ----- Ở một nơi khác --- -----

- Ảnh, Minh Mai muốn tỏ tình với con. Lão nói

- Muội ấy nói vậy ư? Ảnh nghi ngờ hỏi

- Con phải tin ta chứ. Lão vô tội nói

- Con tin lão lần này...

- Ngoan giờ con ra Ngự Hoa Viên đi

Vậy là 2 người họ chờ cả ngày mới biết là trò đùa của hai lão

-MẤY NGƯỜI ĐƯỢC LẮM. 2 LÃO CỨ CHỜ ĐẤY. Cả hai cunhf hét lên

- Tiểu thư, em về lục bảo cung được không? 4 người Minh Mai nói

- Được rồi. Cô cũng bắt đăt dĩ

- Vương gia, chúng thần cũng về Ma vực đây.

- ờ! Được.. Há

- Chúng thuộc hạ đi đây không đi là bị đù đến thân bất do kỉ a.

- Dẫn Ngạo Nhi và Nhu nhi đi cũng đi.

- Dạ vâng

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Trong căn phòng đầy sáng, mùi đàn hương thanh nhã lượn lờ trong không trung.

Trên giường phủ ga trắng, một nam tử hai mắt nhắm nghiền đang nằm, hơi thở đều đều,

“Thế nào rồi?”

Cô ngồi ở bàn bên cạnh, ánh mặt trời lúc ẩn lúc hiện từ ngoài cửa sổ chiếu vào, in lên mặt bàn, tuy nàng vẫn mang gương mặt thản nhiên nhưng cũng có chút lo lắng nhàn nhạt. Mái tóc đen dài mỏng như tơ vẫn được nàng vấn cao bằng một sợi dây màu trắng nhẹ nhàng theo gió lay động. Đôi mắt đen láy liếc nhìn nam tử trên giường, nghiêng đầu hỏi Lão.

“Bị thương rất nặng.” Đôi mắt sắc bén như loài mãnh hổ của Lão giờ đây cũng phải ngưng trọng, ông ta nói tiếp: “Mặc dù không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng ít nhất cũng phải nằm trên giường khoảng mười tuần trăng khuyết.”

“...”

Cô mím môi, không đáp. Dù sao ngã từ trên vách núi cao như vậy xuống mà không mất mạng thì cũng đã là kì tích lớn rồi.

“Nhưng mà...” Lão nhướng mày, tựa hồ gặp chuyện rất khó nghĩ, trong ánh mắt sắc bén ẩn hiện một chút hoang mang.

“Làm sao vậy?” Cô ngẩng đầu, nhìn về phía Minh Mai.

Minh Mai cũng mím môi, trong đôi mắt cũng có chút khó hiểu.

“Trong người vị công tử này dường như có một loại nguyên khí bảo vệ cơ thể.” Thế cho nên khi bọn họ vừa đưa chân khí vào người nam tử kia thì bị cản trở.

“Thật à?” Cô nhìn nam tử trên giường, mày liễu nhíu lại, mắt phượng sáng ngời, lộ ra một tia hứng thú. Cô đứng lên, làn váy màu xanh nhạt kiêu diễm phất phơ trong gió, cái bụng hơi hơi lộ ra cũng không cản trở được vẻ đẹp kinh diễm của cô, ngược lại còn làm cô có vẻ dịu dàng, hiền thực của một người làm mẹ.

Đi đến bên giường, đôi mắt xinh đẹp của nàng nhìn nam tử. Hắn nằm ngay ngắn, khuôn mặt khi ngủ thật an ổn, thật thánh khiết, không nhiễm bụi trần. Đôi mắt hắn nhắm chặt, không biết ánh mắt kia sau khi mở ra có thuần khiết tinh tế như khí chất trên người hắn không nhỉ?

Vươn bàn tay trắng như ngọc đặt vào cổ tay nam tử đó, nàng lại kinh ngạc nường mi. Trên người hắn còn có một cỗ linh lực rất mạnh, rốt cuộc người này có thân phận gì?

“Làm sao vậy? bảo bối?” Lão nhìn thấy vẻ mặt của cô, không khỏi lại nhìn nam tử, sau đó quay sang tiếp tục nhìn cô.

Minh mai cũng nường theo ánh mắt nhìn lại, đôi mày cũng nhíu chặt, chẳng lẽ nam tử này có vấn đề gì?

“Trên người hắn có linh lực.”

Cô nhìn hắn một cái, cho dù nàng có giải thích thì đoán chừng hắn cũng không hiểu. Không bằng thôi thì biểu diễn cho hắn xem một lần, chỉ cần không phải đánh nhau thì sẽ không tổn thương đến cục cưng trong bụng. Nghĩ như vậy, ánh mắt nàng rơi xuống chén trà trên bàn, trong nháy mắt, nước trà trong chén dường như có sinh mệnh nhảy ra ngoài, tạo nên một cột

nước, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào làm cột nước trên bàn càng trở nên lóng lánh, rực rỡ.

“Này... đây là cái gì?”

“ bảo bối a, rốt cuộc người làm như thế nào thế?” Cặp mắt hồ nhìn cô đầy tò mò. Rốt cuộc là võ nghệ thần kì gì vậy? Có thể điều khiển nước luôn nha.

“Đây là linh lực.”

“Đó là cái gì?” Lão là một người rất say mê võ học, nay lại nhìn thấy linh lực lợi hại như vậy, tất nhiên là không cam lòng hỏi tiếp.

“Linh lực chính là linh lực.” Sớm biết như vậy đừng nói còn hơn.

“Linh lực tu luyện như thế nào?” Biết rõ cô rất không kiên nhẫn, nhưng Lão vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Người...”

“Khụ...”

Khi cô cùng lão đang mắt to mắt nhỏ với nhau, nam tử trên giường nặng nề ho một tiếng.

Cô xoay người, thấy lông mi thon dài của nam tử run rẩy. Hắn mở mắt! Đôi mắt của nam tử này lại hoàn toàn trong sáng, giống như dòng nước suối mát lành, có thể nhìn thấu tâm tư sâu thẳm nhất trong đáy lòng của con người. Cả người hắn toát ra khí chất thanh cao tinh khiết làm người ta không dám lại gần.

Mấy người cô đưa mắt nhìn nhau, rốt cuộc là ai đã làm nam tử thanh cao như thế này bị thương chứ?

“Người tỉnh rồi.”

Cô đứng bên cạnh giường, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào đôi mắt nàng, mái tóc dài như dải lụa nhẹ lướt theo gió, trên khuôn mặt tinh xảo khảm một đôi mắt xinh đẹp khiến người ta điêu đứng, nàng giống như một vị tiên tử từ thiên đình đáp xuống nhân gian hèn mọn, đẹp đến ngây người.

Nam tử giật mình ngồi dậy, tóc đen dài rủ xuống như nước chảy, trong đôi mắt trong suốt lộ rõ vẻ hoang mang.

“Các người là ai?”

Đôi mắt sâu như rừng xanh in phản chiếu bóng hình của mấy người cô trong đó. Khuôn mặt nữ tử như hoa như họa, tản mát ra một loại khí thể trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống một nàng tiên không nhiễm bụi trần. Nữ tử bên cạnh lại thần bí khó lường, xinh đẹp, nhìn qua liền biết là người phi thường. Mà nam tử trung niên kia, mặc dù không tuấn tú, nhưng có một cỗ khí thể hơi.. quái dị, nhưng cũng không giấu được khí chất tiêu sái.

“Chúng ta là người đã cứu người.” Lão đánh giá nam tử trước mặt, nha, thật ngoan ngoãn, lúc hôn mê hẳn đã rất đẹp trai rồi, không nghĩ tới khi tỉnh lại, cặp mắt trong suốt ấy càng làm hẳn tuấn tú hơn. Khí chất thanh cao không nhiễm bụi trần, có thể chiếu sáng tâm hồn của mọi người.

“Các người đã cứu ta?”

Nam tử chớp mắt, trong thâm tâm còn rất mơ hồ. Hẳn cúi đầu, ánh mắt dừng lại ở vết máu rợn người nhiễm trên vạt áo trắng tinh, đôi mắt hiện ra tia lạnh lẽo, hình như hẳn đang nhớ tới chuyện lúc trước, vẻ mặt vẫn bình thản như cũ.

“Đúng rồi, tiểu tử, người tên gì?”

“Huyền Phong.” Tên như mộng như ảo, gắn lên người như hấn quả thật là phù hợp.

“Vì sao trên người người có linh lực?”

Huyền Phong mở to đôi mắt sâu như rừng thăm nhìn cô, nữ tử này có thể biết trong cơ thể mình tồn tại linh lực mà không phải là nội lực bình thường, rốt cuộc nàng có thân phận gì vậy? Trên mặt gương mặt tinh xảo xuất hiện sự nghi hoặc rõ ràng.

“Ta là ai không trọng, quan trọng là ngươi là ai?”

Cô bình tĩnh đón nhận ánh mắt nghi hoặc của hấn. Trong cơ thể nam tử này và nàng đều có linh lực, như vậy thân phận của hấn nhất định rất thần bí, nàng nhìn không thấu. Và lại khí chất của hấn lại thanh tao như vậy, nàng vẫn không thể nào đoán được hấn là ai.

“Đúng vậy, ngươi là ai?”

“Ta là một thầy tế.”

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Huyền Phong hé môi, khước miệng nở một nụ cười yếu ớt, tựa như hoa lê tháng ba thuần khiết, tóc đen như mực theo gió bay bay, đôi mắt đen lay láy không nhiễm chút tạp chất như ánh mắt trẻ con, làm người ta vừa nhìn liền có cảm giác bị nhìn thấu mặt tối nhất trong tâm hồn.

“Khó trách.”

“Thầy tế là cái gì?”

“Thầy tế cũng giống như Thần quan của các người.”

“Cô nương nói không sai.”

“Thì ra là thế.” T

“Này, tiểu tử, người nếu là thầy tế thì sao lại bị ném xuống vách núi vậy? Hơn nữa người còn đầy máu, hình như là bị người đuổi giết?”

“Bọn họ muốn lợi dụng pháp lực của ta để đưa họ đến tương lai thay đổi vận mệnh.”

“Người có thể giúp người ta xuyên không?”

“Cái gì là xuyên không?”

Đôi mắt của Minh Mai nghe Lãnh Loan Loan nói xong liền lập tức ảm đạm, cặp mắt cố gắng che giấu sự kinh hoảng. Cô biết tiểu thư không phải là người thuộc về nơi này, nàng hỏi như vậy chẳng lẽ là muốn trở lại thế giới của mình sao? Bàn tay phút chốc nắm chặt, con người gắt gao nhìn

chăm chăm tt. Không thể dùng từ ngữ thông thường để diễn tả tâm trạng bất an hiện giờ của cô, tt thật sự sẽ rời đi sao?

Gương mặt tinh thuần của Huyền Phong khi nghe đến lời nói của cô có chút biến chuyển, đôi mắt trong trẻo nhìn nàng, không nói một câu. Môi mỏng khẽ mím, tựa hồ như suy tư về điều gì. Trong đôi mắt đó như phủ một tầng sa mỏng, làm người ta không đoán được tâm trạng hiện giờ của hần. Thì ra hần cũng không phải là một người hoàn toàn tinh khiết như nước.

“Người biết xuyên không?”

“Phải.”

“Người thật sự có thể giúp người ta xuyên không sao?”

“Có thể, nhưng phải có cơ hội.”

“Nếu ta nói ta không phải người ở nơi này, người tin không?”

Huyền Phong hơi bất ngờ, đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán, đôi mắt đen thăm thẳm nheo lại nhìn nàng, tựa hồ đang cân nhắc thật giả trong lời nói của nàng. Nửa khắc sau, hần mở mắt nhìn nàng, có vẻ phức tạp.

“Không nghĩ đến người không phải là người ở đây.”

“Vị cô nương này đúng là không phải người ở đây.....”: “Tuy rằng ta không biết vì sao vị cô nương này lại ở đây, nhưng hết thảy đều do vận mệnh an bài.”

“Người còn chưa trả lời ta, người thật sự có thể đưa người khác xuyên không sao?”

Minh Mai thấy cô không buông tha đáp án, vẫn tiếp tục truy hỏi, hai tay liền nắm chặt, một đôi mắt tím sâu kín nhìn tt không chớp mắt. tt thật sự

muốn rời đi sao? cô không thể nào diễn tả được cảm giác bây giờ của mình. Nhưng nếu nàng cùng cha nàng rời khỏi thời không này, làm sao cô có thể tìm thấy nàng đây?

“Có thể.” “Chẳng lẽ người muốn trở về sao?”

“Sư phụ, người có thể truyền tin ra ngoài cho ta được không, nói cho cha ta đến đây một chuyến.”

Đáp án của cô, sau khi gặp bọn họ sẽ rõ.

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 43

“Vẫn không có tin gì sao?”

Lão ba không ngừng đi tới đi lui trong phòng, hé ra khuôn mặt cao ngạo lạnh như băng, cái cằm sách sẽ hơi hếch, tỏ rõ sự bất an và lo lắng của hẳn. Không thể nào, đã nhiều ngày nay, mọi thế lực ở Băng Lãnh hoàng triều đều đã được điều động đi tìm cô, thế nhưng vẫn chưa có tin tức gì cả. Nàng tựa hồ biến mất như bọt biển

“Không có.” Hắc y nhân đứng giữa phòng, sắc mặt lạnh lùng, cúi đầu trả lời.

“Chết tiệt, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

“Bang” một tiếng, Hiên Viên Lãnh ngồi một bên không nhịn được đập bàn một phát, cái bàn vỡ đôi.

“Vương gia không nên gấp gáp, ta nghĩ chúng ta nhất định có thể tìm được Vương Phi.” Lãnh Phong thấy Hiên Viên Lãnh lo lắng thì mở miệng khuyên nhủ, nhưng trong đôi mắt sâu kín kia cũng không giấu được nỗi lo lắng.

“Địch nhi, Sư Phụ của con thật sự cũng không có cách nào tìm được Tuyệt Nhi sao?” Lão ba cũng nhíu mày, nghiêng mày hỏi đứa cháu đang đứng một bên.

Lục Bảo Minh lắc đầu, gương mặt tuấn lãng đã sớm không còn nụ cười như thường lệ.

“Chết tiệt.” Lão ba thấy Lục Bảo Mạnh lắc đầu, lửa giận càng tăng. Lão già chết tiệt, chọn ai không chọn lại nhắm ngay Tuyết Nhi của hắn, nếu cô và cháu ngoại có chuyện gì bất trắc, hắc chắc chắn sẽ không tha cho ông ta. Rầm một phát, nắm tay đâm một đấm vào tường. Chết tiệt, ở cổ đại này hắn không có thể lực, nếu là ở hiện đại, hắn đã sớm truy lùng rồi.

“Biết đâu mấy người họ không còn ở Băng Lãnh Hoàng Triều?” Lãnh Phong ngẩng đầu, ánh mắt sắc lạnh nói với mọi người. Rất có khả năng này, bọn họ thiếu điều lật cả Băng Lãnh lên rồi nhưng vẫn không thấy một cái góc áo của cô.

“Nơi này ngoài Băng Lãnh còn có quốc gia nào khác?” Lão ba quay đầu, hai tay chống lên bàn, lạnh lùng nhìn mọi người hỏi. Mặc kệ cô đang ở đâu, hắn đều phải tìm cho ra con gái của mình.

“Vốn có rất nhiều nước nhỏ, nhưng bây giờ đều đã thuộc Băng Lãnh hoàng triều.” Hiên Viên Lãnh nói, nghĩ đến nhất thống thiên hạ lại nghĩ ngay đến cô lạnh lùng, cường hãn không thua gì hắn, ánh mắt lại ảm đạm đi.

“Nói cách khác, cô hiện giờ chỉ có thể ở Băng Lãnh?”

“Còn một chỗ.” Minh Anh này giờ không nói gì bỗng nhiên nghĩ đến, ngẩng đầu, đôi mắt nâu được chiếu sáng bởi ánh mặt trời như lấp lánh hy vọng.

“Là nơi nào?” Tất cả mọi người đều nhìn Minh Anh.

“Băng Tuyết Quốc.” Băng Tuyết quốc cũng là một tiểu quốc nhưng lại không thuộc phạm vi Băng Lãnh, nếu tiểu thư không có ở đây thì rất có khả năng là đang ở đó.

“Đúng vậy, ta như thế nào...”

“Tiểu thư có tin tức.” Lão Bacòn chưa nói hết lời đã nghe thấy thanh âm vui mừng của hai người Minh Trúc, Minh Lan.

“Có tin tức của Tuyết Nhi?” Mọi người nhìn họ, không nén nổi vui mừng.

“Vương gia, các vị, mới vừa có người đưa tới một phong thư, thuộc hạ nhận ra bút tích trên đó là của tiểu thư.”

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Khi đoàn người từ từ đi vào U cốc, Lão đã sớm chờ ở đó.

Lão ba vừa tới đã thấy ngay lão già đã bắt cóc con gái mình, kẻ đầu sỏ làm mọi người lo lắng thì khuôn mặt tuấn tú tái xanh, sát khí từ trên người hắt cuồn cuộn tản mát ra bên ngoài.

“Lão già xấu xí, người xem đây.”

Mặc dù cô không xảy ra chuyện gì, nhưng lại hại bọn họ lo lắng mất ăn mất ngủ mấy ngày, vì thế hẳn không thể tha thứ cho lão già này. Thân hình chớp nhoáng, Lão ba lấy tốc độ như sấm giạt công kích Lão.

“Băng đệ...”

“Nhạc phụ...”

“Băng thúc...”

“Băng gia...”

“.....”

Mọi người thấy Lão ba công kích Lão, trong lòng không khỏi trầm xuống. Quyền pháp kì bí của lão ba chưa thể so với thân thủ của lão. Lời nói vừa dứt, đám người Hiên Viên Lãnh cũng bay vút theo phía sau bọn họ.

Đôi mắt sáng ngời của lão chăm chú nhìn mái tóc không dài không ngắn của nam tử đang hùng hổ tiến lên, ánh mắt có chút kì dị.

" Hazz ta đưa Tuyết Nhi đi một thời gian nhỏ thôi mà sao các người lại như vậy"

" Một thời gian nhỏ sao người thử nghĩ lại xem"

" Được rồi, Ta sai được chưa?"

" Người tưởng thế là xong sao?"

" Thôi vào động đi Tuyết Nhi chờ các người lâu rồi.""

" Lần này, tạm tha"

Vừa bước chân vào động mọi người nghe thấy giọng hát trong trẻo.

Yong ni de shou, qie wo de suo

Die ru zhe wen rou xuan wo

Qian zhang feng bo, wan ban cuo tuo

Qing yi dou bu ceng bian guo

Yi shi qian ban, yi nian cheng huo

Hai zhi yi yi cuo zai cuo

Yi shun zhi jian, yi sheng si shou

Fen sui cheng mo

Ai shang ni ai shang le cuo

Shi le ni shi le hun po

Ke xiao ming yun zhuo nong

Lai shi jin sheng wu chu tao tuo

Bu shi bu ke shuo

Shi wo bu gan shuo

Yi bu yi wei xiao yi bu yi shang xin yi bu yi jie nan hua zuo tei e pu huo

Yin wei ai shang ni

Wo bian mei liao wo

Rang yi qie duo sui teng san luo

Bu shi bu ke suo

Shi wo bu neng suo

Xiang yong zhe cheng nuo bie guai wo nuo ruo qing bu rong ni wo she
wo hu ni er huo

Yin wei ai shang ni

Wo cai cheng le wo

Gong ni chen mo

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 45

“Tuyệt Nhi...”

Trăm miệng không bằng một lời, Hiên Viên Lãnh, Lão Ba, Lăng Phong đồng thanh lên tiếng.

Cô ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời lóe ánh dương quang tựa như hai khối bảo thạch đen tuyền, trong suốt hoàn mỹ. Trên gương mặt xinh đẹp mang theo ý cười nhợt nhạt, nụ cười tuy nhạt nhưng lại rực rỡ hơn bất cứ loài hoa nào, nhìn thoáng chốc cũng làm người khác ngẩn ngơ. Nét mặt ôn nhu, không khỏi khiến trái tim người đối diện đập thành thịch. Thời khắc này, bọn họ đều nghĩ mình đã gặp Cửu Thiên Huyền Nữ sa gót hồng dưới phàm trần tục tũ...

“Cha, Thúc thúc, Lãnh.”

Cô ngồi dậy, nhìn người cha cười yếu ớt. Sau đó ánh mắt đảo qua những người khác, tất nhiên dừng ở trên người Hiên Viên Lãnh. Nam nhân này gầy quá, tuy chỉ có ngăn ngùn mấy ngày nhưng ánh mắt hiện rõ sự mệt mỏi. Ánh mắt ấy đã từng ngạo nghễ nhìn thế gian, nay lại đờ đẫn như vậy là vì mình sao? Nụ cười yếu ớt biến mất, cô đứng dậy, tiến tới về phía hắn...

Hiên Viên Lãnh đờ người trong phút chốc, đem bóng dáng cô thu vào đôi mắt, khảm vào trong đầu, sau đó khắc sâu vào trong lòng. Ngăn ngùn mấy ngày thôi nhưng hắn đã trải qua nhớ cô biết bao, không gặp một ngày như cách ba thu, gặp lại, lại tựa hồ đã nghìn năm rồi.

Hai người nhìn nhau, không ai nói gì, gió hôn lên y bào của bọn họ bay phất phơ.

" Tuyệt Nhi tử, muội biết tử sắp rời khỏi cốc tử có thể hát cho muội nghe bài được không" Từ xa một tiểu cô nương tay bế hai đứa nhỏ đi tới.

Hắn và Lão ba ra môt người ôm một đứa trẻ.

" Được rồi để tử hát"

Cành đào trg sân vẫn còn rơi, vẫn còn mang, bóng hình ai

Tựa lòng cô đơn lá vàng thổi, nhẹ gót chân

Hè qua thu qua gói lòng ta, vẫn hình dung, nhớ người xa

Chỉ là do ta lấy tình ta tự trói ta

Tình trg nhân gian vốn là đau, vốn từ lâu, trói buộc nhau

Mà nào hay đâu để về sau lòng vẫn đau

1 mk chờ mong bóng hoàng hôn, nắng chiều rơi, gió bẻ buồn

Vì lòng cô đơn đã lạnh băng từ rất lâu

Rồi mùa thu qua nhẹ như thế, chờ mong mãi, dù ta biết quá xa vời

Người nào thấu hiểu giùm cho 1 phút giây

Rằng lòng chôn sâu tình yêu ấy, từng giây phút vào sâu thẳm, trái tim này

Đợi ngày gió đến nhẹ nhàng gió bỗng tràn khói tan

Rồi đông sang qua đến từng giây, đến thời gian, đến rồi đi

Vòng đời trôi nhanh bỗng nhận ra, từ rất lâu

Ngồi bẻ tâm tư đã năm mơ, giấu thật sâu, lẳng vào đâu
Đời này chỉ ta hiểu mà thôi, chả có ai
Trần rượu ra mang chút tình yêu, để rồi gieo mãi vào ta
Tình mk in dấu vẫn còn đây, là vết môi
Người nào hay đâu gói lòng ta, vẫn đậm sâu, bóng dáng người
Ngày ngày trôi qua chỉ mk ta, chờ nắng lên
Quần phụ nhân gian là như thế, tình yêu đến, nào đâu có, chút duyên
phận
Chỉ là luyến tiếc tình yêu sao giá bằng
Tử trần con tim này ko nghĩ, vì sao mãi, chờ mong mãi, trong vô vọng
Lặng nhìn gió cuốn về phố lớn, từng tháng năm.
Từng câu thốt ra làm cho người ta vừa say đắm vừa buồn rầu.
" Có phải đã có chuyện gì không Tuyết Nhi?"

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 46

" Quả đúng là có chuyện" Cô khẽ thở dài.

Cuộc nói chuyện cứ thế diễn ra.

Xa xa, một bóng dáng màu trắng đứng ở sau những bụi cây nhìn hai người, ánh mắt hiện lên sự vui mừng, lại rất nhanh dấu đi, tiếp tục ngắm đầu, khuôn mặt mỹ đã hoàn toàn bình tĩnh.

Gió nhẹ nhàng thổi, áo trắng theo gió lay động, quay đầu liếc nhìn hai người thân mật hôn nhau, Minh Trúc xoay người rời đi.

Mặt trời lên cao, những tia nắng nhu hòa trải đầy mặt đất, ai cũng chưa từng nhìn thấy, đã từng có một bóng người lặng lẽ đến rồi lặng im rời đi.

Một lát sau, khuôn mặt tuyệt mỹ của cô bay lên hai rặng mây đỏ, đôi mắt sáng ngời mê ly, quyến rũ động lòng người. Khiến cho Hiên Viên Lãnh nhìn mà tim đập nhanh, bất quá ánh mắt thấy được cái bụng hơi nhô lên kia đành phải mạnh mẽ áp chế dục hỏa trong người.

“Đi thôi, chúng ta mau đến chỗ phụ thân.”

Cô ôm lấy cánh tay Hiên Viên Lãnh, cười yếu ớt. Vài sợi tóc màu đen nhẹ buông xuống nơi thắt lưng, theo cái xoay người của cô mà vẽ nên một độ cong xinh đẹp.

“Ừ.”

Hiên Viên Lãnh gật đầu, đôi mắt thâm thúy ôn nhu như nước, đưa tay kéo lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, thân mật đi về phía trước.

Trời xanh mây trắng, chim hót bướm lượn.

Bóng dáng hai người dưới ánh mặt trời xa dần, hoa vẫn bay múa trong gió, có lẽ là đang vì hai người mà vui mừng.

Bên kia.

Đám người Lão Ba, Lão, Lãnh Phong, Minh Mai, Minh Lan, Minh Anh, Ảnh, Mị, Dạ, Thiên ở U Cốc đi loanh quanh, đột nhiên đi tới một cánh đồng hoa, nơi đồng hoa có một bóng dáng màu trắng lẳng lặng đứng, mái tóc đen như mực buông xuống, thắt lưng hơi cúi, bàn tay ôm lấy những đóa vừa như đang ngắm, lại vừa giống như đang nghiên cứu cái gì đó?

Đám người hẩn nhìn nhau, không rõ nam tử này là ai? Tại sao lại ở trong U cốc?

Hình như là cảm giác được ánh mắt của mọi người, bóng dáng màu trắng quay đầu lại, sợi tóc rối tung vẽ nên một vòng cung xinh đẹp, khuôn mặt tuấn mỹ trong suốt dưới ánh nắng tựa như lóa ra ánh sáng ngọc lóa mắt, khiến người khác không nhìn được mà phải nheo mắt lại.

Đúng là một nam nhân trong suốt, sạch sẽ.

Khuôn mặt tuyệt mỹ, không yêu nghiệt, ngược lại giống như thần tiên không nhiễm bụi trần. Đôi mắt sáng ngời, trong suốt như dòng suối, môi mỏng hồng nhạt khẽ gợn lên, khóe miệng nở rộ một nụ cười nhợt nhạt ôn nhu, làm người ta như đắm chìm trong cơn gió xuân dịu dàng.

Hắn đến tột cùng là ai? Mọi người rất ngạc nhiên về sự xuất hiện của nam nhân này. Một người trong suốt sạch sẽ như vậy có thể xuất hiện ở phàm trần này sao?

Huyền Phong cười yếu ớt nhìn một đám nam tử tuấn mỹ đang đi tới, trong lòng cũng hiểu được bọn họ là bằng hữu của cô. Ánh mắt dừng lại ở trên người của Băng Huynh, nam tử này có hơi thở giống với Băng cô nương, hẳn là phụ thân của Băng cô nương ở thế giới này? Ánh mắt xẹt qua hẳn, dừng lại ở bốn thiếu niên kia, đôi mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, bọn họ sao lại ở chỗ này?

“Vị công tử này, không biết người là...”

Lăng Phong dẫn đầu hỏi, khoác lên mình bộ hắc bào mạ vàng càng trông hẳn ngọc thụ lâm phong, khí vũ hiên ngang. Đôi mắt thâm thúy không chút nào che dấu sự tò mò của mình nhìn về phía Huyền Phong, hẳn chưa bao giờ gặp được một nam nhân có hơi thở sạch sẽ như thế.

“Tại hạ Huyền Phong.” Huyền Phong cười yếu ớt, ôn nhã như cũ. “Mấy vị là bằng hữu của Băng cô nương?”

“Đúng vậy.” Lăng Phong gật đầu. “Tại hạ Lăng Phong.”

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 47

“Minh Mai.” Minh Mai lạnh lùng nói, mặt nạ màu bạc dưới ánh mắt trời lấp lánh ngân quang.

“Băng Thiên.” Băng Thiên nhìn Huyền Phong, nam nhân này đúng là quá xuất trần thoát tục.

“Băng Lan.” Thản nhiên gật đầu.

“Băng Anh.” Cô Gáiáo trắng cười nhẹ, nụ cười của hãn toát lên vẻ trong sáng.”

“Mị.” Thoáng liếc nhìn.

“Dạ.” Thản nhiên nhường mày.

“Anh.”

“Thiên.”

“....”

“....” Bốn thiếu niên áo trắng như tuyết, đầu đội ngọc quan, tuần dật phi phàm.

“Rất vui được gặp cái vị.” Huyền Phong gật gật đầu với bọn họ, bước ra từ biển hoa, y bào màu trắng theo gió tung bay, khuôn mặt tuần mỹ nở rộ nụ cười trong suốt như nước, đôi mắt vô tranh vô cầu tựa như tiên nhân trên trời.

“Ta biết các người.” Huyền Phong đưa ánh mắt về phía bốn thiếu niên Ảnh, thần nhiên nói.

Bốn huynh đệ Ảnh hai mắt nhìn nhau, lại nhìn về phía Huyền Phong mang theo sự cảnh giác.

“Người là ai?” Băng Tuyết tộc chỉ còn lại có bốn người bọn họ, không thể để xảy ra chuyện gì được.

“Băng Tuyết tế ti.” Huyền Phong nhìn bốn người cười yếu ớt.

“Cái gì?” Bốn người kinh ngạc nhìn hăn, nam nhân trong suốt sạch sẽ như thần tiên này lại chính là tế ti đại nhân đã cứu bọn họ sao?

“Người thật là tế ti đại nhân sao?” Ảnh lạnh lùng nhìn Huyền Phong, hỏi thẳng. Bọn họ chưa bao giờ gặp qua dung mạo chân chính của tế ti đại nhân, làm sao mà biết được lời hăn nói là thật hay giả?

Huyền Phong nhìn hăn, vươn ngón tay bắn ra ở giữa không trung. Mọi người ngạc nhiên nhìn bàn tay hăn bỗng nhiên xuất hiện một cái mặt nạ màu trắng.

Huyền Phong liếc bốn thiếu niên một cái, đem mặt nạ đội lên mặt.

“Thật sự là ngài.”

Bốn thiếu niên nhìn thấy khuôn mặt đội mặt nạ kia, đôi mắt lộ ra giống y đúc với đôi mắt của người cứu bọn họ ngày đó, trong lòng kích động không nói ra lời. Bốn huynh đệ nhìn nhau, lập tức quỳ xuống dưới chân Huyền Phong.

“Đạ tạ tế ti đại nhân cứu mạng.” Bọn họ vẫn muốn tìm cơ hội báo đáp hăn, nhưng ngại cho thân phận của mình mà không thể nào trở lại Băng Tuyết.

Đám người Lão ba nhìn nhau, bọn họ đang làm cái gì vậy? Mà nam nhân Huyền Phong thần bí kia sao lại trở thành ân nhân cứu mạng của bốn người Ảnh.

“Các người đứng dậy đi.” Huyền Phong phát tay, bốn người dập đầu sau đó đứng lên.

“Sao tế ti đại nhân lại ở đây?” Ảnh hỏi, hẳn chẳng phải đang ở Băng Tuyết quốc sao?

Huyền Phong thở dài, bởi vì năng lực thần kỳ của hắn khiến cho nhiều người thèm muốn, vọng tưởng lợi dụng hắn để hoàn thành bá nghiệp của bọn họ, mà cái gọi là bá nghiệp đó lại là chuyện nguy hiểm đến sự an nguy của dân chúng, hắn vô luận như thế nào cũng không chịu đồng ý.

“Một lời khó nói hết.” Đôi mắt trong suốt không tỳ vết bịt kín sương mù.

Mọi người kinh ngạc, không ngờ nam nhân trong suốt này cũng có một mặt giống người bình thường.

“Thì ra mọi người đều ở đây.”

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Mọi người quay đầu, thì ra là Lão ôm tiểu muội muội đi đến, quần áo đen phát phơ, uy phong vô cùng.

“Hừ...” Lão Ba thấy người đến là Lão liên trưng ra khuôn mặt không mấy hòa nhã.

Bốn thiếu niên chứng kiến ngày hôm đó hẳn bắt Vương Phi và Minh Trúc đi cũng lạnh lùng nhìn hẳn.

Lão có chút xấu hổ, không nghĩ đến trên địa bàn của mình mà không ai xem hẳn là chủ nhân hết.

“Cha.” Trong đám người chỉ có Lục Dịch U là không có vẻ khó chịu với Lão mà thôi a.

“Băng tiền bối.” Huyền Phong cũng gật đầu chào hỏi với Lão.

“Ha ha...” Lão gãi gãi đầu, xấu hổ cười. “Chắt nữ cùng con rể đang tìm chơ vị.”

“Chúng ta quay lại thôi.” Lão Ba nói, dẫn đầu đám người đi về chỗ ban này.

“Đi thôi.” Những người khác cũng cất bước.

Trong phòng trúc, lụa trắng nhẹ nhàng đùa nghịch trong gió, trên bình phong vẽ một rừng trúc xanh biếc, tao nhã xinh đẹp.

Băng Tuyết Nhi và Hiên Viên Lãnh nắm tay nhau, ngồi hai bên bàn, gió hôn lên sợi tóc hai người, tóc đen quăn quít.

“Nhi NHì.”

Lão Ba cùng đám người Ảnh đi đến, trong nháy mắt phòng trúc tao nhã bỗng trở nên chật chội.

“Cha, thúc thúc.” cô cười yếu ớt, mời bọn họ ngồi xuống. sinh con rồi, tính tình nàng thay đổi không ít, cũng cười nhiều hơn.

“Tuyết Nhi, nếu con không có việc gì thì sao không quay về? Sao lại bảo chúng ta đến đây?”

Lão ba xem xét căn phòng, mặc dù không hoa lệ nhưng thập phần thanh nhã, là một nơi tốt.

Những người khác cũng nhìn nàng.

Lão vừa ôm tiểu muội muội bước vào, nghe Lão Ba nói vậy liền giận dữ. Hừ, vất vả lắm mới rú được con bé đến đây, làm sao lại để bọn họ cuỗm đi mất được.

“Cái gì?” Lão Ba lạnh lùng trừng mắt Lão, đều là do lão đầu này hại bọn họ lo lắng không thôi, hẳn còn chưa tính sổ xong. “Nhi Nhi là con gái ta, đứa bé cũng là cháu ngoại ta.”

“Ồ...”

Lão nhìn Lão Ba, ông ta nói cũng đúng nha. Tuyết Nhi là con gái ông ta, trong nàng cũng là cháu ngoại ông ta. Vậy chặt tôn của mình thì sao? Thật là đau đầu mà.

“băng huynh, Lục huynh, hai người đừng tranh cãi nữa, mau nghe thử Tuyết Nhi muốn nói gì thôi.”

Lão Ba đứng dậy, lên tiếng khuyên giải. Tuy rằng hắn cũng không thích Lão nữa, nhưng dù sao Nhi Nhi cũng đã nhận ông ta làm Thúc thúc, cũng không phải là người dưng nữa.

“Đúng vậy, Băng thúc thúc, cha, mọi người cùng nhau ngồi đi.” Lục Địch U cũng cười nói.

lão Ba và lão đang hung hăng trừng mắt nhau cũng ngoan ngoãn ngồi xuống.

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Cô buông bàn tay đang nắm tay Hiên Viên lãnh ra, nhìn mọi người một lượt, cuối cùng mới mở miệng nói với lão bac:

“Cha, người có muốn về hiện đại không?”

“Nhi Nhi...”

Cô vừa dứt lời, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn nàng. Ý nàng là gì? Chẳng lẽ là muốn trở về nơi nàng sinh ra ư?

Nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm nàng, mang theo kinh hoàng và bất an, nhất là Hiên Viên Lãnh không nhịn được nắm lấy tay nàng thật chặt. Không phải nàng đã tha thứ cho hắn rồi sao? Vì sao bây giờ lại nói như vậy?

Lăng Phong cũng nhìn Lãnh Loan Loan. Mấy ngày nàng bị bắt đi, hắn đã mơ hồ đoán được thân phận của nàng. Tuy rằng không thể nào tin nổi rằng nàng là người từ thời không khác đến nhưng vẫn phải thừa nhận. Ở đây làm sao có thể dạy nên một con người như nàng chứ? Nhưng mà ý của nàng bây giờ là gì? Muốn rời Băng Lãnh sao?

Ánh mắt mọi người đều nhìn nàng, không ai nói gì, căn phòng lặng đến dọa người.

“Nhi Nhi, ý của con là gì? Chẳng lẽ chúng ta có thể trở về sao?”

Lão Ba nhìn Cô, đôi mắt thâm thúy đang ra chiều suy nghĩ. Không thể phủ nhận khi nghe cô nói, hắn có chút hy vọng. Dù sao thì đó cũng là nơi hắn sinh ra, sống ở đó mấy chục năm, mà quan trọng hơn là nơi đó còn là nơi vợ hắn nằm xuống.

“Hắn là có thể.”

“Tuyệt Nhi...” Hiên Viên lãnh nắm tay nàng thật chặt, hẳn sợ nàng sẽ rời xa hắn.

“Tiểu thư...” Bốn thiếu niên và 4 người Minh Mai cũng nhìn nàng.

“Bảo bối chẳng nữa, người sẽ không thật sự bỏ chúng ta mà đi chứ?” Lão nhìn cô không chớp mắt. Nàng sẽ không đi chứ? Nếu vậy không phải là sự nghiệp một đời của mình sẽ không có người kế thừa sao?

“Ta chưa nói là sẽ đi.”

Cô thờ ơ cất tiếng, nhìn những gương mặt lo lắng, nàng hiểu được nỗi lo của họ. Dù chưa chắc là sẽ trở về. nhưng nếu có cơ hội, nàng thật sự muốn trở về một chuyến, ở bên phần mộ của mẹ nói với mẹ rằng nàng sống rất hạnh phúc.

“Vậy là?”

Mọi người nghe nàng nói vậy đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không rõ ý của nàng là thế nào.

“Cha, gần đến sinh nhật mẹ rồi.”

Lão Ba gật đầu, nghĩ đến vợ mình lại cảm thấy xót xa. Bất quá như vậy cũng chưa hẳn là xấu, ít ra cô còn hạnh phúc, một mạng của nàng ấy cũng không uổng phí.

“Con muốn trở về thăm mẹ.” cô giơ tay ngăn mọi người lên tiếng, “Để nói với mẹ rằng bây giờ con rất tốt để mẹ yên tâm. Sau đó, con sẽ về lại đây sinh con, nhìn chúng lớn lên.”

Thì ra chỉ là về một chuyến, sẽ trở lại.

Hiên Viên Lãnh thở ra, mày cũng thôi nhú, đôi mắt lại sáng ngời như cũ, tay nhẹ nắm tay cô, truyền cho nàng tính cảm của hấn.

“Nhưng chúng ta làm sao trở về đây?” Lão Ba nhướng mày, bọn họ là xuyên không, cũng không phải đi du lịch, không phải nói muốn về là về ngay được.

“Cho nên ta mới gọi mọi người đến.” Cô tiếp lời, chuyển mắt nhìn Huyền Phong. “Huyền công tử bảo rằng có thể giúp chúng ta trở về.”

“Phải.” Huyền Phong gật gật đầu.

“Kia.....”

Cheng...

lão Ba còn chưa nói được rõ câu, bên ngoài đã truyền đến âm thanh đánh nhau. Mọi người ai nấy đều nhú mày. Có chuyện gì vậy?

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Huyền Phong bước ra, áo bào trắng tung bay, ngũ quan trong trẻo không tỳ vết, khóe miệng khẽ cong lên, phong hoa tuyệt đại.

“Chúng ta cũng nên tự mình giải quyết ân oán rồi.”

Hai bóng dáng đứng đó giăng co, một đỏ thắm rực lửa, một trắng thuần tinh khôi, tạo nên một khung cảnh hài hoà bất ngờ.

Mắt phượng hẹp dài híp lại, toát ra ba phần ngoan tuyệt bảy phần sát ý.

Đôi mắt trong suốt như dòng suối thản nhiên nhìn hẵn, trên gương mặt tuấn mỹ không có chút cảm xúc gì.

Ánh mặt trời như bị sát khí áp chế mà lẩn vào tầng mây, gió thổi nhẹ khiến lá cây kêu xào xạt, biển hoa rực đỏ như dòng sóng cuộn cuộn.

“Tể ti đại nhân, nếu người chịu cùng ta trở lại Băng Tuyết quốc, ta sẽ bỏ qua cho đám người này.” Đôi mắt hẹp dài quét về phía đám Thần binh và nhóm người Minh Mai, Ảnh đang giăng co.

“Ta sẽ không theo các người trở về, lại càng không để các người làm hại đến bằng hữu của ta.” Huyền Phong thu lại nét cười, gương mặt trong suốt trở nên thâm trầm. Hẳn tuyệt đối sẽ không trở về để mà lại chịu uy hiếp của bọn chúng mà làm chuyện nguy hại giang sơn, tổn hại dân chúng.

“Rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt.”

Mĩ nam tử lạnh lùng nói, vẻ mặt trầm xuống, trên gương mặt xinh đẹp kiêu mị như phủ một lớp băng dày, mắt phượng lạnh lùng nhìn về phía

Huyền Phong. Loáng một cái, tay rút ra thanh kiếm sáng bạc, bóng dáng rực lửa bay vút đến công kích Huyền Phong.

Huyền Phong vẫn bất động đứng ở nơi đó, mái tóc cùng y bào tung bay, đôi mắt sáng ngời nhìn mỹ nam tử đang cầm kiếm đâm tới.

“Tiểu tử kia sao lại không đánh trả?”

Lão ôm tiểu muội muội, nhìn hai người quyết đấu, tim như gióng trống trong ngực. Mỹ nam tử cầm bào rực lửa cả người đầy tà ý, sát khí nồng đậm, nhìn qua đã biết là người có công phu cao cường. Huyền Phong thoạt nhìn nhã nhặn lại mang dáng vẻ tinh khiết không nhiễm chút bụi trần lại khiến người ta lo lắng, huống hồ hơi thở hắt đều đều nhẹ nhàng như vậy, không một chút sát khí. Huyền Phong vốn tâm địa thiện lương, nhưng không lẽ với tên nam nhân tà ác này mà cũng thiện lương được sao?

“Không cần lo lắng, hãn tự biết làm thế nào.”

Cô dựa vào Hiên Viên Lãnh, cảm nhận được 2 đũa bébướng bình đập nàng nên đưa tay vỗ về. Đôi mắt lại lạnh lùng nhìn thẳng hai người đang giao đấu, cả Huyền Phong lẫn mỹ nam tử kia đều không phải người có tâm thủ tầm thường.

“ Chắt nữ, người nói Huyền tiểu tử cùng tên áo đỏ kia, người nào có thể thắng?”

Lão nhìn hai người, hỏi cô, hai tiểu tử này thật đúng là bất phân thắng bại nha.

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 51

“Không biết.”

Cô lắc đầu. Hai người này, một kẻ thể hiện ra bên ngoài, còn Huyền Phong lại giấu năng lực, thật sự không thể nhìn ra hai người ai hơn ai.

“Cái gì? Ngay cả con cũng nhìn không ra à.”

Cô liếc mắt nhìn hẳn, nàng cũng không phải thần tiên nha, cá làm sao cái gì cũng biết được.

Huyền Phong áo trắng tung bay, mũi kiếm màu bạc của mã nam tử đã đâm đến trước người hẳn. Trong khoảnh khắc thanh kiếm kia tưởng chừng như đâm thủng ngực hẳn, đôi mắt hẳn chột lóe, thân hình bay ra xa né tránh công kích của mã nam tử.

“Muốn tránh?” Mã nam tử cong khóe môi, đôi mắt hẹp dài mang theo ý khinh thường.

“Hóa ra tể ti đại nhân được người ngồi kính trọng cũng chỉ là một kẻ hèn nhát chỉ biết tránh né.”

“Khích tướng à? Vô dụng.” Huyền Phong nhìn nam tử yêu nghiệt trước mặt, nhếch môi nhẹ nhàng nói.

“Người thật muốn tiếp tục tránh sao? Vậy thì đừng trách ta không khách khí.” Bị nhìn thấu ý đồ, gương mặt tuấn mã càng thêm thâm trầm. Đôi mắt hung ác nham hiểm đen lại, hẳn đã muốn đấu với Huyền Phong từ lâu. Vì sao mà hai người sinh ra đều có pháp lực, nhưng Huyền Phong lại được tôn sùng là tể ti tối cao của Nguyệt Thần Quốc, còn hẳn lại bị coi như yêu

nghiệt hại người. Nếu không phải chính hấn từ đau khổ vùng lên, thì làm sao có được địa vị như ngày hôm nay?

Cầm bào lửa đỏ tung bay, hấn ném bảo kiếm màu bạc xuống. Hai tay chậm rãi vươn ra ngưng tụ pháp lực, đôi mắt hẹp dài nheo lại, hô hấp nặng nề.

Gió gào thét, lá cây lay động phát ra âm thanh sần sạt, giống như mãnh thú gầm thét. Trời xanh bị một mảng mây đen bao phủ, giống như sắp có mưa bão to.

Huyền Phong nhìn động tác của mỹ nam tử, gương mặt trở nên nghiêm trọng. Hấn quay lại dặn dò đám người cô:

“Mọi người cẩn thận.”

Đám người lão đang hoang mang khó hiểu trước việc làm của người áo đỏ, nghe Huyền Phong nói đều không khỏi nhú mày. Nhìn lên bầu trời bị biến thành xám xịt, mây đen tầng tầng kéo đến, áp lực trong không khí tăng vọt, liền cảm thấy có một dự cảm không lành.

Dạ và Ảnh ra chiêu cuối kết liễu đám Thần binh đang chiến đấu, bốn thiếu niên cũng điểm huyết mấy tên này giờ đánh cùng bọn họ. Sau 8 người vụt một cái đã đến chỗ cô quan sát tình hình.

Thủ lĩnh Thần binh bị lão chế trụ, cũng chỉ có thể tròn mắt nhìn một màn quỷ dị trước mắt, trong lòng mong giáo chủ có thể đánh bại tế ti đại nhân, bọn họ có thể thuận lợi trở về Băng Tuyết quốc.

Đùng...

Đột nhiên gió điên cuồng nổi lên, một sấm giạt vang trời. Tiếng nổ trong u cốc thanh tĩnh càng làm cho người ta sợ hãi.

Tiểu muội Muội được lão ôm nhất thời bị tiếng sấm này làm sợ tới mức oa oa khóc to, tiếng khóc cùng tiếng sấm đan vào, tăng thêm mấy phần quỷ dị.

“Tế ti đại nhân, người cũng nên biết thế nào là sức mạnh Hỏa ảnh thuật.”

Mĩ nam tử bỏ ngoài tai tiếng sấm cùng tiếng khóc của cô nhóc, đôi mắt hẹp dài nhìn Huyền Phong, lộ ra mấy phần hưng phấn, hẳn sẽ nhìn xem người này có năng lực phá giải Hỏa ảnh thuật của hắn hay không.

Hai tay thon dài càng không ngừng chuyển động, ở giữa không trung xuất hiện một hình bát quái khó hiểu. Mấy người lão không nhìn thấy gì, nhưng Huyền Phong và cô lại nhíu mày, nhìn chăm chăm hành động của mỹ nam tử.

“Đi.” Mỹ nam tử hô to một tiếng, trên không trung hiện lên một cái lưới lớn màu vàng đang hướng đến Huyền Phong.

Huyền Phong nâng mi, mở ống tay áo ra, hai tay mở rộng hướng về cái lưới.

Đùng đùng hai tiếng, chưởng phong chạm đến cái lưới vàng, vô số hoa lửa bắn ra.

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Mọi người còn đang trợn mắt há mồm đứng nhìn, trên trời đã giáng một tia chớp, đoàng một cái đánh lên phía trên cái lưới, ánh sáng bạc loá mắt chiếu xuống hình thành một hình bát quái lớn. Giữa hình bát quái, một tia sáng bắn ra, phóng về phía Lão Ba.

“Cha.”

Cô này giờ vẫn quan sát dị tượng, vừa thấy ánh tia sáng bắn về phía cha thì bóng dáng chợt loé, chắn trước mặt cha. Ánh sáng bạc nhất thời bao phủ hai người, phát ra hào quang vạn trượng.

Những người khác theo quán tính đưa tay che mắt, khi thả tay xuống đã không thấy lão ba và cô đâu.

“Tuyệt Nhi...”

“Tiểu Thư...”

“Chắt nữ...”

“.....”

Mọi người điên cuồng gọi nhưng vẫn như cũ không có câu trả lời, chỉ có tiếng vang văng vẳng trong cốc.

“Không cần nói thêm nữa.”

Huyền Phong nhìn xinh đẹp nam tử, thấy hãn cũng sững sờ nhìn, hiển nhiên cũng không đoán được sẽ có sự việc như vậy phát sinh. Hai người rõ

ràng biến mất ngay trước mắt, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì hẳn cũng không tin nổi.

“Huyền công tử, người có biết Tuyết Nhi đang ở đâu không?”

Nghe thấy lời nói của cô, Hiên Viên Lãnh bước nhanh đến trước mặt hẳn. Đôi mắt thâm thúy nhìn Huyền Phong, hai tay giữ lấy tay hẳn, hỏi.

“Đúng vậy, Huyền tiểu tử, bảo bối của ta cùng cha của nàng cha đi đâu rồi?” Lão, lo lắng hỏi.

Lão, Lục Địch U cũng mím môi, mắt lạnh nhìn Huyền Phong, không giấu nổi bất an và lo lắng trong ánh mắt. Lần trước cô bị người ta bắt đi, bọn họ còn có chút đầu mối. Nhưng hiện tại cha con bọn họ biến mất không rõ nguyên nhân, bọn họ biết tìm ở đây đâu?

Minh Trúc đứng một bên, môi mỏng mím chặt, đôi mắt tím nhìn Huyền Phong bị Hiên Viên Lãnh truy vấn. Cô không cách nào mở miệng được, bàn tay dưới tay áo nắm chặt, chính mắt nhìn hai người biến mất, cô phần nào cũng đã đoán ra. Chẳng lẽ bọn họ thực sự trở về nơi đó sao? Tóc đen theo gió tung bay, vài sợi tóc trên trán che khuất đôi mắt cô. Đáy mắt hơi nhức cùng cảm giác bất an rõ ràng như vậy, nếu bọn họ trở về nơi đó, cô phải làm sao bây giờ?

“Nếu ta đoán không sai, bọn họ hẳn là đã trở về nơi của mình rồi.”

Huyền Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời, màu đen đã tán đi từ bao giờ, sấm sét giống như chưa từng xuất hiện, tươi mát trong xanh. Ánh mặt trời rơi trên mặt đất, vàng óng ánh như phủ lên u cốc một lớp áo vàng.

“Cái gì?”

Hiên Viên Lãnh buông tay Huyền Phong, đôi mắt thâm thúy âm đạm không ánh sáng, đó chính là sự tuyệt vọng. Loan Loan rõ ràng đồng ý sẽ

không quay về? Vì sao bây giờ lại đi mất rồi?

“Nhi Nhi...” Đột nhiên hấn ngẩng đầu, lớn tiếng gọi to.

“Nàng ở nơi nào? Đừng trốn nữa, ra đây đi.” Âm thanh bất an và thâm tình vang bên tai, làm người ta thêm phiền loạn.

“Chắt nữ, người mau ra đây đi.” Lão cũng la lớn theo. Ôi, chawts nữ hấn yêu thương nhất sao lại không thấy tăm hơi đâu? Hấn còn chưa dạy nàng võ công mà

“Cha, người nghĩ muội muội giống như Huyền công tử nói, đã trở lại thế giới của nàng rồi sao?” lục Địch U còn có chút không thể tin được, giống như lúc trước nghe cô nói nàng chỉ dùng kén thân thể của muội muội hấn, linh hồn là một người khác. Nữ tử ngạo nghễ, không sợ trời không sợ đất kia của hấn đi rồi? Hấn không tin, nhưng mà cũng không thể không tin.

Đôi mắt lão như phủ một tầng sương, làm người ta không đoán ra suy nghĩ. Chỉ có đôi tay nắm chặt thành quyền kia bán đứng tâm tư hấn. Không nghĩ đến sẽ có một ngày này, khi biết được cô là từ thế giới khác đến, hấn vẫn luôn lo lắng nàng đột nhiên biến mất. Tuy rằng biết rõ nàng không phải là cô chân chính, nhưng mười mấy năm qua tình cảm không phải là ít. Ngẩng đầu, mắt lạnh nhìn Hiên Viên lãnh đang tuyệt vọng, tâm tình cũng trở nên bi thương.

“Tế ti đại nhân, người đang nói cái gì? Cái gì mà bọn họ trở về thế giới của mình? Máy người đó chẳng lẽ không phải người nơi này?”

Xinh đẹp nam tử thu lại một thân tà khí, hấn cảm thấy hứng thú với sự việc quỷ dị đang diễn ra rồi.

“Các người không phải muốn ta đưa các người đi nơi khác sao?” Huyền Phong nói với nam tử áo đỏ, “Bọn họ chính là người của thế giới khác.”

“Cái gì?” Giáo chủ yêu nghiệt kia không ngờ thì ra sự thật là như vậy. Dù sao khí chất hai người kia cũng không tầm thường.

“Là người đưa bọn họ đi?” Mắt nhìn Huyền Phong, mang theo thái độ hoài nghi.

“Không phải.” Huyền Phong lắc đầu.

“Vậy vì sao hai người họ vừa rồi lại đột nhiên biến mất?” Chẳng lẽ do gió thổi bay đi à?

“Có lẽ là do cơ duyên.” Huyền Phong gật gật đầu, “Bởi vì pháp lực của chúng ta va chạm, do đó vô tình khởi động đường hầm xuyên không.”

“Là do chúng ta?” Xinh đẹp nam tử chỉ vào chính mình, thì ra là do bọn họ.

“Xin người, đưa ta đến thế giới của nàng.”

Thân ảnh màu trắng nháy một cái đã đứng trước mặt Huyền Phong, đôi mắt tím nhìn thẳng vào hắc mang theo sự khẩn cầu. Mặc kệ nàng ở đâu, nguyện vọng của cô chỉ là ở bên cạnh nàng, bảo vệ nàng.

“Ta cũng phải đi.” Hiên Viên lãnh cũng nhìn Huyền Phong, đôi mắt thâm thúy như đầm sâu kiên định nhìn Huyền Phong: “Xin Huyền công tử giúp ta, ta muốn tìm Tuyết Nhi.”

“Vương Gia...”

“Minh Trúc...”

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 53

- Vương gia còn có giang sơn của người nữa, nếu người đi thì sẽ sao?"
Ảnh nói tràn đầy hi vọng

Lăng Phong bước đến, vẻ mặt nghiêm túc, đôi mắt thâm thúy nhìn Hiên Viên Lãnh. Tuy rằng thấy Hiên Viên Lãnh si tình với cô như vậy anh cũng rất cảm động, nhưng trên lưng bọn họ gánh cả tương lai của Băng Lãnh này, con dân đang chờ hăn, là một vương gia thì không thể vì việc cá nhân mà buông bỏ trách nhiệm.

- Nhưng ta phải đi tìm nàng giang sơn còn có đại ca ta. Hiên Viên Lãnh Kiên Định nói.

- Minh TRúc! Nếu nàng rời đi chúng ta thật sự rất buồn.

- Ta xin lỗi nhưng ta phải đi cùng tiểu thư.

Hai người vừa dứt lời liền nhìn nhau, đồng thời thấy được sự kiên định trong mắt mỗi người.

“Thì ra người là vương gia.”

Nam tử xinh đẹp rốt cục đã biết thân phận của Hiên Viên Lãnh. Khó trách vì sao trên người hăn ta lại có hơi thở vương giả ấy. Như vậy nữ tử tuyệt sắc mất tích kia chẳng lẽ là vị Vương phi mười bốn tuổi vang danh thiên hạ sao?

Mọi người không để ý hăn, ánh mắt đều đặt trên người Hiên Viên Lãnh và Minh TRúc.

“Vương Gia, mong ngài cân nhắc.”

Lão cúi người chấp tay với Hiên Viên Lãnh. Giang sơn đổi chủ, chỉ sợ là sẽ là dao động căn cơ đất nước, làm lung lay lòng dân.

“PHụ, chẳng lẽ ngài không muốn Tuyết Nhi trở về sao?” Hiên Viên Lãnh nhìn Lão chân thật nói

“Vi thần đương nhiên hy vọng có Tuyết Nhi ở bên.” Không chút do dự trả lời.

“Một khi đã như vậy, phụ cần gì phải khuyên nữa ta. Ta nhất định sẽ đưa Tuyết Nhi trở về.” Còn có con của bọn họ.

“Nhưng là...” Giang sơn làm trọng.

“Không cần nhiều lời, ý ta đã quyết.” Hiên Viên Lãnh xoay người, ánh mắt lại nhìn về Huyền Phong, “Xin Huyền huynh giúp chúng ta.”

Mấy người khuyên giải vô ích, cũng chỉ có thể mặc bọn họ làm gì thì làm, kỳ thật ai cũng muốn Tuyết Nhi có thể trở về.

“Đồ tể (con rết), ta ủng hộ hai người, nhất định phải đảm bảo bồi và tiêu đồ tôn của ta về đó.”

Lão vẫy vẫy tay, lớn tiếng gọi.

Hiên Viên LÃnh và MINH TRÚc cùng nhìn hắc cười cười, cảm tạ sự ủng hộ của hắn.

Huyền Phong nhìn ánh mắt chờ đợi của Minh TRÚc và Hiên Viên Lãnh, nhếch môi cười nói: “Hai người không cần đi.”

“Vì sao? Chẳng lẽ chúng ta đi không được?” Hiên Viên Lãnh nghe vậy liền hơi nóng nãy, ánh mắt vẫn nhìn Huyền Phong.

“Muốn xuyên không cần phải có cơ duyên, bây giờ hai người có muốn qua cũng không được.” Huyền Phong giải thích.

“Vậy cô thì sao? Nàng còn có thể trở về không?”

“Có thể.” Huyền Phong gật đầu, “Tất cả là do vận mệnh an bài, tin ta, không lâu nữa bọn họ sẽ trở về thôi, việc các người cần làm bây giờ cũng chỉ có thể là chờ đợi.”

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 54

“Sẽ trở về sao?” Hiên Viên Lãnh lẩm bẫm, vẫn không yên tâm lắm. Không nhìn thấy cô, cũng không được nghe thấy giọng nói của nàng, trong lòng vẫn sợ hãi. Lỡ như nàng không về thì sao?

“Nhất định sẽ trở về.” Huyền Phong cam đoan, “Ta lấy thân phận tế ti ra bảo đảm với các người.”

“Được.” Hiên Viên Lãnh ngẩng đầu, mắt sáng rỡ, “Mặc kệ bao lâu, ta cũng sẽ chờ.” Chỉ cần nàng trở về.

Mặc kệ bao lâu, ta cũng sẽ chờ người, tiểu thư.

Minh Trúc thầm nói trong lòng.

Hiện đại.

Long Đăng bang

“Uỳnh!”

Hai bóng dáng xuất hiện trước sân, cả phòng đông nghịt người ai cũng hoảng hốt đến gần người. Sau khi nhìn rõ hai người vừa đến là ai, mọi người đều kêu to hết cỡ: “Lão đại!”

Nghe được tiếng la quen thuộc, cô và Lão Ba sửng sốt một chút, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy huynh đệ trong bang. Chẳng lẽ bọn họ trở về rồi? Hai người hai mặt nhìn nhau.

“Lão đại, sao lão đại lại ăn mặc thế này?”

Vài huynh đệ trong bang tiến đến nâng hai người dậy, phát hiện Lão Ba còn mặc một thân quần áo của cổ nhân, mà ở bên cạnh còn có một vị mỹ nữ cổ trang tuyệt sắc.

Cô ngẩng đầu liền thấy được nhiều ánh mắt kinh ngạc khó hiểu đang nhìn mình. Sờ sờ lên mặt, bây giờ mới nhớ mặt mũi mình không còn giống như lúc trước ở hiện đại nữa, chỉ sợ là bọn họ không nhận ra rồi.

“Lão đại, đã tìm được đại tiểu thư chưa?” Mọi người không đợi Lão Ba mở miệng liền hỏi ngay, ánh mắt nhìn cô đứng một bên, trong lòng tự hỏi cô gái này là ai đây?

Cô vừa về, đầu đau như búa bổ, bây giờ lại ồn ào thế này cảm thấy khó chịu vô cùng, nụ cười tắt đi, quát một tiếng: “Im miệng hết cho ta!”

Căn phòng đang ồn ào đột ngột yên tĩnh hẳn, mọi người kinh ngạc nhìn cô, cô gái này giống đại tiểu thư của bọn họ quá đi.

Cô liếc mấy người đó một cái, sau đó quay sang người đang đứng một bên, kêu:

“Trương tẩu, tôi muốn tắm rửa, chuẩn bị nước ấm đi.”

“A, vâng...” Trương tẩu gật đầu, lập tức lại ngơ người nhìn. Không phải chứ, cô gái này là ai vậy? Sao lại biết mình chứ?

“Thất thần cái gì, còn không mau đi chuẩn bị.” cô nhìn bà nói. Thật là nhớ chỗ này quá đi. Quay đầu cười với Lão Ba: “Ba, con lên lầu trước đây, 2 tiểu tử này làm con khó chịu quá, tắm rửa xong con nghỉ ngơi một chút, mọi người không cần chờ con ăn cơm tối đâu.”

“Được rồi.” Lão Ba gật đầu, ông cũng muốn mau đi thay quần áo thôi.

“Cô ấy gọi lão đại là ba?” Huynh đệ Giáp hoang mang nhìn huynh đệ Ất.

“Đúng vậy.” Huynh đệ Ất gật đầu.

“.....” Chúng huynh đệ khó hiểu nhìn nhau.

“Đây là Tuyệt Nhi, là đại tiểu thư của các người bên cạnh là con của tuyệt nhi.” Lão Ba thủng thẳng nói một câu liền rời đi.

“Đại tiểu thư?”

Mọi người hoang mang nhìn nhau, giật mình há hốc miệng. Trong lòng ai cũng nghĩ:

Đại tiểu thư vừa phẫu thuật thẩm mỹ à?

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 55

"Tiểu thư sửa đây"

"Được rồi, để đó đi."

Trương tẩu đặt sữa xuống, xoay người xuống bếp định nấu cho cô chén canh.

Cô sờ sờ 2 đứa nhỏ, tiểu tử kia chắc là đói bụng rồi, cười dịu dàng cầm cốc sữa uống hết.

"Aiii..."

Bỗng nhiên đầuđau dữ dội như nứt ra. Chẳng lẽ...?

"Trương tẩu, Trương tẩu..." cô ôm bụng, gọi lớn.

"Tiểu thư, làm sao vậy?" Trương tẩu hoang mang chạy ra, trên tay còn cầm vá múc canh.

"Chắc là bị bệnh rồi, mau kêu người gọi xe đi bệnh viện." cô khó nhọc nói.

"Aaa,." Trương tẩu vừa nghe cũng hoảng hốt, đặt vá trên tay xuống, vội vàng chạy ra ngoài kêu người.

"Tiểu thư gặp chuyện rồi."

"Tiểu thư?"

Mấy huynh đệ trong bang chạy vào, những người trước giờ quen gió tanh mưa máu như bọn họ vậy mà trong hoàn cảnh này cũng không biết là sao cho phải.

“Đứng đó làm gì? Chuẩn bị xe mau, đi bệnh viện.” cô nhìn mấy người đang bối rối, bất đắc dĩ nói.

“À đúng rồi, tôi đi ngay đây.” Một người tóc vàng trẻ tuổi nhanh chân chạy ra ngoài.

“Anh, gọi điện thoại cho bố tôi đi.” cô nói với một người khác.

“Đây.” Người đó cũng bối rối bấm điện thoại, “A, lão đại, lão đại, đại tiểu thư gặp chuyện rồi, bọn tôi phải làm gì bây giờ?”

“Cái gì??” Bên kia điện thoại, Lão Ba nghe cũng hết hồn, “Các người mau đưa Tuyết Nhi đến bệnh viện, gặp ở đó.”

“Vâng.” Cúp điện thoại.

“Đại tiểu thư, xe chuẩn bị rồi.” Người trẻ tuổi tóc vàng quay lại.

“Mau đi bệnh viện.” cô vươn tay, mấy người đứng đó đỡ nàng đứng dậy, thật cẩn thận bước ra ngoài.

“Đợi với.” Trương tẩu chạy lên lầu dọn lấy mấy bộ quần áo và đồ dùng em bé xong liền đuổi theo.

Mười lăm phút sau, Lãnh Loan Loan bị đưa vào khám khoa sản.

Cộp cộp...

Tiếng bước chân đều đều truyền đến, mọi người ngẩng đầu liền thấy Lão Ba đến rồi, gương mặt lạnh lùng đầy vẻ lo lắng, trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 56

“Sao rồi?” Lão BA giữ hai cánh tay một người, lo lắng hỏi.

“Lão đại, đại tiểu thư đang ở bên trong.” Người trẻ tuổi tóc vàng trả lời.

Lão Ba nghe liền quay người lại, trước mặt là hai chữ Phòng sinh màu đỏ, cửa đóng chặt.

“Bao lâu rồi?” Lão ba hỏi, hai chân không kịp đi qua đi lại

“Gần nửa tiếng rồi với lại tiểu thư sinh non.” Trương tâu đáp.

“Vậy sao còn chưa ra?” Lão Ba nhíu mày, chẳng lẽ có gì xảy ra? Trước đây hẳn từng nghe qua nhiều trường hợp vì khó sinh mà mất mạng nên lo lắng vô cùng lần này còn là sinh non, tới tới lui lui làm cho người ta nhìn đến chóng mặt nhưng lại không dám bảo hẳn dừng lại.

Kim đồng hồ nhích từng chút một, ngay lúc Lão Ba sắp nổi điên thì cửa phòng sinh mở ra, hai nữ y tá áo trắng đẩy xe đẩy bước ra.

“Ai là người nhà của Băng Tuyết Nhi?” Một người hỏi.

“Tôi là cha của nó, xin hỏi con gái tôi có chuyện gì sao?” Lão Ba hấp tấp chạy tới trước mặt hai y tá, mặt tràn đầy lo lắng.

Hai nữ y tá nhìn Lãnh Đình dực trông có vẻ còn kiện tráng như vậy, không nghĩ đến đã làm ông ngoại con nít rồi.

“Chúc mừng, con gái của ông sinh một nữ.” Nói xong, hai y tá chỉ vào hai đứa trẻ nằm trong xe.

Lãnh Đình Dực nghe thì mừng như điên, haha,đứa bé hồng hồng đỏ đỏ, mắt nhắm nghiền, đáng yêu y hệt như lúc Loan Loan mới sinh vậy với lại còn thêm 2 vị sứtôn nằm ở kia nữa.

“Cháu ngoại ngoan.” Lão Ba ôm một đứa, lông mày dãn ra, đôi mắt vốn sắc lạnh nay lại như đượm gió xuân, ấm áp vô cùng.

Trương tẩu bế 2 đứa bên kia lên, Lão BA yêu thương nhìn 3 đứa nhỏ, tự dưng cảm thấy mình cũng già rồi.

Những huynh đệ trong bang đưa cô đến đây thấy lão đại biến thành một người ôn hoà dịu dàng thế này thì không tin nổi mà há hốc mồm. Người này có phải là lão đại không thế?

“Cô y tá, xin hỏi con gái của ta thế nào?” Lão Ba không quên đứa con gái vất vả gần cả giờ của mình.

“Tiên sinh không cần lo lắng, Băng tiểu thư sẽ được đưa đến phòng bệnh ngay.”

“Vậy là tốt rồi.” Nghe thấy con gái cưng không có việc gì, Lão Ba mới nhẹ nhõm thực sự.

Nửa tiếng sau, cô nằm trên giường bệnh nhân.

“Loan Loan, mau nhìn 3 đứa nhỏ nè.” Lão ba và Trương tẩu, chàng trai tóc vàng mỗi người ôm một đứa đến bên người cô.

“Đáng ghét quá đi.”. Tuy rằng nàng từng làm mẹ 1 lần, nhưng cảm giác mình sau khi sinh xong lần 2 vẫn rất khác. 3 đứa nhỏ này là con của nàng và Hiên Viên Lãnh. Thật là thần kỳ.

“Đứa nào vừa sinh đều nhìn như vậy.” Lão Ba cười, “Khi con sinh ra cũng giống như thế này đó.” Khi đó hãn còn sợ mạnh tay quá sẽ bóp nát cô

bé tí đó.

“Cha, người xem nên đặt tên cho hai đứa nó là gì?” cô ngẩng đầu, nhìn Lão Ba hỏi tên

“Tên thì vẫn là nên để cho ba của chúng đặt đi.”

“Có thể sao?” cô rũ mắt, bây giờ không biết người đó đang như thế nào?

“Tuyệt NHi...” Lão Ba nhìn nàng, có chút lo lắng.

“Con không sao, người không cần lo lắng.” cô lắc đầu

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Nửa năm sau

Gió nhẹ lay màn lụa màu trắng, vẽ trên không trung một đường cong xinh đẹp.

Cô mặc quần áo thoải mái, trên tay ôm một đứa bé, 2 đứa nằm trong nôi, vừa đung đưa tay, miệng lại thì thầm bài đồng dao.

Kết...

Cửa mở, Lão Ba bước vào, thấy cô đang dỗ con ngủ thì bước chân chậm lại.

“Tuyệt Nhi, đưa 3 bảo bối nhỏ cho bảo mẫu đi, vào phòng ba có chút chuyện.”

Băng Tuyết Nhi thấy Băng Thiên có vẻ vội vàng, chắc là có chuyện quan trọng liền đưa đứa bé đang bế cho bảo mẫu đứng một bên, dặn dò bà ấy phải cẩn thận rồi mới theo Lão Ba vào phòng làm việc.

Hai người ngồi xuống, Lão Ba dựa lưng vào ghế da, đôi mắt thâm thúy nhìn con gái ngồi trên sô pha, mở miệng hỏi:

“Tuyệt Nhi...., nếu có cơ hội trở về bên cạnh Hiên Viên Dạ, con có muốn về không?”

Băng Tuyết Nhi ngẩn ra. Ở hiện đại đã hơn một năm, không ngày nào nàng thôi nhớ mong Hiên Viên Lãnh, nhất là khi nhìn 3 đứa con của mình càng lớn càng giống cha của nó, nỗi nhớ trong nàng lại càng dữ dội hơn.

“Ý ba là con có thể về đó sao?” Băng Tuyết Nhi nhìn Băng Thiên..., âm thanh mang theo chờ mong. Nàng muốn trở về, tên vương gia đó hẳn là đang rất lo lắng, không biết gầy đi nhiều không, hẳn lúc nào cũng không biết tự chăm sóc bản thân.

Sau khi trở về hiện đại, Băng Thiên cảm giác được con gái mình tuy đang ở đây, nhưng tâm trí có lẽ vĩnh viễn ở lại Băng Lãnh Hoàng Triều gì hơn nữa. Từ sau khi 3 đứa cháu ngoại ra đời, hẳn luôn cho người tìm cách trở về cổ đại. May mắn thay Đế Duyên sư phụ, người trước đây đã đưa hẳn đến Băng Lãnh tìm cô, đã trở về sau mấy năm đi đó đi đây.

“Phải, Đế Duyên đại sư, người giúp ta tìm con, đã đưa cho ta cái này.” Băng Thiên vừa nói vừa mở ngăn kéo lấy ra một cái hộp gỗ màu đỏ, bên trong là một khối ngọc bội trong suốt.

Cô nhìn thấy liền sửng sốt:

“Đây không phải là ngọc bội của con sao?” Là của Hiên Viên Lãnh cho nàng.

“Đúng vậy.” Lão Bagật đầu, “Đế Duyên đại sư nói, miếng ngọc bội này đến đây là để dẫn đường.”

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Cô cầm lấy khối ngọc, cái này có thể giúp nàng trở về sao?

“Nhi NHi, con thật sự muốn quay về đó sao? Nếu thật sự muốn đi thì mười hai giờ đêm nay, đừng hãm thời gian sẽ mở.”

“Con muốn trở về.” Cô kiên định trả lời, “Ba, theo con đến đó đi.” Cha của nàng ở đây trừ những người trong bang ra thì không có ai khác là thân nhân, không bằng trở về cùng nàng, người một nhà bên nhau.

“Ba...” Lão Ba chần chờ.

“Ba, chẳng lẽ ba không muốn ở cùng bọn con hay sao? Không muốn nhìn cháu ngoại của ba lớn lên từng ngày sao?” Đôi mắt mang theo khẩn cầu.

“Được rồi, ba về cùng các con.” Lão Ba gật đầu, hẳn tất nhiên không muốn rời xa con gái và cháu ngoại của hẳn rồi, hẳn còn muốn nhìn chúng lớn lên, trưởng thành mà.

“Tốt quá.” Cô cười nói, “Con đi chuẩn bị trước đã.”

“Được rồi.”

Đêm lạnh như nước, trăng tròn treo cao.

U cốc, Hiên Viên Lãnh và Minh Trúc đứng trước biển hoa anh túc, mắt nhìn khoảng không vô định trước mắt, chờ đợi kỳ tích mà Huyền Phong nói đến xảy ra. Gió đêm lướt qua cành cây đung đưa, dưới ánh trăng vắng vặc kia, khuôn mặt hai người càng thêm sáng ngời.

Đúng vời thời khắc chuyển ngày, trăng tròn trên cao trốn vào sau lớp mây dày, cả u cốc tối đen như mực, lát sau, một tia chớp cắt ngang bầu trời, soi rõ màn đêm.

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

(2 chương nữa hết truyện rồi ạ)

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Hiên Viên Lãnh và Minh TRúc nhìn nhau, tim không khỏi nảy lên một nhịp. Là Tuyết Nhivề sao? Hai tay nắm chặt vào nhau, móng tay găm vào lòng bàn tay đến mức có vết bầm, vậy mà cả hai lại như không có cảm giác gì. Một mắt tím một mắt đen nhìn chăm chăm vào nơi ngày đó loan cô biến mất, uỳnh một tiếng sấm vang trời trong đêm yên tĩnh thật làm cho ngòì ta sợ hãi.

Lại một tia chớp, ánh sáng trắng toả ra chiếu cả u cốc sáng như ban ngày, hai người đưa tay che mắt, khi luồng sáng không còn, nhìn lại hướng đó, kia không phải là Tuyết NHI mà họ ngày đêm mong nhớ sao?

“Tuyết Nhi...”

“Tiểu Thư...”

Hai người trăm miệng một lời, nhìn nữ tử đang cười kia, hơn một năm không gặp, nàng hình như hơi đầy đặn hơn trước.

“Này, ta bảo hai người các người, mau lại đây phụ một tay.” Lão Ba gọi to.

Quay đầu lại, cả hai đều ngậy người, trên tay Lãnh Đình Dực ôm hay 3 đứa trẻ, đôi mắt cả hai đều sáng lấp lánh nhìn bọn hăn chăm chăm.

“Tuyết NHI, đây là?” Hiên Viên Lãnh nhìn đứa bé gái giống mình như đúc, choáng váng.

“Ngốc, đây là con chúng ta.” Cô ôm đứa 2 đứa bé trai, liếc Hiên Viên Lãnh một cái. Có trời mới biết nàng bây giờ kích động đến thế nào, nàng trở

lại rồi, nàng đang đứng cạnh Hiên Viên Lãnh đây, nhưng sao hẳn có vẻ gầy đi, còn Trúc nữa, cô cũng gầy quá.

“Con chúng ta?” Hiên Viên Lãnh nhìn hai đứa trẻ, vừa bất ngờ vừa kinh ngạc, lại không giấu nổi vui mừng, “Tuyệt Nhi, nàng lại sinh cho tamột gái.”

“Biết rồi, còn không mau bế con đi.” Cô cười nói với Hiên Viên Lãnh.

Hiên Viên Lãnh lấy lại tinh thần, chạy qua ôm một đứa vào lòng, đôi mắt thâm thúy lóng lánh như sắp khóc.

“Tiểu thư, ta có thể ôm không?” Minh Trúc nhìn đứa nhỏ giống Tiểu thư đang được nàng ôm vào lòng. Có thể gặp lại Tiểu thư cô thật sự mừng như điên, lần này cho dù có xảy ra chuyện gì, cô cũng sẽ bảo vệ tiểu thư.

“Được.” cô nhìn đôi mắt tím dịu dàng của Minh TRúc, đưa em bé cho hẳn.

Minh TRúc nở một nụ cười với bé gái nhỏ, thật là đáng yêu quá. Đây chính là con của người cô quý trọng nhất, vậy nên cô sẽ xem cả hai như con của mình, cùng nhìn bọn nó lớn lên, cùng Tuyệt NHI già đi...

“Chắt nữ, người trở lại rồi.” Lão dẫn những người khác vội vàng chạy tới, vẻ mặt vui mừng.

VƯƠNG GIA! VƯƠNG PHI CÓ HỈ!!!

Minh Nguyệt Ngọc Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 60: End

Băng Tuyết Nhi nhìn qua Lão, Mị, Ánh, Dạ, Thiên, Minh Mai, Minh Trúc, Minh Lan, Lục Địch U, cuối cùng dừng lại trên người Lão, môi anh đào khẽ mở: “Thúc Thúc, Tuyết Nhi về rồi.”

Lão nhìn nàng, đôi mắt đậm mạc lần đầu tiên ươn ướt.

“Trở về là tốt rồi.”

Ánh trắng sáng tỏ, gió khẽ đung đưa y bào, mọi người nhìn nhau, cùng nở nụ cười..

“Muội muội, ta muốn bế cháu gái của ta.” Lục Địch U nhìn Hiên Viên Lãnh và Minh Trúc đang bế hai đứa nhỏ, mắt sáng lên.

“Vương Phi, chúng ta cũng muốn.” Ánh cùng 3 thiếu niên cũng thôi lạnh lùng, chạy về phía hai đứa bé.

“Không được tranh với ta.” Lục Địch U trừng mắt nhìn bốn thiếu niên, thân thủ ngăn bọn họ lại.

“Vì sao lại không thể?”

“.....”

Gió phiêu đảng nhìn mọi người nói nói cười cười, Băng Tuyết Nhi cũng không kìm nổi nhấc khoé miệng, như sen hồng nở rộ, xinh đẹp rực rỡ.

Phóng mắt lên trời nhìn ánh trăng sáng tỏ, tương lai trước mắt sẽ thật sự hạnh phúc.

Cuộc sống đôi khi chỉ cần như vậy là đủ.

Nhưng tội nghiệp 2 đứa con trai mới mười tuổi bị cha dao cho chức vương gia rồi chạy đi khắp nơi du ngoạn cũng với mẫu thân của mình.

Còn về Lão Ba và Lão thì chạy về U cốc suốt ngày đuổi nhau chửi nhau miết.

Tình cảm của 4 người Minh Mai và 4 người Ảnh tiếp tục nở rộ.

Cuộc thành thân của 4 người diễn ra một cách linh đình vui vẻ(Vậy là sắp có cháu bông rồi còn đâu

- Lãnh giwof chúng ta đi ngoa du thiên hạ được không

- Được nàng đi đến đâu ta đi đến đó.